FAYRENE PRESTON

A doua lună de miere

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

Simțea prezența lui peste tot în jurul ei. Îl bănuia ascuns printre razele orbitoare ale soarelui care luminau cerul senin de deasupra orășelului Baja.

Îl auzea cum se joacă în valurile înalte și albite de spumă ale oceanului aflat într-o mișcare permanentă. Dar mai ales îl regăsea în fiecare din coloanele vilei unchiului ei, construită pe faleză, la câțiva metri de plajă. În această casă situată pe șoseaua care ducea la Ensenada, la sud de Rosarito Beach, trăise alături de Christopher primele ore ale căsniciei sale.

Asta se întâmpla acum șase ani ... și cu toate astea, amintirea lui o mai obseda și acum.

– Ce proastă sunt! exclamă ea oftând adânc. Dar nimeni nu-i auzi vaietul de durere. Vocea i se pierdu în vaietul valurilor care se izbeau de pereții de stâncă, umplând aerul cu milioane de stropi. Lisa nu-l mai văzuse pe Christopher Saxon de patru ani, dar era și acum vrăjită de el. Cum putea să-l uite?

Se ghemui pe colțul de stâncă pe care se așezase pentru a se adăposti de curentul care venea dinspre ocean. Deși trecuseră mulți ani de atunci, imaginea fericirii pierdute continua să-i frământe gândurile.

Unchiul ei, William, îi propusese de mai multe ori să-i pună la dispoziție vila, dar ea îl refuzase, fiindu-i teamă să se întoarcă în locul în care își petrecuse luna de miere cu Christopher. În cele din urmă însă acceptă, deoarece nu-și închipuise că trecutul ar fi putut să o afecteze atât de mult.

– Trebuie să-mi revin! își spuse ea cu voce tare. Nu mai sunt o fetiță care așteaptă să fie sărutată de Făt-Frumos!

Lisa avea douăzeci și șapte de ani și din câte se părea o aștepta un viitor frumos. După ce-și terminase studiile, își găsise un post într-un cabinet de avocatură, unul dintre cele mai cunoscute din Pasadena, statul California. Lucra aici de circa un an și deja competența ei era recunoscută și apreciată. În plus, unul din asociații principali, Robert Searcy, era îndrăgostit de ea și o ceruse în căsătorie. De aceea, tânăra se hotărâse să stea singură la Baja și să-și pună ordine în gânduri și sentimente. Dacă dorea să-și refacă viața alături de Robert, trebuia neapărat să se despartă o dată pentru totdeauna de trecutul ei și să se gândească de acum încolo la viitor. Totuși, ceea ce la plecarea de acasă păruse ușor, acum se dovedea un lucru extrem de dificil. De când sosise în Mexic, Lisa nu reușea să-și șteargă amintirile care năvăleau asupra ei fără încetare. Umbra lui Christopher o urmărea peste tot.

Deși trecuseră deja patru ani de când se despărțiseră, imaginea lui continua să o tulbure. De ce? Casa și împrejurimile acesteia, până și obiectele care o înconjurau, îi vorbeau despre Christopher. Făcuseră dragoste pentru prima oară în micul dormitor al vilei. În apropierea casei, petrecuseră multe ore stând la taifas și bând bere mexicană la un

han de țară. Veneau adeseori pe plajă ca să facă plimbări lungi. Pe stânca asta stătuseră îmbrățișați strâns, admirând valurile înalte care se spărgeau de țărm și mărturisindu-și iubirea unul altuia.

O rafală de vânt rece o făcu să se înfioare din creștet până-n tălpi. Deodată, simți că începe să tremure. Fu cuprinsă brusc de o oboseală cumplită și oftă adânc.

Oare câte ore rătăcise pe plajă, la poalele falezei? Nu mai știa ... Timpul se oprise parcă în loc. Se hotărî să se întoarcă totuși în casă. Își puse încet pantofii de sport și se pregăti de plecare. Apoi își scutură stratul fin de sare de pe rochița de plajă de culoarea piersicii care îi scotea în evidență pielea oacheșă, ca și strălucirea părului arămiu. Se depărtă de stâncă și merse o vreme pe plajă. Nu reușea să-și dezlipească privirea de la peisajul acela de basm. Inima îi bătea foarte tare în piept și nu se putea împiedica să-i asculte ritmul sacadat. Se opri și privi pentru câteva clipe albastrul cerului de la orizont. În mod inconștient, strânse foarte tare din pumni și unghiile i se înfipseră în pielea fină a palmelor. Zgomotul valurilor și întinderea nesfârșită a orizontului păreau să vină din adâncurile universului, ceea ce o tulbură adânc. Se smulse apoi cu greu din mrejele acelei chemări magice, se întoarse încet și o porni pe drumul spre casă. Deodată, fu cuprinsă însă de un sentiment ciudat de bucurie amestecată cu teamă și se uită din nou spre faleză. El era acolo! Cu mâinile în buzunarele pantalonilor lui kaki, Christopher Saxon o privea de pe stâncă! Privirea tinerei femei se concentră asupra acelui bărbat care își făcuse brusc apariția în peisajul acela singuratic. Nu mai vedea nimic în acel loc! Deodată, în jurul ei se lăsă o ceață deasă. Imaginile se estompară, iar sunetele deveniră treptat mai înăbușite. Erau singuri pe lume. Trecutul care i se păruse atât de îndepărtat, dar și apropiat, se confunda acum cu prezenrul. Noțiunile de timp și spațiu dispăruseră cu

desăvârșire. Ea îl privea fascinată, ca și cum l-ar fi regăsit, fără să-l fi pierdut totuși niciodată cu adevărat.

Atunci când el începu să coboare de pe stâncă, ea se trezi din toropeală și îl urmări cu privirea. Christopher cobora rapid panta, apoi, când ajunse la jumătatea drumului, se folosi de scara pe care o instalase acolo unchiul William pentru a se putea ajunge mai ușor la plajă. Câns ajunse jos se întoarse spre Lisa și se îndreptă spre ea cu pași mari. În timp ce el se apropia de ea, tânăra simți că o cuprinde panica, nemaireușind să respire normal și având stări de sufocare. Pescărușii se roteau în tăcere pe deasupra ei. Oceanul parcă se mai domolise. Toate cele ce existau în jurul ei își țineau răsuflarea, ca și cum le-ar fi fost și lor frică de acea reîntâlnire. Apoi el se opri. Christopher se afla acolo, în fața ei.

"Au trecut patru ani fără să dea nici un semn de viață! își spuse ea ridicând ochii spre el. Și în tot acest timp, n-am încetat nici o clipă să mă gândesc la el ..."

În cazul Lisei, expresia "Ochii care nu se văd se uită" nu avea nici o valoare. În ciuda eforturilor ei susținute, nu reușise să și-l scoată pe Christopher din minte. Bărbatul devenise parte integrantă din ea și deși se despărțiseră, el n-o părăsise niciodată. Continuase să-i bântuie visele, care treptat se transformaseră în coșmaruri erotice. Suferise foarte mult din pricina absenței lui din viața ei și a prezenței obsedante a acestuia în timpul nopților.

Acum se uita la el, măsurându-l din cap până-n picioare. Se schimbase. Era mai lat în umeri. Părea mult mai puternic și mai musculos. Părul blond avea o nuanță mai închisă acum și privirea i se mai înăsprise o dată cu trecerea anilor. Ochii lui mari și verzi erau plini de cinism și păreau reci ca gheața. Avusese întotdeauna farmecul acela trăsnet care tăia răsuflarea Lisei.

– Pari în plină formă, Lisa, observă el cu voce blândă care îi mângâie pielea ca o eșarfă de mătase.

– Ce cauți aici, Christopher? întrebă ea, respirând cu greutate.

– Ce maniere! glumi el. Așa îl întâmpini tu pe iubitul tău soț?

– Nu mai ești soțul meu, Christopher. Ne-am despărțit acum patru ani ... ai uitat?

– Îți amintești de jurământul pe care l-am făcut amândoi la biserică? spuse el fără să ia în seamă întrebarea ei. "Până ce moartea ne va despărți". Din câte știu, încă n-am murit!

– Nu am nici o vină! Tu ești cel care m-a părăsit! exclamă ea pe un ton agresiv. Dar apoi îi păru rău că rostise acele vorbe pe negândite. Fără să-și dea seama. lăsase să explodeze durerea care o chinuia și avea impresia că se dăduse de gol. Oare mai suferea și acum?

Atunci când îi răspunse, Christopher avea vocea calmă, deși era evident că încerca să-și ascundă furia care clocotea în el.

– Totuși, tu ai fost cea care ai dat fuga să-l cauți pe avocatul drăguțului tău tătic. Eu nu am dat divorț de tine. Într-o zi s-a prezentat un necunoscut la ușa mea care mi-a arătat un morman de acte și m-a anunțat că soția mea se hotărâse să intenteze divorț. Așa au stat lucrurile, scumpa mea, bombăni el aproape în șoaptă.

Când auzi vorbele lui, Lisa se albi la față ca varul și petele de roșeață apărură din nou pe pielea măslinie a obrajilor.

– Te întreb încă o dată ce cauți aici, șuieră ea printre dinți.

– Bănuiesc că același lucru ca și tine. Pur și simplu sunt în vacanță, adăugă el privind-o drept în ochi.

Acum, furia îi dispăruse și blândețea din tonul vocii lui o făcu să tresară. Nemaiputând suporta privirea lui intensă, Lisa își întoarse capul spre faleză și se uită spre casa unchiului ei, situată în apropiere.

– Și unde stai pe perioada vacanței?

– M-am cazat în micul bungalow albastru de la capătul drumului. Vecinii lui William au acceptat să mi-l închirieze pentru o vreme.

– Vrei să spui că unchiul William te-a ajutat să vii la Baja știind că aveam de gând să-mi petrec vacanța la vila lui? îl întrebă ea uluită.

William era fratele tatălui ei și Lisa ținea foarte mult la el. Deși era la fel de înstărit ca și tatăl ei, unchiul ei era totul diferit de acesta, în ceea ce privește caracterul, modul de viață și felul în care vedea lucrurile din jurul lui. Când se hotărâse să se mărite cu Christopher. tatăl ei nu fusese de acord, în timp ce William, dimpotrivă, se bucurase.

– Unchiul tău n-are nici o legătură cu treaba asta, îi mărturisi Christopher. Cunosc familia Monroe de mulți ani și nu e prima oară când îmi pun casa la dispoziție pentru câteva zile de vacanță.

În timp ce vorbea, se uita intens la ea. Figura îi era luminată de un zâmbet ironic. Tânăra era atât de emoționată de ceea ce aflase, încât nu știa cum să interpreteze răspunsul lui. Așadar, venise la Baja de mai multe ori, dar nu stătuse niciodată în vila lui William. Poate, ca și ea, se temea de amintirile fericirii lor trecute care bântuiau și acum prin casă? Sau îi era teamă să nu se întâlnească la un moment dat cu ea? În minte i se învălmășeau o mulțime de întrebări tulburătoare.

– Dar știai că voi fi aici, nu-i așa?

La început, el nu spuse nimic. Se apropie de ea și își cufundă privirea în ochii ei mari și albaștri. Căldura emanată de trupul lui aflat atât de aproape de ea o învălui din cap până-n picioare și Lisa simți că e în pragul leșinului.

– Deloc, negă el cu blândețe.

Lisa întredeschise gura și își linse nervoasă buzele uscate, cu limba. Bărbatul o sorbea din ochi. Ea se înroși la față de groază.

– Nu înțeleg, îngăimă Lisa în cele din urmă.

– Ți-am mai spus o dată. Sunt în vacanță, îi răspunse el cu calm.

Privirea lui lacomă continua să se plimbe de-a lungul trupului său, întârziind mai mult asupra gâtului, decolteului adânc al bluzei și pieptului, în care îi zvâcnea inima într-un ritm neobișnuit.

– Christopher! exclamă ea încercând să rupă vraja cu care o învăluise. Te rog să nu mai ocolești răspunsul la întrebarea mea!

– Dar n-am ocolit nimic, protestă el zâmbindu-i cu tandrețe. Spune-mi ce vrei să știi ... Sunt în întregime la dispoziția ta.

– De ce ai venit aici? se interesă ea, încercând să-și ascundă tulburarea. Vreau să știu și eu motivele șederii tale la Baja.

– Am venit să găsesc aici un pic de liniște, o anunță el aplecându-se spre Lisa.

– Liniște zici, Christopher? îngăimă ea luptându-se cu căldura plăcută care îi năpădea încet – încet simțurile.

– Da, Lisa. Ca și cum aș fi văzut din nou lumina zilei după o boală îndelungată sau ca și cum, după ce am trecut printr-o mare nenorocire, aș avea nevoie de o perioadă de liniște. De aceea m-am întors la Baja.

El respiră profund și răsuflarea lui fierbinte mângâie ca un sărut buzele tinerei femei. Lisa începu să tremure. Trupurile lor se aflau deodată atât de aproape unul de celălalt, încât, fără să vrea, Lisa închise ochii și întredeschise buzele în așteptarea unui sărut. Dar el nu se atinse de ea, ci se dădu cu un pas înapoi și continuă să se uite la ea cu ochii învăluiți într-o expresie greu de definit.

– Am muncit foarte mult în ultima vreme și simțeam nevoia să mă odihnesc puțin, îi explică el.

Tânăra femeie simți că i se pune un nod în gât. Îi venea să urle, dar se abținu.

"Nu e drept, se plânse Lisa în sinea ei. Cum se face că prezența lui mă tulbură și acum atât de mult?" Nu îndrăznea să vorbească, de teamă ca tonul vocii să nu-i trădeze emoția.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea după câteva clipe de tăcere. S-a făcut târziu și trebuie să mă întorc la vilă. Îți urez vacanță plăcută.

– Te rog, spuse Christopher ridicând mâinile și făcându-i loc să treacă.

Vreme de o secundă, ea crezu că bărbatul voia să o ia în brațe, dar după aceea înțelese că prin gestul lui vroia să-i spună că trecerea era liberă.

Lisa merse prin nisip spre scara agățată de peretele de stâncă al falezei. Începu apoi să se cațere pe ea, urmărită îndeaproape de Christopher. Îi simțea răsuflarea în ceafă. Își imagina privirea lui lipită de șoldurile ei care se legănau în mers. Prezența lui o tulbura atât de tare, încât simți că i se înmoaie picioarele. Rată una din trepte și era gata să se prăbușească, dar Christopher o sprijini la timp, punându-i o mână pe șold și ajutând-o astfel să-și recapete echilibrul.

După atâția ani, era prima oară că o atingea de când se reîntâlniseră și acest lucru o făcu să se clatine din nou pe picioare. Se întoarse spre el și se priviră îndelung, fără să spună nimic. Apoi continuă să se cațere pe scară.

Ceva mai departe se vedea deja vila unchiului William, dar Lisa era hotărâtă să nu-l lase să intre. Când ajunseră sus, pe faleză, Christopher aruncă o privire spre casă și spuse:

– Poate pe curând, Lisa ...

După care porni pe drumul care ducea la bungaloul lui.

Aflându-se încă sub influența șocului suferit de pe urma întâlnirii cu fostul ei soț, tânăra femeie îl urmări o vreme cu privirea. Apoi se scotoci

în buzunarele șortului, scoase o cheie și deschise repede una din ușile de la intrare. Spre deosebire de majoritatea locuințelor americane, cele două uși erau situate pe laturile casei și nu în fața și în spatele acesteia.

Construcția avea două niveluri. La parter se afla o încăpere uriașă, iar la primul etaj era bucătăria, o cameră de zi și o altă cameră mai mică. Încă de la începutul vacanței, Lisa preferase să folosească încăperea de la primul etaj, cealaltă fiind plină de amintirile legate de luna de miere petrecută acolo cu Christopher.

După ce intră în casă, închise ușa în urma ei și se prăbuși pe una din canapelele din sala principală. Ghemuită între puișorii de pernă de toate culorile, încercă să-și pună ordine în gânduri.

" Și acum, ce să fac?" se întrebă tânăra femeie. Apariția bruscă a fostului ei soț îi dădea peste cap toate planurile. Îi veneau în minte o grămadă de întrebări cărora nu reușea să le găsească un răspuns.

Christopher reușea întotdeauna să o tulbure. Lisa care de obicei își păstra capul pe umeri și rezolva toate problemele cu ajutorul logicii, se fâstâcea în fața lui. Spre deosebire de Christopher care, în calitatea lui de inginer specializat în informatică, lucra cu niște aparate electronice, ea se ocupa de ființe umane în carne și oase. În toate situațiile, ea trebuia să țină cont de comportarea și de reacțiile acestora. Când avea de-a face însă cu fostul ei soț, ieșea întotdeauna în pierdere.

"Așadar, ce trebuie să fac?" bombăni ea.

În ciuda amintirilor pe care știa că le va regăsi aici, se bucura că se întorsese la Baja. Evident că putea foarte bine să-și facă bagajele și să plece chiar în acel moment. Dar era oare o soluție bună? În ultimii patru ani se maturizase foarte mult și știa că n-avea rost să dea bir cu fugiții. Era mai bine să rămână acolo și să facă față dificultăților până va reuși să găsească o soluție situației.

E adevărat că în tot acest timp se gândise mereu la el. Amintirea lui o urmărea zi și noapte, dar de ieri, nu mai avea nici o clipă de răgaz. Nu numai că îl purta în minte, dar acum și pielea ei îi simțea prezența. O dată cu trecerea timpului mintea i se mai obișnuise cu ideea. Oare se va petrece același lucru și cu trupul ei?

– Va trebui să fiu foarte tare! își spuse ea ca să se mai liniștească puțin.

Oricum, sosise vremea ca Lisa să înfrunte realitatea și adevărul. În cazul în care era încă îndrăgostită de Christopher, era mai bine să fie sigură de sentimentele ei înainte să-i dea un răspuns lui Robert. De data asta fusese foarte tulburată de prezența lui Christopher, deoarece nu se aștepta deloc să se întâlnească aici cu el. Efectul surprizei îi accentuase emoțiile. Data viitoare, dacă se va mai întâmpla să-l întâlnească, va fi mai atentă.

Nu prea mulțumită de această așa-zisă hotărâre pe care o luase, tânăra își părăsi culcușul cald și se duse la bucătărie. Rătăci câteva secunde prin ea cu sufletul frământat de neliniște, neștiind de ce să se apuce mai întâi. Îi era foame, dar nu știa ce ar dori să mănânce. În plus nu avea nici un chef să gătească numai pentru ea. Se apropie de fereastră și aruncă o privire afară. Micul han cu acoperișul lui înclinat se afla foarte aproape de vilă, pe marginea șoselei. Soarele care apunea dădea fațadei clădirii o tentă roșiatică. Tânăra femeie nu putu să reziste chemării călduroase a acestuia. Cârciumioara părea foarte ospitalieră și ea își spuse că era mai bine să ia masa de seară acolo ceva mai târziu. Așadar, părăsi imediat bucătăria și se grăbi să iasă din casă.

În apropierea uneia din ușile de intrare în casă, unchiul William construise un fel de cămăruță în care instalase un duș. În vilă exista și o baie cu cadă, dar aceasta se înfunda atunci când era folosită mai des. Deoarece vremea era încă frumoasă, tânăra femeie luă hotărârea să se

spele afară. În același timp putea să se bucure de priveliștea superbă pe care o avea spre plajă și ocean. Se vârî sub apa caldă a dușului și își spălă îndelung nisipul de pe piele și din păr.

Cabina nu avea ușă, și oricine ar fi trecut pe lângă vilă ar fi putut să o vadă, dar Lisa nu-și făcea griji din acest motiv, pentru că știa că la începutul săptămânii era puțină lume prin zonă. O potecă lega între ele căsuțele și rulotele răsfirate pe limba aceea de pământ. Erau în număr de vreo douăsprezece și majoritatea aparțineau unor americani care veneau aici în vacanță sau la sfârșit de săptămână. Câteva familii locuiau în zonă pe toată perioada anului, dar după-amiaza erau toți acasă sau la serviciu. La ora aceea din zi nu exista posibilitatea să apară cineva.

Se smulse cu părere de rău din starea de bine pe care i-o produceau apa și razele soarelui și se duse în dormitor în vârful picioarelor. Încăperea era mobilată cu piese desperecheate. Dat fiind că furturile deveniseră din ce în ce mai frecvente, proprietarii caselor nu mai vroiau să lase în ele mobilă stil sau obiecte de valoare. Intrări prin efracție aveau loc în fiecare zi în Baja, dar numai atunci când vilele nu erau ocupate, de aceea Lisei nu-i era frică să stea singură. Îi promisese totuși unchiului său să fie foarte precaută și că nu-și va suma nici un risc inutil.

Stând în fața ferestrei, își scutură părul lung și se hotărî să-l lase să se usuce la soare. Își puse niște blugi, un tricou portocaliu-deschis și o vestă, în cazul în care mai pe seară i s-ar fi făcut frig. Înainte să plece, unchiul William o avertizase că proprietarii nu erau aceeași ca la vizita dinainte. Totuși, atunci când intră în restaurant, nu găsi nimic schimbat. Sala de mese era mobilată cu mese rotunde de lemn masiv și scaune din aceeași garnitură. Bucătăria era separată de bar printr-o tejghea. În seara aceea erau puțini clienți: o familie mexicană într-un colț și, ceva mai departe, doi bărbați păreau că poartă o discuție aprinsă.

Pe unul din taburetele înalte de la bar stătea un bărbat care bea bere și stătea la taifas cu perechea care trebăluia prin încăperea alăturată. Deși îl vedea pe străin doar dintr-o parte, Lisa recunoscu imediat trupul parcă sculptat și trăsăturile aspre ale lui Christopher. Era atât de cuceritor!

"Probabil a venit pe jos ... Nu i-am auzit mașina", își spuse ea apropiindu-se de o masă situată într-un colț al localului.

Ușa se închise cu zgomot în urma Lisei și el se întoarse spre ea. O urmări apoi cu privirea, fără să scoată nici un cuvânt.

Lisa comandă bere și niște sandvișuri, apoi se instală confortabil în scaun. Christopher se apropia deja de ea cu paharul în mână. Luă un scaun, îl așeză în fața ei și apoi îl încălecă, sprijinindu-și mâinile de spătarul acestuia.

– Observ că te-ai tuns, spuse el ca și cum ar fi continuat cât se poate de firesc discuția de mai devreme.

– Am făcut-o în urmă cu câțiva ani.

Ardea de nerăbdare să-i ceară părerea în legătură cu noua ei coafură, dar n-o făcu. Se simțea dezorientată.

El nu-i răspunse imediat. Uitându-se în continuare la ea, scoase o țigară din buzunarul cămășii, o aprinse și inspiră adânc primul fum.

– Părul tău e foarte frumos, spuse el în cele din urmă. Dar îmi plăcea mai mult atunci când era mai lung și îți cădea în bucle pe spate. E foarte plăcut pentru un bărbat să-și afunde degetele în părul unei femei.

Lisa îi aruncă un zâmbet dulceag.

– Din fericire, nu mai trebuie să mă sinchisesc dacă îți place sau nu, îi spuse ea pe un ton ironic. Bătrânul și bunul nostru judecător a avut grijă de toate astea în locul meu. Christopher fuma în tăcere. Când auzi vorbele ei, un zâmbet glacial îi încremeni pe buze și tânăra femeie înțelese imediat că greșise aducând în discuție subiectul divorțului lor.

– Scurt pe doi, nu-i așa? bombăni el printre dinți. De ce te-ai grăbit atât de mult, Lisa? Nu cumva scumpului tău tată îi era teamă că ne-ar fi putut reuși căsnicia dacă ne-ar fi acordat câteva luni de gândire? A făcut totul ca să ne depărteze unul de celălalt. S-a folosit de averea și relațiile lui sus-puse pentru ca despărțirea să se efectueze cât mai repede posibil.

– Tata s-a ocupat de problemele mele pentru că l-am rugat eu să o facă. Nu are nici o vină referitor la divorțul dintre noi și tu știi foarte bine, îngăimă ea, mirată să descopere că încă mai suferea din pricina asta. Vina o poartă numai calculatoarele alea ale tale! Îți petreceai majoritatea timpului la serviciu ... și atunci când ți se întâmpla să te întorci la niște ore mai normale, voiai să ma aflu acolo, așteptându-te cu nerăbdare și pasiune.

– Dacă îmi aduc bine aminte, nu te prea plângeai ... că mă aștepți cu pasiune, glumi el.

Ea își aminti de nopțile lor pătimașe de dragoste și se înroși în obraji, deoarece avea într-adevăr dreptate.

– Nu stăteai niciodată de vorbă cu mine, se grăbi ea să adauge.

– Dar eram mereu extrem de obosit, Lisa!

Ea observă că părea dintr-o dată lipsit de vlagă, dar nu luă în seamă acest amănunt și continuă să vorbească.

– Nu existam pentru tine decât atunci când eram în pat și făceam dragoste.

– Nu reușeam să mă mai satur de tine, constată el cu o voce înăbușită și profundă.

Mintea Lisei fu năpădită de amintiri și tânăra femeie simți că începe să tremure.

– Dacă vrei să știi ... șopti ea încercând să lase în urmă imaginile dragi ale trecutului, ajunsesem să nu mai suport să fac dragoste cu tine. Aveam

impresia că nu eram pentru tine decât o păpușă frumoasă ... Nu mă ascultai niciodată. Nu te interesau nici studiile și nici preocupările mele.

– Când mă întorceam de la birou, îmi doream să mi te dedici în întregime mie, Lisa. Te iubeam, Lisa.

Cuvintele lui simple o tulburară dar, deși putea să pară ciudat, faptul că folosise timpul trecut o șocă.

Deși trecuseră patru ani de când se despărțiseră, acuzațiile pe care și le aruncau unul altuia erau aceleași. Dar ce rost mai aveau acum? După atâta timp de tăcere totală, erau inutile, dar cu toate astea, apăreau una după alta. Dragostea pentru mine era atât de mare, încât nu suportai gândul că aș putea și eu să am o meserie. Câtă generozitate!

– Nu înțelegi, Lisa, se apără Christopher. Tatăl tău fiind foarte bogat, n-ai fost nevoită niciodată să-ți găsțigi existența. Când te-ai hotărât să urmezi niște cursuri ca să înveți o meserie, nu m-am gândit niciodată că vorbeai serios.

– Evident! Nimeni în afară de tine nu se putea gândi serios că ar putea să-și facă o meserie. Am dreptate, nu-i așa? Tu aveai o scuză acceptabilă. Nu erai bogat și erai nevoit să stai ore în șir la birou dacă voiai să câștigi bani. De fapt, sunt convinsă că îți plăcea la nebunie să te joci cu mașinăriile acelea îngrozitoare. Ajunseseși să fii obsedat de ele ...

– Nu mă jucam, Lisa, ci încercam să ajung cineva. Eram hotărât să-ți dovedesc ție și tatălui tău că eram în stare să-mi îmbunătățesc situația materială și să am grijă de tine la fel de bine ca el, dacă nu chiar mai bine.

– Dar eu nu-mi doream altceva decât pe tine ... șopti ea.

Apoi tăcu, dar era deja prea târziu. Cuvintele pe care încercase să le ascundă cât mai adânc în mintea ei fuseseră rostite.

În jurul lor se lăsă o tăcere apăsătoare, încărcată de reproșuri și tristețe. Ca o boală incurabilă, aceasta câștiga foarte repede teren,

distrugând totul în jurul ei, până ce moartea putea aduce ușurare trupului doborât de dureri.

Atunci când în sfârșit Christopher vorbi, vocea lui plăcută și blândă se auzi de la capătul celălalt al mesei și mai destinse puțin atmosfera.

– Eram atât de tineri, Lisa ... oftă el jucându-se cu scrumul țigării în scrumieră.

Nu se uită la ea, lăsându-i astfel timp de gândire înainte să-i răspundă, să nu sară să-i dea replica imediat.

Lisa reflectă la tot ce spusese până atunci și își dădu seama că el avea dreptate. Nu putea decât să fie de acord cu toate punctele lui de vedere. Își amintea prima lor întâlnire. Pe vremea aceea avea douăzeci de ani și se pregătea să treacă în anul trei de facultate, când unchiul William îi prezentase un nou angajat. Christopher avea douăzeci și șase de ani și tânăra fusese cucerită pe loc de farmecul și de virilitatea lui. Dar ce Dumnezeu se întâmpla ... Acum nu mai era o fetiță și cu toate astea era la fel de impresionată de el ca în prima zi.

Lisa nu adoptase niciodată o atitudine defensivă, dar în prezența lui Christopher se purta mereu așa. Motivul era cât se poate de simplu: în urmă cu mulți ani se îndrăgostise la nebunie de acest bărbat.

– Lisa ... n-are rost să ne reproșăm la nesfârșit greșelile pe care le-am făcut cu atâția ani în urmă. E adevărat că am avut de suferit amândoi, dar nu ne servește la nimic să reînviem vechile acuzații. Nu vom reuși să ne vindecăm rănile deschizându-le din nou. Nu ești de aceeași părere cu mine? Oricare ar fi motivele pentru care am venit aici, ne aflăm din nou la Baja, unde am fost foarte fericiți împreună. Îți propun să încercăm să nu distrugem aceste amintiri frumoase. Tânăra femeie se mira să audă asemenea cuvinte rostite de gura fostului ei soț. În tot acest timp, el vorbise rar, ca și când îi venea greu să-și exprime gândurile și își cântărea

cu grijă fiecare cuvânt. Așa ceva nu-i era caracteristic lui Christopher Saxon.

În orice caz, era total de acord cu el. Era prea târziu să mai schimbe trecutul. Cu patru ani în urmă, când se căsătoriseră, se iubeau foarte mult și împărtășiseră împreună niște clipe de fericire intensă. Dacă nu voiau să ajungă să întunece acele imagini însorite, trebuia să nu se mai certe încontinuu. Iubirea ei pentru Christopher fusese odinioară foarte mare și Lisa știa că trebuia să apere împreună acea amintire. În caz contrar, căsnicia lor însemna că nu avusese nici o valoare.

Se servi masa și în timp ce ea mânca, continuară să stea de vorbă, evitând cu grijă subiectele delicate. Lisa însă nu se simțea deloc în largul ei. Avea impresia că avea în față un necunoscut. Ca și cum se întâlniseră de curând și tandra lor complicitate nu existase niciodată.

– Vrei să te conduc până acasă? o întrebă Christopher după ce termină de mâncat.

Ea observă din nou că în alte timpuri însoțitorul ei nu i-ar fi pus o asemenea întrebare. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Ametită de gândurile care i se învălmășeau în minte, acceptă cu un semn din cap. Nici un sunet nu ieși din gura ei.

Se depărtară încet de han înconjurați de întunericul răcoros al nopții. Cerul era presărat de stele în timp ce se apropiau de vilă. În jurul lor nu se vedea nici o lumină artificială și se orientau numai cu ajutorul clarului de lună. Lisa se simțea acum mai liniștită, deoarece, fiind întuneric, putea să-și ascundă tulburarea.

– De când ești în Baja? se interesă ea neputându-și stăpâni curiozitatea.

– Am sosit aseară. Fiind luni, traficul nu era așa intens când am trecut granița pe la Tijuana. Toată lumea mergea în direcția opusă.

– Înțeleg... Am observat și eu același lucru când am venit azi-dimineață. Nu reușesc să înțeleg ... continuă ea după câteva secunde de ezitare. Se spune că Tijuana e unul din orașele de frontieră cele mai frecventate din lume. Poate că așa ceva e fascinant pentru unii, dar stau și mă întreb dacă aș avea chef vreodată să mă opresc în el. Adevărul e că există mai multe lucruri care nu-mi plac acolo. Circulația e foarte prost organizată și în permanență foarte densă. Copiii apar când te aștepți mai puțin printre mașini pentru a-ți vinde câte ceva și nu reușesc să conduc mașina cu calm. În plus, am asistat la două încăierări pe aceeași stradă când am venit azi-dimineață. Nu m-aș putea simți în siguranță într-un asemenea loc.

– E adevărat că e un oraș foarte aglomerat, dar nu cred că e cu adevărat periculos. În orice caz, e mai bine să rămâi în cartierele centrale dacă vrei să nu-ți asumi riscuri.

Lisa avea impresia că vorbeau despre starea vremii. După ce subiectul era epuizat, se lăsa imediat tăcerea între ei.

Ca să evite repetarea acelei situații, tânăra femeie se grăbi să găsească o altă temă de discuție.

– Ce planuri de vacanță ai? îl întrebă ea.

Christopher nu-i răspunse imediat. Se auzea doar scrâșnetul pietrișului sub pașii lor și vuietul valurilor oceanului în depărtare.

– Habar n-am, spuse el în cele din urmă, cu un aer indiferent. Nu mi-am făcut un plan dinainte. Dar tu?

– Să zicem că și eu mă aflu în aceeași situație. Dacă aș reuși să-mi fac destul curaj, mi-ar plăcea să mă duc la Ensenada și să-mi petrec ziua acolo.

– Serios? exclamă el cu ceva mai mult interes. E o idee excelentă. Ai fi de acord să vin și eu cu tine?

– Da ... De ce nu? spuse ea surprinsă, fără să-și mai lase timp să se gândească.

Câns ajunseră în fața vilei, Lisa deschise ușa. La parter era lumină, pentru că lăsase un bec aprins când plecase. Din tranzistorul unchiului William se auzea o melodie frumoasă. În mod ciudat, notele pianului și vaietul viorii se armonizau perfect cu vuietul oceanului și cu țipetele pescărușilor de pe plajă.

Când se întoarse cu fața la el, văzu că stătea în spatele ei și o privea în tăcere.

– Ce s-a întâmplat, Lisa? o întrebă el în cele din urmă. Crezi că trecutul nostru trebuie să ne oprească să devenim buni prieteni?

– Nu înțeleg ... Ce vrei să spui?

– Mă gândeam că în vacanța asta am putea să petrecem o vreme împreună.

– Dar e ridicol! spuse ea sprijinindu-se de ușă.

– Serios, Lisa? șopti el.

Apoi se aplecă spre ea și răsuflarea lui mângâie obrazul Lisei.

– Suntem divorțați, Christopher ... Ai uitat?

– Foarte bine, scumpa mea, te las pe tine să judeci, că doar asta e meseria ta! Există oare vreo lege care să condamne doi oameni care se întâlnesc după o lungă despărțire și se hotărăsc să se vadă din nou? Ce părere ai despre treaba asta? Ea îl privi bănuitoare.

– Unde vrei să ajungi?

El se apropie și mai mult de ea. Trupurile lor erau atât de aproape unul de celălalt, încât avea impresia că-i arde pielea de pe ea.

– Să fim serioși, Lisa ... Ce întrebare mai e și asta? îi șopti la ureche.

Tânăra femeie simți imediat că i se trezesc simțurile la chemarea partenerului său. Tot trupul îi era invadat de o căldură plăcută.

– Patru ani departe unul de celălalt ... îngăimă ea încercând să-și controleze tulburarea. Asta înseamnă mult timp, Christopher. Eu m-am schimbat foarte mult și sunt sigură că același lucru s-a întâmplat și cu tine. Cine știe dacă am mai fi în stare să ne recunoaștem unul pe altul.

– Poate că așa e ...

Dar nu crezi că ar fi amuzant să facem din nou cunoștință, ca atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară?

– Amuzant? repetă ea trecându-și limba peste buzele uscate. Nu cred că acest cuvânt poate caracteriza situația în care ne aflăm.

– Interesant îți sună mai bine?

– Nu știu ...

S-ar putea ca rănile vechi să nu se fi închis încă.

– Am putea măcar să încercăm, Lisa.

N-avem nimic de pierdut.

De unde știa că așa va fi? Lisa știa însă că risca să piardă totul: sufletul, inima și trupul.

– Bănuiesc că nu s-a mai văzut așa ceva. O femeie care să-l întâlnească pe fostul ei soț în vacanță! îi răspunse ea pe un ton nepăsător.

Christopher continuă discuția fără să ia în seamă observația ei indiferentă.

– Sunt sigur că cicatricele nu sunt atât de multe și nici atât de adânci, dar amintește-ți că eram și eu acolo în ziua accidentului. Nu te supăra pe mine ... De data asta vom fi mai precauți. Vom merge în vârful picioarelor, fără să răsturnăm nimic pe drum.

– Christopher, gemu ea.

Apoi tăcu, nemaisimțindu-se în stare să mai scoată nici un sunet. Aprobă doar cu un semn din cap.

– Vrei să aprind focul în șemineu înainte să plec? o întrebă el repede.

– Nu ...

– Vrei să plec?

– Da ... Te rog.

El se depărtă imediat de ea, fără măcar s-o atingă. Cu toate astea, Lisa avusese impresia că nu-și luase nici o clipă mâinile de pe ea.

– Noapte bună, Lisa, spuse el, după care îi întoarse spatele și plecă.

Capitolul 2

Deși sufletul îi era chinuit de emoții contradictorii, Lisa reuși să doarmă adânc toată noaptea. A doua zi dimineață, se trezi târziu. Un soare vesel scălda peisajul înconjurător și anunța o frumoasă zi de odihnă, departe de viața stresantă din Pasadena. Sări din pat, își puse niște blugi și un tricou cu decolteu în formă de bărcuță la gât și se duse la bucătărie. Începu să pregătească niște cafea, având grijă să nu folosească decât apă îmbuteliată.

Când auzi un ciocănit în ușă, Lisa tresări brusc. Tocmai se pregătea să deschidă, când se trezi nas în nas cu Christopher. Stătea la baza scărilor, ținând în brațe o sacoșă plină de alimente.

Tânăra fu atât de surprinsă, încât nu reuși să găsească vorbele potrivite pentru a-l întâmpina pe musafirul ei.

– Ești foarte matinal, observă ea în cele din urmă.

– Glumești! Ai văzut ce oră e? E zece. Am avut și timp să mă duc în oraș și să fac cumpărături pentru micul dejun. N-o să-ți vină să crezi ce o să vezi, adăugă el intrând în bucătărie, de unde reveni curând ținând în

mâini o tavă. Când am trecut prin fața brutăriei, continuă el punând cești și tacâmurile pe masa de lângă fereastră, n-am putut rezista ispitei atât de parfumate și apetisante a acestor pateuri. Am cumpărat câte două din fiecare.

Lisa îl privi în tăcere în timp ce scotea produsele de patiserie din pungă și le așeza pe o farfurie.

– Vrei să luăm masa împreună? îngăimă ea.

– Aveai de gând să faci altceva? o întrebă el căutând în ochii ei un răspuns la întrebarea lui.

– Nu, nu prea, mărturisi ea cu o voce șovăitoare.

– Atunci, e perfect!

Din câte își dădea seama, el nu avea de gând s-o lase să se gândească prea mult și nici să insiste asupra acestui subiect.

El împinse un fotoliu spre Lisa și, după ce ea se așeză, luă și el loc în fața ei. Toate ferestrele vilei erau deschise pentru a lăsa să intre razele soarelui de dimineață și aerul marin care venea dinspre ocean.

– Sunt delicioase! exclamă ea cu ochii scăpărând de veselie. Le-ai cumpărat de la brutăria la care mergeam noi atât de des?

Regretă imediat cuvintele care pur și simplu îi scăpaseră. Nu voia pentru nimic în lume să reînvie imaginile trecutului.

– Da, recunoscu Christopher fără să comenteze însă observația ei. Am mai descoperit și o mică fabrică de *tortillas* pe o stradă din zonă. Dacă dorești putem să facem o plimbare pe acolo mai târziu. Prin ferestrele care dau spre stradă pot fi văzuți muncitorii frământând coca și făcând aceste turte .

Ea îl asculta în tăcere, încercând să-i citească gândurile pe față, dar nu reuși. Christopher și le ascundea foarte bine. Se străduia să nu arate că amintirile din luna lor de miere îl tulburau și acum, dar era și el

conștient, ca și Lisa, că amândoi își asumau mari riscuri acceptând să se revadă. Petrecerea câtorva zile împreună putea fi la fel de periculoasă ca traversarea unui câmp minat. În orice clipă riscau să calce pe una din ele și să se facă fărâme, dar nu știau dacă ar fi capabili să suporte șocul exploziei. Dar ce importanță mai aveau lucrurile astea?

– Ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut, Christopher? îl întrebă ea mușcând cu poftă dintr-un pateu.

Prietenul ei o fixă preț de câteva secunde cu ochii lui mari și verzi strălucind de ironie. Era convinsă că bănuia că unchiului William îi mai scăpase uneori câte ceva despre viața salariatului său. Totuși, tânăra femeie credea că unchiul său, care părea foarte aiurit, selecta cu grijă informațiile pe care i le dădea despre fostul ei soț.

– Am plecat de la firma lui William cu câțiva ani în urmă. Ca să fiu sincer până la capăt, am făcut-o cu acordul lui. Unchiul tău mi-a fost un prieten foarte bun, care mi-a oferit posibilitatea să învăț multe la firma lui.

– Spunea mereu despre tine că ai o minte strălucită, comentă ea.

– Nu știu, s-ar putea ... spuse el cu modestie înălțând din umeri. Dar am avut niște idei care a adus mari profituri firmei.

– Serios? Spune-mi despre ce este vorba ...

Christopher îi aruncă o privire mirată.

– Înainte vreme asemenea subiecte nu te-ar fi interesat, glumi el cu un zâmbet în colțul gurii.

Tocmai se atinseseră de o mină. Albastrul dispăru imediat din ochii Lisei, transformându-se într-un cenușiu dur și glacial ca oțelul. Ea îi răspunse furioasă.

– De unde știi? Poate că pur și simplu îmi era frică să te întreb ceva. Eram sigură că nu mă considerai suficient de deșteaptă să urmăresc și să-ți înțeleg explicațiile.

– Ah, da? Dar nu ți-a trecut prin cap că poate nu voiam să pierd în mod inutil puținul timp pe care îl petreceai cu mine, după cursurile de la facultate și discuțiile tale telefonice interminabile?

Ea tocmai se pregătea să arunce mingea în terenul adversarului, când Christopher îi făcu semn să oprească jocul.

– Îmi pare rău, Lisa, se scuză el aruncându-i zâmbetul lui cel mai fermecător. Știam foarte bine că nu va fi prea ușor, nu-i așa?

Ea îl aprobă cu un semn din cap, apoi începu să studieze ceașca din fața ei ca să scape de fascinația pe care o exercita asupra ei. Inima începuse să-i bată și mai tare în piept și se grăbi să se calmeze, pentru ca partenerul ei să nu-i observe tulburarea.

"Habar n-am unde vrem să ajungem, dar în orice caz, nu cred că vom avea parte de liniște și pace", își spuse ea.

Christopher continua discuția ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Am creat un cip electronic pentru circuite integrate care în mod sigur va deveni numărul unu în industria calculatoarelor. Acesta va putea înmagazina de două ori mai multe date, fără să ocupe un volum mai mare și folosind aceeași viteză ca modelele actuale. Am deja mai multe oferte.

– Dar e formidabil, Christopher, spuse ea foarte sinceră. Mă bucur pentru tine. Trebuie să te consideri foarte norocos, deoarece puțini sunt aceia care își văd realizate visele atât de repede.

El își termină micul dejun și aprinse o țigară înainte să-i răspundă:

– Dar și tu faci parte din categoria oamenilor favorizați de soartă. Am aflat de la William că ocupi un post foarte interesant într-un cabinet de avocatură din Pasadena.

– Așa e, am avut noroc. Datorită colegilor și colaboratorilor mei, m-am perfecționat foarte mult.

Le sunt foarte recunoscătoare și îmi place să lucrez cu ei.

– William mi-a mai spus și că e ceva foarte serios între tine și unul din asociații firmei ... Un bărbat mai în vârstă bănuiesc ...

Informația asta o indispuse pe Lisa. Din câte se părea, unchiul William nu-și dădea osteneala să selecteze informațiile pe care i le transmitea lui Christopher.

– Robert nu e chiar atât de bătrân cum crezi tu, protestă ea văzând insistența lui.

Să spunem că are cu vreo doisprezece ani mai mult ca tine. E un bărbat minunat, calm, politicos, foarte echilibrat ...

Și se mai întâmpla ca uneori să fie extrem de plictisitor ... Dar Lisa preferă să nu pomenească acest detaliu.

– Și chiar asta îți dorești, Lisa?

– Cred că îmi oferă destul de multe ... Dar tu? Ai întâlnit pe cineva care să-ți placă? Ce planuri ei?

– Mă văd frecvent cu o femeie fermecătoare. De altfel, ne cunoaștem de mulți ani.

Durerea pe care o simți în suflet era atât de mare, încât Lisa simți că leșină. Nu și-ar fi închipuit niciodată că va suferi atât de mult când va afla că iubea o altă femeie. Îi venea greu să înțeleagă cum putea să se îndrăgostească de altcineva după fericirea pe care o trăiseră împreună. Încercă totuși să-i zâmbească.

– Ai de gând să te căsătorești cu ea? continuă ea, încercând să nu ia în seamă nodul care începuse să se formeze în gât.

– M-am gândit adesea la problema asta, spuse el nescăpând-o nici o clipă din ochi.

– Înțeleg ... șopti ea lăsând ochii în jos. Mai vrei cafea?

– Nu, mulțumesc.

Atunci, Lisa se întoarse spre fereastră și, cu privirea pierdută în depărtare căzu pe gânduri. Era frământată de sentimente contradictorii de când se reîntâlnise cu fostul ei soț pe plajă. Acum descoperea că el iubește o altă femeie și se simțea dintr-o dată extrem de tristă. Atunci când gândurile se transformară în cuvinte și le rosti unul după altul, nu făcu nimic să le oprească.

– Timpul trece și noi îl lăsăm să se scurgă fără măcar să ne dăm seama ce se întâmplă. Când ești tânăr, crezi că toată lumea e a ta și te așteaptă cu brațele deschise. Numai că în momentul acela cei mai mulți dintre noi sunt mult mai nepăsători ca să înțelegem adevărata valoare a lucrurilor care ne înconjoară. Ne dăm seama prea târziu că totul în jurul nostru e fragil și schimbător. Un fleac poate să le distrugă sau să le îndepărteze de noi. Trebuie să ne agățăm cu toate puterile de ele să nu ne scape. În caz contrar, riscăm ca într-o bună zi să ne uităm în jurul nostru și să observăm deodată că ele nu mai există. S-au dus, fără să ne aștepte pe noi.

– Ce s-a întâmplat, Lisa? Ce vrei să spui? interveni Christopher cu tandrețe în voce.

– Nu știu ...

Se întoarse spre el și privirile li se întâlniră. Se cercetară îndelung, sperând să găsească răspunsuri la întrebările pe care încă nu îndrăzniseră să și le pună. Christopher a fost cel care a rupt primul tăcerea.

– Ce-ar fi să mergem în oraș, după-amiază? Am putea să facem ceva cumpărături și să bem un pahar la hotel.

– De acord. Aș vrea numai să fac puțină curățenie înainte să plecăm. Pe podea și pe mobilă e un strat gros de praf și nisip. Casa asta seamănă cu o magherniță, dacă n-ai grijă mereu de ea. Se vede că unchiul William nu vine prea des pe aici.

Lasă-mă să-ți dau o mână de ajutor, insistă el luându-i mătura din mână. Eu n-am avut asemenea probleme, dat fiind că soții Monroe au făcut curățenie în casă când au stat aici, săptămâna trecută.

În timp ce el mătura cu nădejde, Lisa ștergea mobila și scutura covoarele pe fereastră. În scurtă vreme, cu ajutorul lui Christopher, toate încăperile vilei erau curate, ca și cum ar fi fost folosită o baghetă magică. Acum puteau să plece spre micul oraș turistic Rosarito Beach.

Bărbatul îi deschise portiera mașinii pentru ca Lisa să se poată așeza pe locul pasagerului. Văzând superbul Mercedes ultimul tip, Lisa nu se putu abține să nu ridice ochii spre cer.

– Parcă altă dată urai genul ăsta de mașini, pentru semnificația pe care o au în societatea de consum în care trăim. Dar stai liniștit, adăugă ea pe un ton ironic. N-am intenția să-ți răsucesc cuțitul în rană.

– Nu e adevărat ... N-ai înțeles nimic, spuse el bine dispus. Am ales mașina asta pentru că e o bună investiție și e plăcută la condus.

– Da ... Ai perfectă dreptate, spuse ea cu un aer nevinovat. Dar mai bine ai închide ochii, să nu vezi dezastrul. Superba ta "investiție" este în clipa de față acoperită de un strat gros de praf.

– Tu vorbești? Te informez că frumoasa ta mașină a dispărut complet sub numeroasele straturi de murdărie. Abia de mai poți s-o recunoști după o asemenea deghizare.

– Nu e așa de grav. Bătrânul meu Mustang a arătat și mai rău. Nu e prea delicat și poate să suporte tot felul de lovituri. A ta, în schimb, nu pare a aprecia în mod deosebit condițiile pe care i le-ai impus de partea asta a frontierei. Fii atent! S-ar putea să se supere pe tine, îl ironiză ea din nou.

– Totul va fi bine dacă nu te vei supăra tu pe mine, observă el aproape în șoaptă.

Lisa se întrebă dacă într-adevăr auzise bine ce spusese bărbatul.

O luară pe alee până la șoseaua principală, trecură prin fața micului han și apoi intrară pe vechea autostradă care ducea la oraș. O bună bucată de drum merseră pe malul oceanului. Nu era nimeni pe șosea și puteau auzi vuietul valurilor foarte aproape de ei. Ceva mai departe, trecură prin satul Popotla, care era format mai ales din rulote. Apoi apărură șirurile de prăvălii cu produse de artizanat. De o parte și de alta a drumului se vedeau vitrine colorate, până la intrarea în oraș.

– Vrei să ne oprim aici? o întrebă Christopher văzând încântarea din ochii partenerei lui.

– Oh, da, aș vrea tare mult. Am văzut prăvăliile astea când am sosit ieri la Baja. Ardeam de nerăbdare să mă întorc aici și să dau o raită prin ele. Sunt extrem de pitorești.

– Nu-ți cheltui toți banii, glumi el văzând-o cât de entuziasmată este. De fapt, sunt convins că acești negustori mărunți nu acceptă cărți de credit.

– Știu că n-o să mă crezi, dar trebuie să-ți spun că nu folosesc nici o carte de credit.

– Asta e norocul meu! se plânse el în timp ce parca mașina. A trebuit să aștepți să divorțăm ca să scapi în sfârșit de obiceiul ăsta prost. Chiar de curând a fost nevoie să plătesc una din facturile tale.

– Mincinosule! exclamă ea râzând.

Apoi sări rapid din mașină și intră în prăvălia cea mai apropiată. Toată după-amiaza se târguiră cu negustorii din zonă. În afara sezonului clienții erau mai puțini și vânzătorii erau de acord să mai scadă din preț. Astfel timpul trecu pe nesimțite.

Deși trecuseră patru ani de la despărțirea lor, se părea că gusturile lor nu se schimbaseră. Le plăceau aceleași lucruri: un vas uriaș din ceramică,

un coș de răchită, o statuetă, o bijuterie. Lisa se năpustea spre un tablou pentru a-l admira mai de aproape și se trezea nas în nas cu Christopher, care avusese și el aceeași idee. Apoi izbucneau în râs și continuau să scotocească prin ungherele prăvăliilor.

O singură dată în ziua aceea se simți prost în compania lui și anume atunci când îl văzu uitându-se la o superbă rochie lungă din bumbac albastru, cu decolteu pătrat, cu flori brodate la gât și pe mâneci. Rochia era atât de frumoasă și el o privea cu atâta admirație, încât nu putu suporta durerea ascuțită care-i săgetă brusc inima. Era atât de geloasă, încât prefera să se depărteze pentru câteva secunde pentru a da uitării prezența lui și existența unei alte femei în viața lui.

Ceva mai târziu, se uită la un portofel de piele pe care vroia să i-l dăruiască lui Robert, când cineva o bătu pe umăr. Se întoarse dar, în loc să-i apară în față Christopher, dădu peste un uriaș buchet de flori. Erau de înălțimea unui om și fiecare avea altă culoare.

Se auzi o voce care semăna în mod ciudat cu a prietenului ei.

– Am impresia că noi doi am reușit să ridicăm nivelul de trai al negustorilor din zonă. Ce-ar fi să terminăm cu colindarea magazinelor? Să mergem la hotel să bem ceva ... A început să-mi fie sete. Ție nu?

– Dar ce vom face cu creaturile astea frumoase? se interesă ea adresându-i un zâmbet printre petalele uriașe ale florilor care o salutau.

– Putem să le lăsăm în mașină.

– Crezi că vor încăpea în Mercedes? Sunt uriașe!

– Bineînțeles! ... Mercedesurile pe care le urăști atât de mult nu sunt de fapt chiar așa de lepădat. Cel puțin e destul spațiu în ele pentru a pune niște flori.

Izbucniră amândoi în râs. Se simțeau din nou complici ... Apoi, ținându-se de mână ca doi adolescenți fără griji, se întoarseră în locul

unde lăsaseră bolidul. Puseră toate pachetele în portbagaj și florile pe bancheta din spate, după care porniră mașina și merseră încet pe bulevardul Juarez care ducea la hotelul din Rosarito Beach.

Clădirea fusese construită în anii treizeci și arhitectura acesteia dovedea o anumită nostalgie după bucuriile și necazurile acelei epoci. Când păși pragul hotelului, Lisa avu impresia că face o călătorie în timp. Pereții erau zugrăviți în alb, iar holul era plin de arcade. O inscripție din litere colorate îi întâmpina pe turiști: *Bienvenidos*. Tânăra femeie se aștepta ca în orice clipă să-i apară dinainte Heddy Lamarr și Charles Boyer, îmbrăcați în alb, așezându-se în fotoliile de răchită sub palele unui ventilator imens, inventând în șoaptă tot felul de povești.

În interiorul hotelului era întuneric și foarte răcoare. Dale din gresie colorată înveseleau pardoseala holului de la intrare. O pictură murală se întindea pe toată suprafața unui perete situat lângă recepție. Lisa și Christopher se plimbară puțin prin diferitele săli înainte să se îndrepte spre salonul aztec. O lumină difuză pătrundea în încăpere prin ușile înalte din sticlă. Ceva mai departe se zărea piscina lungă și îngustă în care turiștii înotau sau se odihneau sub umbrele de soare, apărați de vânt și nisip printr-un perete din plexiglas.

– Ți-e foame? se interesă Christopher când intrară în restaurantului.

– Nu prea ... Doar dacă îți e ție ... Dacă nu, am putea să mergem la Beachcomber Bar.

Însoțitorul ei nu spuse nimic. O luă brusc de braț și o conduse spre locul pe care îl alesese ea. Barul era chiar pe marginea plajei și avea o priveliște superbă asupra oceanului și valurilor înspumate. Pescărușii zburau tăcuți peste cabina de sticlă în care se aflau ei. În atmosfera intimă a salonului un muzician cânta timid într-un colț. Cei doi prieteni se instalară confortabil pe pernele moi ale fotoliilor din răchită.

– Ce vrei să bei? o întrebă Christopher parcurgând rapid lista de cocteiluri.

– O băutură cu gheață și tot ce e mai exotic, exclamă Lisa cuibărindu-se cu plăcere în fotoliu. Cu fructe, flori și umbrelușe de hârtie împrejur.

– Nu crezi că ai deja destule flori?

– Bine. Atunci, servește-mă numai cu fructe și umbrelușe de hârtie. În cantitate mare. Azi simt că am un apetit deosebit.

Christopher se întoarse spre chelner și dădu comanda.

– Pentru doamna un pahar mare cu umbrelușe de hârtie și pentru mine două *piña colada,* te rog. Vrei și ceva de rontăit? Încă n-am mâncat de prânz și e deja târziu.

– Spuneți-mi ... A ce miros umbrelușele pe care le aveți?

Tânărul mexican o privea în tăcere, cu un aer amuzat. Evident, era obișnuit cu ciudățeniile americanilor.

– Vom lua o farfurie de creveți pentru două persoane, spuse Christopher, oprind divagațiile Lisei.

Tânăra se uita la el cu un aer ironic.

– Văd că succesul te-a făcut să-ți pierzi simțul umorului, îl tachină ea.

– Iar eu văd că atunci când nu ești supărată ești una din persoanele cele mai drăguțe pe care le-am întâlnit vreodată, spuse el zâmbind.

Ea simți că inima îi bate mai tare în piept și nu se putu abține să-i pună întrebarea care-i stătea pe buze.

– Complimentul ăsta e valabil și pentru doamna Saxon numărul doi?

– Mi se pare că ești cam curioasă.

– Eu? Absolut deloc, negă ea pe un ton indiferent.

Ceva mai târziu în acea după-amiază, pe drumul de întoarcere, trecură prin Calafia, un sătuc format în cea mai mare parte din rulote.

– Vrei să luăm masa de seară aici? îi sugeră Christopher. S-ar părea că au mâncare excelentă.

În timp ce vorbea, arăta cu mâna spre sala principală a restaurantului și spre separeuri care, cocoțate pe marginea falezei, aveau vedere spre ocean.

Lisa petrecuse o zi foarte frumoasă împreună cu Christopher, dar nu se gândise nici o clipă că va propune să rămână cu ea și seara.

– Voi lua cina la vilă, spuse ea, ușor jenată de prezența lui apropiată. Unchiul William mi-a spus că după-amiază, la Puerta Nuevo, atunci când bărcile se întorc de la pescuit, satul e plin de pește proaspăt. M-a sfătuit să mă aprovizionez mereu din acest loc. Puerta Nuevo se află la vreo doisprezece kilometri spre sud și aveam de gând să cumpăr de acolo puțină cambulă pentru masa de seară.

– Lisa ... Deja îmi lasă gura apă! Am luat și câteva sticle, așa că nu va trebui să mai ai și grija vinului. Ai tot ce-ți trebuie pentru a pregăti salata?

– Da ...

– Și făină pentru prăjirea peștelui?

– Unchiul William are aici tot ce-i trebuie, spuse ea rece.

– Perfect! Ne vom oferi un adevărat ospăț, dragă Lisa ...

– Din câte știu, încă nu te-am imvitat, îi spuse ea brusc.

Christopher se întoarse spre ea și o privi câteva secunde fără să scoată nici un cuvânt.

– Serios? Atunci, ce mai aștepți? spuse el zâmbind, concentrându-se din nou asupra drumului.

Lisa îl privi drept în ochii lui verzi și tresări când văzu pasiunea care se ascundea în ei.

– Pe diseară, Christopher, șopti ea. Lisa stătea între pernele moi ale canapelei și-l studia pe prietenul său cu coada ochiului. Christopher se

așezase în fotoliul unchiului William, chiar în fața ei. Părea total relaxat. În timp ce sorbea vinul cu înghițituri mici, se uita cu un aer visător la flăcările lungi din șemineu.

Aprinsese focul înainte să se așeze la masă. În timp ce mâncaseră, încăperea nu fusese luminată decât de câteva lumânări, focul din șemineu și o veioză așazată într-un colț al camerei. O lumină difuză contribuia la atmosfera intimă care se crease treptat în jurul lor. O căldură plăcută îi învăluia. O melodie cu titlul "Nu te voi uita niciodată" se auzea la radio.

Cuvintele acesteia pătrundeau încet în mintea tinerei femei și amintirile începeau să învie din nou în mintea ei amorțită. Trecutul prinse viață de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Nu uitase nimic din zilele fericite!

Încercă din toate puterile să-și desprindă gândul de la clipele de fericire intensă pe care le trăise alături de Christopher. Tăcerea devenise apăsătoare și, ca s-o rupă, preferă să intre în vorbă cu partenerul ei.

– Flăcările au o culoare splendidă, observă ea.

Christopher se întoarse imediat spre ea și Lisa avu impresia ciudată că se gândise tot timpul la el.

– E din cauza lemnelor aduse de valuri la mal pe care le-am pus ulterior. Atunci când lemnul se usucă, apa se evaporă și lasă în urmă sare și alte minerale. Ele sunt cele care dau focului acele nuanțe de albastru și verde.

În timp ce-l asculta cu atenție, Lisa observă că scânteile verzi care țâșneau dintre flăcări erau de aceeași culoare ca ochii prietenului său. Simți că o privește insistent și se înfioră din creștet până-n tălpi, ca și cum ar fi avut febră. Continuă să se uite la jarul din șemineu.

– E atât de frumos! șopti ea.

– Da, așa e, auzi vocea lui Christopher, foarte aproape de urechea ei.

Într-adevăr, observă că, fără ca ea să-și dea seama, venise și se așezase lângă ea pe canapea. Apropierea de răsuflarea lui fierbinte și de trupul lui viril o făcu să-i vină amețeală, trezindu-i simțurile la viață.

Începu din nou să vorbească pentru a rupe vraja care o cuprindea treptat în mrejele ei. Căută orice pretext pentru a rupe tăcerea aceea apăsătoare care simțea că o sufocă.

– Îți mulțumesc pentru rochia pe care mi-ai dăruit-o ... E foarte frumoasă, îi mărturisi ea cu vocea tremurândă.

După ce se despărțiseră pentru a se pregăti de cină, Christopher îi dăduse pachetul, spunându-i cu un aer indiferent că era pentru ea.

– Îți vine foarte bine, Lisa. Parcă ar fi fost făcută special pentru tine. De altfel, am considerat întotdeauna că îți vin de minune culorile vii, deoarece se asortează perfect cu pielea ta măslinie și catifelată.

Lisa nu-i răspunse la compliment. Inspiră adânc aer în piept înainte să schimbe subiectul discuției.

– Acum câțiva ani, continuă ea cu timiditate, când eram mai mică, am petrecut mai multe săptămâni aici, cu unchiul meu. Într-o zi din acea vară mi-a relatat povestea vilei lui.

– Serios? se interesă Christopher cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

El remarcă imediat că Lisa era stânjenită, dar nu spuse nimic și o ascultă cu răbdare.

– În urmă cu multă vreme, continuă ea după câteva secunde de ezitare, guvernatorul orașului Baja a acordat titlul de "Don" și pământul acesta tatălui proprietarului actual, dar guvernatorul a impus niște restricții. Nedorind ca străinii să se stabilească pe pământul lui în mod permanent, a refuzat să le dea voie să construiască aici case, acceptând numai popasul rulotelor. Mai târziu, locatarii acestora au primit

permisiunea de a construi în jurul lor niște dependințe. În felul acesta, în ziua în care guvernul ar fi hotărât că trebuia să plece, își puteau lua rulotele și părăsi zona. Unchiul William a închiriat terenul de la fiul lui Don Pancho, dar este proprietarul vilei. Într-o vară a adus aici câțiva pescari care au construit șemineul.

Christopher nu se mai uita la ea. Ochii lui erau fixați asupra decolteului rochiei tinerei femei.

– William mi-a relatat deja povestea asta. În schimb, mă întreb de unde are acești *mariachis*, spuse el neslăbind din priviri locul în care i se îmbinau sânii. Se referea la cele trei personaje din ghips care se aflau pe placa de deasupra șemineului.

– Nu știu nimic despre ei, îngăimă ea în șoaptă. Știi și tu cum e unchiul William. Dă voie la tot felul de oameni să stea aici în lipsa lui.

– Așa cum am fost și noi când am venit în luna de miere.

El rosti acele cuvinte pe un ton care o tulbură foarte mult. În cele din urmă îndrăzni să ridice ochii spre el. Dorința fierbinte pe care o văzu în privirea lui îi pătrunse în vene și îi invadă trupul cu o căldură plină de voluptate.

– Asta se petrecea acum șase ani, Christopher, oftă ea ușor.

– Uneori mi se pare că parcă a fost ieri.

Vocea lui deveni tandră precum catifeaua, răsuflarea atigându-i pleoapele, după care ajunse la gura ei.

– Nu, te rog!

– Dar nu fac nimic, Lisa. spuse el cu blândețe.

– Ba da. E adevărat că nu m-ai atins cu mâinile, dar o faci tot timpul cu privirea.

– Ai prefera să procedez altfel? spuse el înfigându-și degetele în părul ei lung și ondulat.

Apoi brusc puse o mână pe sânul ei și începu să-l mângâie, iar cu cealaltă o trase ușor spre el. Lisa nu se putu abține să nu geamă de dorința de a-i cădea în brațe.

Privi fața lui Christopher care se apropia de a ei. Încă mai era timp să-l respingă. Știa că trebuie să-l respingă, dar nu făcu nimic în acest sens. În plus, era și prea târziu. Buzele lui se lipiseră deja cu lăcămie de ale ei.

Ea răspunse sărutărilor lui pătimașe. Simți cum trupul i se trezește la îndemnul lui și nu făcu nimic pentru a-i tempera elanul. Senzațiile puternice pe care și le ascunsese adânc în suflet reveneau acum la viață, ca niște flori care se ofereau primelor raze de soare ale primăverii.

Când Christopher înțelese că în sfârșit i se dăruia, o lipi de trupul lui și o strânse mai tare în brațe. Îi atinse cu degetele sfârcul sânului prin materialul rochiei, ceea ce îi provocă o plăcere atât de intensă, încât ajunse aproape în pragul leșinului. Își aminti vorbele lui și înțelese că avusese perfectă dreptate. Într-adevăr, era ca și cum despărțirea lor avusese loc ieri și nu cu câțiva ani în urmă. Cele două trupuri ale lor nu se uitaseră unul pe altul și, în ciuda eforturilor lor, se recunoșteau cu fiecare gest pe care-l făceau.

Christopher continua să-i acopere fața cu o ploaie de sărutări pasionale. Mâinile lui îi mângâiau trupul, atingându-i locurile cele mai intime și arzând totul în drumul lor. Lisa ardea de dorința de a se contopi cu el. Își strecură mâinile sub cămașa lui, îl trase spre ea și începu să-i mângâie ușor mușchii încordați ai spatelui.

Inima îi bătea ca o tobă în piept. Fu nevoită să-și rețină un strigăt atunci când el se depărtă brusc de ea. El își recăpătă cu greu răsuflarea normală, apoi se uită la ea cu ochii încă arzând de dorință. Apoi, fără ca Lisa să înțeleagă de ce, pe buzele lui apăru un zâmbet satisfăcut.

– Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa?

Lisa nu-i răspunse.

Ce putea să spună? În cei patru ani ce trecuseră de la despărțirea lor, nu-și închipuise nici o clipă că sărutările lui Christopher ar fi putut s-o tulbure atât de tare. Acum știa că greșise neglijând acest amănunt important.

– Noapte bună, Lisa, spuse el sărutând-o cu tandrețe.

Capitolul 3

În noaptea aceea nu putu să doarmă deloc. Lisa se plimbă îndelung pe faleza înaltă, privind oceanul. Era obsedată de o singură întrebare: "Ce-i rămânea de făcut?"

Aceeași întrebare căreia nu reușise să-i găsească o rezolvare o împiedicase să doarmă și continua să o preocupe.

Uneori i se părea că își pierduse mințile și controlul asupra emoțiilor ei. Oare evenimentele din noaptea trecută chiar avuseseră loc? După atâția ani petrecuți departe unul de celălalt? Nu putea să înțeleagă purtarea fostului ei soț, care dăduse brusc timpul înapoi prin sărutările lui pasionale. Dar mai mult decât orice era șocată de propria ei reacție, de dorința de a-i cădea în brațe și de a nu se mai trezi niciodată în timpul prezent.În sufletul ei se confruntau două sentimente contradictorii. Pe de o parte ar fi vrut să fugă, dar pe de alta ar fi dorit să rămână, deoarece simțea că nu e complet implinită.

"Cum se face că sunt și acum tulburată de Christopher? își spuse ea. Eram totuși atât de sigură că îl scosesem din viața mea, ca și sentimentele

pe care le aveam față de el odată. Nu trebuia ca un asemenea incident să mai aibă loc. De acum încolo, e necesar să fiu mai atentă."

Oricum, suferiseră prea mult împreună ca să-și dorească să se întoarcă în trecut și era convinsă că amândoi se schimbaseră prea mult pentru a se mai putea gândi la un viitor comun.

Deodată, Lisa auzi voci în spatele ei. Se întoarse imediat și zări un bărbat care se odihnea în apropierea intrării în han. Nu vedea cu cine vorbea individul, dar cum avea chef să mai scape de gândurile ei obsedante și să vorbească și cu altcineva în afară de Christopher, se îndreptă spre restaurant ca să intre în vorbă cu el.

– *Buenos días, señorita,* îi răspunse bărbatul cu o voce tărăgănată.

– *Señora* ... îl corectă ea imediat.

Apoi îi păru rău că reacționase atât de repede. Era doar divorțată de patru ani. De ce continua să-și asume statutul de femeie măritată? Dar oricum, ce importanță mai avea acel amănunt în viața ei?

Necunoscutul se uită la ea câteva secunde, ca și cum ar fi fost total de acord cu întrebările care o măcinau pe ea în acel moment. Apoi, acesta dădu din umeri și-și recăpătă poziția inițială. Sprijinit de zid, cu o pălărie uriașă de paie pe cap, moțăia liniștit sub razele fierbinți ale soarelui.

Chiar în clipa aceea însă, în pragul ușii de la bucătărie apăru un băiat. Se lupta cu o ladă imensă de gunoi, la fel de înaltă ca el. Încerca să o scoată afară și din cauza greutății acesteia în câteva rânduri era gata să cadă lat la pământ. Tânăra femeie alergă spre el și-l ajută s-o care afară.

– *Gracias, señora,* spuse el zâmbindu-i cu timiditate.

Lisa se uită la copil. Avea fața prea palidă pentru vârsta lui, iar ochii negri exprimau o mare tristețe. Ea îi întinse mâna și-i strânse tare pumnul mic.

– Vorbești englezește? îl întrebă ea cu blândețe.

– *Si, señora,* încuviință el fără nici o ezitare. *Mi madre* m-a învățat pe vremea când eram mic.

– Spune-mi cum te cheamă.

– Patricio.

– Ei bine, Patricio, mă bucur să te cunosc. Eu mă numesc Lisa. Mi se pare totuși că lada asta de gunoi e prea grea pentru tine. Câți ani ai?

– În curând voi face opt ani, *señora*, o anunță el cu mândrie.

– Ce faci acolo, trântorule? Treci imediat la treabă, zbieră bărbatul care stătea pe un scaun.

Nici măcar nu catadicsi să se ridice. Îl prinse pe puști de braț și-i dădu o palmă peste cap.

Copilul se întoarse spre tânără și o privi cu un aer trist. Ochii lui mari erau plini de lacrimi. Porni apoi încet spre bucătărie.

– E un neisprăvit! continuă bărbatul. Uneori mă întreb de ce naiba mă mai ocup și acum de pramatia asta.

– În orice caz, nu cred că era nevoie să-l plesniți, se indignă Lisa.

– Nu vă supărați, *señora.* E obișnuit cu așa ceva. N-ar face nimic toată ziua dacă nu l-aș altoi din când în când.

– E fiul dumneavoastră, domnule?

– Nu, deloc. E puștiul surorii mele, Bianca. După ce a murit acum câteva luni, a trebuit să-l iau în grija mea.

– Din câte înțeleg, pentru dumneavoastră e o obligație foarte grea.

– Nimeni din familia noastră nu voia să se ocupe de el.

– Și când mă gândesc că există atâtea cupluri de nefericiți care așteaptă cu disperare să adopte un copil! spuse Lisa stăpânindu-și cu greu furia. Sunt sigură că i-ați fi putut găsi o familie bună care să fie gata să-l primească pe micuț cu brațele deschise.

– Se poate ... bombăni necunoscutul în loc de răspuns.

– De cât timp e băiatul la dumneavoastră? insistă ea fără să-i lase o secundă de răgaz.

– Numai de câteva luni, recunoscu el încruntând din sprâncene.

Își dăduse seama că prezența tinerei femei începea să-i strice liniștea.

– Pot să vă mai întreb și cum vă numiți?

– Salina, *señora,* răspunse el cu asprime. Și acum dacă-mi permiteți, aș vrea să-mi fac siesta.

– Sper că glumiți, domnule Salina, exclamă Lisa extrem de furioasă. Doar nu vă închipuiți că nepotul dumneavoastră va face toată treaba în timp ce dumneavoastră veți sta cu burta la soare?

Salina oftă adânc și se foi pe scaun. Văzând că nu reușea să scape de ea, se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Tocmai se pregătea să intre, când Lisa îl reținu de braț.

– Mai stați o clipă, încă n-am terminat. De fapt, ce funcție îndeplinești dumneata la han?

– Sunt bucătar, *señora,* îi răspunse el, după care dispăru înăuntru.

Tânăra femeie rămase câteva clipe indecisă în fața intrării în bucătărie. Îl auzi pe Salina certându-l pe Patricio și simți că i se rupe sufletul de durere. Împinse ușor ușa să intre, după care se opri. Ce putea ea să facă? Nu era o zână care să poată schimba cu ajutorul unei baghete magice situația materială a oamenilor din jurul ei.

Dezamăgită și supărată că nu putea să se facă utilă în vreun fel, se răsuci pe călcâie și plecă. Pe drum blestema în sinea ei granița care despărțea țara ei de cea a lui Patricio și care crea o asemenea diferență între nivelurile de viață ale oamenilor. Când se mai liniști, începu să judece mai rațional. Nu trebuia să uite că nu era decât o străină în Mexic și că va petrece aici numai câteva zile. În plus, nu cunoștea cu adevărat situația copilului și n-avea nici un drept asupra lui. Ar face deci bine să

ținã cont de aceste aspecte înainte sã se aventureze în toatã povestea aceea.

Se îndreptã spre vilã cãzutã pe gânduri, fãrã sã observe prezența lui Christopher . Prietenul ei o aștepta în fața ușii.

– Bunã ... De unde vii? se interesã el.

Lisa tresãri când auzi vocea fostului ei soț. Era atât de surprinsã sã-l vadã, încât nu știa cum sã rãspundã așteptãrii lui.

– Salut! Am fost sã mã plimb. Azi e vreme frumoasã ...

– Așa e, recunoscu el zâmbind.

Ea se opri la câțiva metri de el, îl privi pe furiș și nu-i plãcu deloc ce trezea în trupul ei zâmbetul lui. Începu sã-și muște nervoasã buza de jos. Se simțea din ce în ce mai puțin în stare sã controleze situația care exista între ea și Christopher. Nu numai cã regãsea dragostea pe aceeași plajã unde își petrecuse luna de miere cu șase ani în urmã, dar realizã și faptul cã sentimentele pe care le aveau pe vremea aceea unul față de celãlalt erau gata sã reînvie.

"E pur și simplu ridicol!" își spuse ea.

– Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulã? se interesã prietenul ei apropiindu-se de ea.

– Nu ... Sigur cã nu. Totul e în ordine, rãspunse ea pe un ton arțãgos.

El își puse mâinile în șolduri, se uitã câteva secunde la ea, dupã care dãdu din umeri.

– Bine ... Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama. Ai luat deja micul dejun? Dat fiind cã te-am vãzut întorcându-te de la han, am crezut cã poate ai luat masa acolo.

– Nu, n-am pus nimic în gurã, dimineața asta.

– Lisa, spune-mi și mie ce se întâmplã. Am impresia cã te afli la mii de kilometri depãrtare.

Lisa negă printr-un semn din cap, dar refuză să-i mărturisească faptul că tot timpul se gândise numai la el. Și acum, mai avea și o grijă în plus: pe Patricio, băiatul de la han.

– Îmi cer scuze. Probabil sunt obosită după plimbarea lungă pe care am făcut-o. Mă voi odihni puțin și totul va reveni la normal.

Christopher se uită la ea cu un aer gânditor.

– Ți-ar plăcea să mergem în oraș mai târziu? o întrebă el, încercând s-o rețină.

– Nu, nu cred. Te rog să nu mă aștepți. Poate că dacă mă voi simți bine, voi veni să te iau.

Îi zâmbi ușor, apoi urcă rapid scara înainte să dispară în spatele ușii vilei.

– Am făcut-o și pe asta! se bucură ea, mândră de hotărârea pe care o luase.

Se înșală amarnic dacă-și închipuie că îmi voi petrece toată vacanța împreună cu el. Am venit aici să găsesc un pic de liniște și singurătate, pentru a reflecta la viitorul meu. Cu sau fără prezența lui Christopher. Asta am de gând să fac de acum încolo.

Încercă apoi să adoarmă, dar înțelese imediat că era prea încordată ca să stea în pat degeaba. Se sculă și făcu curățenie în camerele vilei, apoi își puse un trening de culoare portocalie și se îndreptă spre plajă.

Lise se trezi brusc. Pierduse noțiunea timpului și se întrebă de câte ore moțăia întinsă pe nisip. Pescărușii se roteau în jurul ei și țipetele lor ascuțite acopereau zgomotul produs de valurile oceanului.

"N-are importanță de cât timp mă aflu aici", își spuse ea căutându-și o poziție mai comodă pe prosop.

Treptat începea să se identifice cu peisajul calm al stațiunii Baja. Vuietul permanent al oceanului se transformase într-un legănat plăcut în

urechile și simțurile ei, care se trezeau la realitate. Razele soarelui îi mângâiau formele superbe ale trupului, umplându-l de o căldură moleșitoare. Nisipul fin pe care se ghemuise îi servea drept culcuș moale.

– Până la urmă o să te arzi, spuse o voce gravă în spatele ei.

Tânăra femeie se întoarse și își puse mâna în dreptul ochilor pentru a se apăra de razele soarelui.

– Nu, nu risc nimic. M-am dat cu cremă protectoare înainte să mă așez la plajă.

Fără să-l fi invitat, Christopher se așeză lângă ea pe nisip. Era gol până la brâu și purta un șort de bumbac. Sub razele soarelui, pielea lui bronzată părea crocantă precum crusta unei pâini și Lisei îi veni să-l muște, fiind convinsă că nu s-ar fi săturat niciodată de așa o delicatesă. Nu reușea să-și dezlipească ochii de trupul lui viril. După ce se întinse lângă ea, el se sprijini într-un cot și se uită la Lisa.

– Ai făcut baie? o întrebă el arătând spre valurile albastre care se spărgeau la picioarele lor. În loc de răspuns, Lisa clătină din cap.

– Nici măcar nu mi-am adus costumul de baie. Credeam că apa va fi rece în perioada asta a anului. Și în plus, adu-ți aminte că nu sunt o înotătoare prea grozavă.

– Dacă vrei, pot să vin cu tine. Aici nici n-ai nevoie de costum de baie. Nu suntem decât noi pe plajă.

Lisa vru să-i răspundă, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Căldura emanată de trupul lui i se transmise și ei, fără ca el să se mai obosească s-o atingă. Mirosul sărat al mareei se amestecă brusc cu parfumul de mosc al lui Christopher și capul începu să i se învârtă, ca și cum s-ar fi aflat în pragul leșinului. O dulce toropeală îi curgea prin vene, distrugând barierele pe care le ridicase pentru a se apăra de fostul ei soț, dar și de dorința ei.

– Ești atât de frumoasă, Lisa ...

Vocea lui gravă îi zgâria pielea precum o lamă ascuțită. Își ținu răsuflarea și nu scoase nici un cuvânt.

– N-am fost niciodată frumoasă, protestă ea în șoaptă, în cele din urmă. Doar tu credeai asta.

– Așa este ... Și așa cred și acum, îi mărturisi el cu tandrețe.

Apoi, pe neașteptate, își lăsă mâna să alunece încet pe pielea ei, măturând în drumul ei firele de nisip de pe abdomenul tinerei femei. Lisa se încordă brusc. Nu înțelegea cum se făcea că, după atâția ani, intimitatea lor putea să reînvie cu atâta forță.

– Erai o fată fermecătoare atunci când te-am întâlnit, îi șopti el la ureche. Acum, ai devenit o femeie superbă, Lisa.

O mângâie de câteva ori pe coapsă, stârnind în ea senzații pe care nu le mai cunoscuse de multă vreme. Simți cum sânii ei tind să se apropie de trupul lui.

"Atâția ani am stat departe de tine ..." își spuse ea gemând.

Ieri, când o atinsese, sânii ei se umflaseră imediat de dorință. Acum își minti de plăcerea imensă pe care le-o produceau mâinile lui și ardeau de nerăbdare să fie mângâiați din nou.

Degetele lui Christopher rămaseră deodată nemișcate în apropierea rotunjimii sânilor ei. Era ca și cum recepționase chemarea lor rugătoare, căreia era gata să răspundă. Atunci, Lisa încercă să-și golească mintea de gânduri, în așa fel încât el să nu mai primească nici un semnal din partea ei.

Și de data asta însă, prietenul ei păru să-i fi citit gândurile. Își luă brusc mâna de pe pieptul ei și o puse ceva mai jos, pe abdomen. Nu-i lăsa însoțitoarei lui nici o clipă de răgaz. La fiecare mângâiere a lui, ea se înfiora sub privirile lui pline de dorință.

– Ți-am admirat întotdeauna abdomenul neted, observă el cu o voce înăbușită de emoție. Dar de atunci, șoldurile ți s-au mai împlinit, căpătând niște forme extrem de senzuale. Îmi vine să-mi încolăcesc brațele în jurul lor.

Lisa vru să se opună, dar de pe buzele ei nu se auzi decât un geamăt atunci când el îi puse cu nerăbdare mâna pe șold.

– Christopher ... șopti ea.

El nu-i luă în seamă gestul de protest, continuând să-i mângâie trupul, ajungând prin locurile cele mai ascunse, pentru a le descoperi secretele.

– Picioarele tale par atât de lungi ...

– Te implor, Christopher!

Dar bărbatul nu-i dădu atenție. Oare din cauza vuietului valurilor care acopereau toate celelalte zgomote, sau pentru că protestele Lisei nu păreau prea convingătoare?

Degetele partenerului ei continuau s-o mângâie, atingând pielea delicată a șoldurilor. Deodată ea se deschise ca o floare la apariția soarelui. El o mângâie iar, fără s-o scape din ochi nici o clipă.

– N-a fost nevoie decât de foarte puțin pentru a o lua din nou de la capăt, îi șopti el cu dorință în glas. Trupul tău tremură în mâinile mele ca altădată și la fel ca atunci, ard de nerăbdare să mă pierd în adâncul trupului tău și să nu mă mai regăsesc niciodată.

– Nu, Christopher ... îl imploră ea scuturând din cap.

Dar deși mintea ei era gata să asculte de rațiune, simțurile o trădau fără încetare, făcând-o să-i cedeze din ce în ce mai mult.

– A fost de-ajuns o privire ca să ne dorim cu disperare unul pe celălalt. Știu foarte bine că am dreptate.

Mâinile lui îi frământau tot timpul formele trupului.

Ea își stăpânea cu greutate strigătele de protest care nu așteptau decât un semn ca să se transforme într-o explozie de fericire și plăcere.

– Nu, Christopher, nu ...

Apoi, nu-și mai putu înăbuși multă vreme focul care ardea în ea. Întinse brațele spre el și se lipi disperată de trupul lui.

Un zâmbet ușor lumină figura lui Christopher. Se aplecă peste partenera lui și începu să-i mângâie apăsat sfârcurile sânilor întărite de pasiune, prin materialul bluzei.

Timp de o secundă, Lisa avu impresia că își pierde mințile. Totul în jurul ei se învârtea. Atunci când în sfârșit deschise ochii, era goală până la brâu și bluza ei zăcea pe nisip lângă ea.

Cu capul înfundat între sânii ei, el îi gusta cu dinții și buzele pielea catifelată de pe gât, umeri și abdomen.

– Ce frumos miroși, Lisa.

Și ce gust bun ai! șopti el. Niciodată n-am mai mirosit un parfum atât de amețitor ca al tău. E unic în lume, Lisa, și ard de nerăbdare să te acopăr cu sărutări și să te devorez cu totul.

Ea stătea întinsă sub el și simțea cum dorința punea stăpânire pe trupul lui, dorință care făcea ca pur și simplu să-i ardă pielea de pe ea. Se lăsă legănată de ritmul valurilor care se spărgeau la picioarele lor și de mângâierile voluptuoase ale lui Christopher, dar își simțea totuși sufletul cuprins de sentimente contradictorii și în cele din urmă rațiunea avu câștig de cauză. În ciuda fericirii imense pe care o simțea în brațele lui, nu știa încă ce să facă.

– N-are nici un sens, Christopher, îngăimă ea încercând să-și revină înainte de a fi prea târziu. Ne purtăm ca niște copii.

– Îmi plac lucrurile iraționale și văd că amândoi ne dorim la nebunie unul pe celălalt.

– Nu, te înșeli! exclamă ea încercând să-l convingă pe el, dar și pe ea însăși. Poate că mă las prea ușor luată de valul amețitor de moment, dar nu e același lucru atunci când e vorba să -mi șterg din memorie durerea imensă pe care am simțit-o timp de patru ani de zile.

El rămase brusc nemișcat. Fără să spună nimic, se depărtă de partenera lui. Respira cu greutate. Pe fața lui încruntată nu se putea citi nimic.

– Lisa! protestă el.

Văzând că era în sfârșit dispus s-o asculte, tânăra femeie continuă:

– Nici nu-ți poți imagina cât am suferit în lipsa ta. Ca să mă obișnuiesc din nou să dorm singură, îngrămădeam o mulțime de perne în jurul meu. În felul acesta aveam impresia că am parte de un pic de căldură și îmi cream iluzia că ești prezent lângă mine.

– Și nu crezi că și eu am suferit?

– Nu știu. Totuși, tu ești cel care ai luat hotărârea să pleci.

– Și nu ți-a trecut niciodată prin cap că aveam motive întemeiate pentru a-mi justifica atitudinea? Voiam să ne oferim unul altuia un timp de gândire, ca să scăpăm de mașinațiunile acelea care ne depărtau unul de altul, de căsnicia noastră.

– Ai refuzat să vorbești cu mine, interveni ea pentru a se apăra.

– Aveam de gând s-o fac, dar tu ai dat fuga la scumpul tău tată, care s-a grăbit să apeleze la avocatul lui. Mărturisesc că suntem amândoi vinovați, adăugă el oftând. De ce nu vrei să ne mai acordăm încă o șansă?

– Care ar fi motivul?

– Eu cred că acum totul e destul de clar între noi, observă el în timp ce o privea cum își îmbracă bluza cu mâini tremurânde.

– Te referi la sex, nu-i așa?

– Nu numai ... Dar dorința există, și nu putem s-o ignorăm.

În plus, poate că mai sunt și alte sentimente ascunse în adâncul sufletelor noastre care nu așteaptă decât un semn ca să fie aduse la lumină. De ce refuzi să deschizi în sfârșit ochii?

– Toate astea sunt lipsite de importanță, minți ea. Nu mai vreau să-mi asum riscuri inutile, pentru ca după aceea să sufăr din nou.

– Dar cine a vorbit despre suferință, Lisa? Nu asta caut eu. Aș vrea numai să petrecem puțin timp împreună, fără să ne certăm și fără să grăbim în vreun fel lucrurile.

– Așa mi-ai spus și când ne-am întâlnit pe plajă, dar din câte se vede, nu avem aceeași noțiune a timpului. Mi se pare că am mers deja prea departe.

În timp ce vorbea, își aminti de trupurile lor înlănțuite pe nisip și nu-și putu stăpâni un fior de plăcere.

– Foarte bine. Nu trebuie să spui decât un cuvânt ca să mă dau înapoi cu câțiva pași. Dacă asta te poate face să te simți mai bine, nu-ți cer nimic mai mult.

– Nu știu ce să zic, Christopher ...

Totuși, când o invită să ia cina împreună, ea acceptă fără nici o ezitare. A doua zi dimineață, îl însoți bucuroasă într-o lungă plimbare pe plajă.

Dar nu voia să-l mintă și-i spusese adevărul. Era încă prea tulburată de reîntâlnirea cu el pentru a se putea gândi la un posibil viitor comun pentru ei doi. Totuși, un lucru era clar pentru ea: nu putea să se mărite cu Robert. Cel puțin deocamdată. Nu atâta vreme cât sentimentele ei pentru Christopher erau atât de puternice.

În dimineața aceea, Lisa se trezi în zorii zilei. O ușoară ceață învăluia peisajul de jur-împrejur. Ieși din vilă și coborî de pe faleză în direcția oceanului. Patricio n-o văzuse apropiindu-se. Stătea în apă până la

genunchi și încerca să prindă pește pentru micul dejun al lui și al unchiului său.

Numai din întâmplare tânăra femeie descoperise obiceiurile matinale ale băiatului. Venea să pescuiască devreme, înainte să înceapă treaba la han. Cu câteva zile în urmă, când nu putuse să închidă nici un ochi toată noaptea, ieșise să se plimbe pe plajă. În felul acesta, îi găsise ascunzătoarea și-l spionase înainte să se întoarcă acasă.

Acum îi ținea de urât în fiecare dimineață. În felul acesta putea să-l cunoască mai îndeaproape pe copil, fără prezența dezagreabilă a unchiului său. În scurtă vreme, deveniseră foarte apropiați. Tânăra femaie ținea foarte mult la el. Îi era recunoscătoare că o ținea departe de Christopher și de ispita pe care o reprezenta el măcar câteva ore pe zi.

– Bună, Patricio! strigă când se găsi suficient de aproape pentru a o auzi.

– Lisa! exclamă băiețelul, luminându-i-se deodată privirea, care de obicei era posomorâtă.

De fiecare dată când întâlnea ochii lui mari și zâmbitori, simțea că i se rupe sufletul de mila lui. Îl cunoștea de o săptămână și deja se simțea foarte atașată de el. Pe măsură ce trecea timpul, legăturile dintre ei deveneau din ce în ce mai solide.

– Mușcă peștele azi? îl întrebă ea apropiindu-se de el.

– Nu prea, îi răspunse el cu un aer trist. Uneori, cred că găsesc în mare ceva mai bun decât momelile mele și de aceea nu mușcă.

– Dar spune-mi ... Ce mănânci când te întorci acasă fără să fi prins nimic?

– Nimic. Aștept masa de prânz, spuse el dând din umerii lui firavi.

– Ți se întâmplă des să sari peste mese? îl întrebă ea, revoltată.

– Uneori ... îi mărturisi el privind-o cu niște ochi plini de lacrimi.

Mi se mai întâmplă să mă culc și cu burta goală seara, dar să știi că nu sunt singurul care suferă de foame.

– Sunt sigură că nu se poate spune același lucru și despre unchiul tău. Apropo, unchiul tău te bate des?

Băiatul îi dădu un răspuns pe ocolite.

– Nu e ușor nici pentru el. A trăit mereu singur și trebuie să facă eforturi mari ca să se obișnuiască de acum încolo cu mine. A acceptat să mă ia în grija lui numai pentru că mama era sora lui.

– Cum se face totuși că ești atât de matur, Patricio? se miră ea clătinând din cap, dusă pe gânduri.

El nu păru surprins de mirarea ei. Reușeau deja să comunice între ei fără să vorbească ...

– Am rămas singur cu mama, cu multă vreme înainte să moare. A mai trebuit s-o și îngrijesc.

– Dar tatăl tău unde era în vremea asta?

– Cred că n-am avut niciodată un tată, recunoscu el pe un ton serios.

Lisa nu știa exact clipa în care -i venise ideea. Poate atunci când întâlnise într-o zi ochii lui mari și catifelați. Dar începând din acel moment, ideea căpătase formă în mintea ei și avusese timp să se coacă. În definitiv, de ce nu?

Își dorise întotdeauna un copil. Cei doi ani de căsătorie petrecuți împreună cu Christopher fuseseră prea agitați pentru ca să dea naștere unei alte vieți. Apoi divorțase. Poate că nici nu se va mai căsători vreodată. Dar acum avea o meserie și o situație, și era hotărâtă să-l adopte pe Patricio.

– Spune-mi, Patricio, ai încredere în mine?

– Da, *señora*, bineînțeles.

– Ți-ar plăcea să vii să trăiești împreună cu mine în Statele Unite?

– Se poate așa ceva?

– Nu văd de ce nu s-ar putea. Așa cum mi-ai spus chiar tu adineauri, unchiului tău îi e greu să se ocupe de tine. Va trebui să mă duc în oraș și să iau legătura cu un avocat care mă va putea sfătui referitor la demersurile care trebuie făcute.

– Și o să vin să locuiesc cu tine ... pentru totdeauna? o întrebă el cu o voce nesigură.

– Da, Patricio. Vei trăi alături de mine și vei fi băiețelul meu, îi explică ea încercând să-și stăpânească lacrimile care îi aburiseră ochii.

– Îmi promiți, Lisa?

– Îți promit.

Capitolul 4

De când avuseseră ultima discuție pe plajă, Christopher nu-și mai impusese niciodată prezența și nici nu mai insistase să-și petreacă timpul liber cu Lisa. Totul se desfășura în mod cât se poate de firesc. El apărea în fața vilei, îi propunea o plimbare pe plajă sau prin oraș și plecau împreună, în bună înțelegere. Tânăra femeie nu putea să înțeleagă stratagema prietenului său. Nu știa ce tertipuri folosea, dar acesta reușea mereu s-o facă să-i accepte ideile și sugestiile.

Până și astăzi îl urmă fără nici o reținere. Se așezaseră pe terasa unei cafenele scăldate în razele soarelui. El stătea în fața ei și Lisa îl observa cu coada ochiului. Toată ziua se străduise să se arate foarte atent față de ea și tânăra femeie trebuia să fie mai circumspectă decât de obicei. Era pândită de pericole în orice clipă.

Petrecuseră câteva ore la Ensenada, al treilea oraș ca mărime din zonă și portul cel mai important.

Colindaseră pe străzi, într-o atmosferă veselă și liniștită. Era cald și pe cer nu se afla nici un nor.

În dimineața aceea se simțea relaxată și bucuroasă să meargă cu el în oraș. Apoi, treptat, evenimentele din timpul zilei o tulburaseră.

Intraseră în diferite magazine, admiraseră bijuteriile marilor designeri, opere de artă, obiecte și haine din piele naturală. Lisa își dădu seama că de fapt nu cumpărăturile o deranjaseră, ci modul amuzant în care le făcea Christopher.

Vocea gravă a vecinului ei de masă o smulse brusc din gânduri.

– Mi-a plăcut foarte mult capa aceea pe care ai încercat-o azi-dimineață. Nu vrei să ne întoarcem și s-o cumpărăm după ce vom termina de luat masa?

Nesuferita aceea de capă! Își amintea mișcarea lui lentă în timp ce-i înconjura umerii, simțindu-i răsuflarea fierbinte pe gât atunci când aranja faldurile acesteia în jurul siluetei ei înalte.

– Nu, probabil că nici nu o s-o port. E foarte frumoasă, dar nu se potrivește cu canicula de la noi din California.

– Ai dreptate. Totuși, e păcat! Ce ai hotărât în legătură cu garnitura aceea superbă din argint? Îți venea foarte bine.

Lisa își aminti o altă scenă. Atunci când îi prinsese bijuteria în jurul gâtului, degetele lui îi atinseseră ușor sânii, care se întăriseră imediat sub materialul bluzei. Ochii lui fixaseră pentru o clipă locul în care i se îmbinau sânii și ea își înăbușise cu greutate strigătul care-i ardea gâtul.

– Mulțumesc pentru compliment, îngăimă ea înroșindu-se la față. Nu cred însă că o voi lua. Mi se pare că e prea rafinată pentru mine.

Ce scuză putea să găsească pentru a deturna atenția lui Christopher de la ea? Îi venea atât de ușor să-i tulbure simțurile răscolite de prezența lui! O mișcare nepotrivită sau o simplă privire era de-ajuns s-o scoată din minți.

Ce trebuia să facă?

Lisa simți din nou cum i se pune un nod în gât, senzație care se răspândi treptat în tot trupul. Nici nu putea să mănânce. Prefera să nu insiste și continuă să-și bea cocteilul cu înghițituri mici.

– Vorbește-mi puțin despre femeia aceea frumoasă pe care ai întâlnit-o, spuse ea schimbând subiectul discuției.

Christopher rămase atât de surprins de cererea ei, încât se uită fix la ea cu un aer îngrijorat. Și ea era uluită de îndrăzneala ei și continuă să soarbă din pahar sperând că dacă va bea, își va liniști palpitațiile inimii. Alcoolul însă n-o ajută cu nimic, ca și răspunsul lui de altfel.

– Catherine e o femeie minunată. Și-a pierdut soțul cu un an înainte să ne cunoaștem.

Lisa linse sarea de pe marginea paharului de *margarita.* Înainte să înceapă să vorbească, se asigură că vocea nu-i va tremura de emoție.

– Înțeleg ... De cât timp vă vedeți în mod regulat?

– Cred că de câțiva ani. Ne-am ajutat foarte mult unul pe celălalt în momentele grele.

– Probabil că ți-a plăcut foarte tare acest lucru, răspunse ea neputându-și ascunde sarcasmul din voce. Ai intenția să-ți refaci viața alături de ea?

Își aminti din nou de anii lungi de singurătate pe care-i trăise. Unica ei consolare în acest timp fuseseră studiile.

Christopher nu-i răspunse imediat. Își aprinse o țigară, inspiră adânc fumul, după care-l expiră sub formă de rotocoale mari.

– Așa cum ți-am mai spus, m-am gândit la o asemenea eventualitate.

– Și când crezi că vei lua o hotărâre?

– Am luat-o deja, o anunță el pe un ton calm.

Ochii lui verzi se întunecară brusc și ea nu reuși să înțeleagă de ce. Lisa întoarse capul în altă direcție. Brusc, își pierduse tot curajul. Preferă

să nu mai ceară și alte amănunte, deoarece avea sentimentul ciudat că vorbele lui o vor face să sufere din nou.

În seara următoare luară cina împreună, într-un restaurant de pe malul oceanului. Se delectară cu langustă gătită cu migdale și un sos fin din vin alb. Admirară în tăcere culorile apusului de soare. Mai târziu, o formație de cântăreți din chitară veniră să cânte melodii de dragoste, dar Lisei nu-i ardea de petrecere.

Nu-și putea lua gândul și nici privirea de la Christopher. Era fascinată de strălucirea misterioasă a ochilor lui verzi și de conturul senzual al buzelor lui întredeschise.

În timp ce vorbea, Christopher se uita tot timpul la ea și-i zâmbea. Toate mișcările lui păreau foarte firești. Spre deosebire de însoțitoarea lui, el nu părea obsedat de îndoieli și nici nu părea să fi observat tulburarea pe care i-o provoca trupul lui, chiar și atunci când nu se atingeau unul pe celălalt.

Deodată, ea tresări când își dădu seama că vorbea cu ea.

– Scuză-mă, n-am auzit ce-ai spus, îngăimă ea roșindu-se la față.

– Te plictisesc, Lisa? o întrebă el pe un ton ironic.

Întrebarea lui rostită cu un zâmbet în colțul gurii, o tulbură. Cum putea s-o întrebe dacă o plictisea când abia putea să mai respire în prezența lui?

– Nu, deloc, îl asigură ea, încercând să-și păstreze calmul. Se pare că nu reușesc să-mi controlez tot timpul gândurile și ele profită de asta s-o ia razna fără voia mea.

– Da? Și pe unde colindă gândurile tale?

– Prin niște locuri secrete care sunt sigură că nu prezintă nici un interes pentru un bărbat ca tine ...

– De unde știi? Poate că te înșeli ...

Era un individ groaznic! Nu-i lăsa nici o clipă de răgaz. Și de data asta fusese de-ajuns un cuvânt ca s-o tulbure intens. Trebuia neapărat să nu se mai lase impresionată de cele mai mici fapte sau gesturi ale lui. Christopher era în definitiv fostul ei soț. Cum putea s-o mai tulbure și acum? Dar, de fapt, de ce nu? ...

– Ce-ar fi să reluăm discuția de acolo de unde am lăsat-o? propuse ea, ușor jenată.

– Tocmai voiam să-ți spun că îmi place foarte mult locul ăsta, îi răspunse el cu un aer serios, după o scurtă tăcere.

– Nu te cred, spuse ea încercând să glumească.

– Ba da ... Te asigur că așa este. Baja face parte din categoria rarelor stațiuni în care este încă posibil să te odihnești pe deplin, dând uitării tot stresul vieții de zi cu zi. Aici e foarte multă liniște, nu ți se pare?

Lisa nu era în întregime de acord cu descrierea pe care o făcea el stațiunii Baja. Liniștea nu reprezenta chiar cuvântul care corespundea stării ei sufletești actuale, dar îl aprobă.

– Da, e minunat, constată ea.

– De fapt, am venit aici de mai multe ori în ultimii patru ani, adăugă Christopher.

Ea se întrebă dacă venise singur, dar nu îndrăzni să-l abordeze în această problemă.

– Și unde ai locuit de câte ori veneai aici?

– O singură dată am tras la hotel. În majoritatea cazurilor mă cazam la familia Monroe, deoarece ei îmi puneau bucuroși casa la dispoziție. De altfel, mă gândesc adesea să-mi cumpăr și eu ceva asemănător prin zonă.

– Ah, da? Ai început să cauți?

– Da ... spuse el dând din umeri. Dar încă n-am descoperit un loc să-mi placă. De fapt, cred că mi-ar plăcea să fac eu însumi planurile casei,

așa cum am făcut cu casa visurilor mele pe care am construit-o în canion, la Valencia.

– Nu știam, spuse ea ascunzându-și cu greu figura îmbufnată.

Lisa observă că dialogul devenea din ce în ce mai greoi. O durea faptul că îl auzea pe Christopher vorbindu-i despre planurile lui de viitor, din care ea nu făcea parte. În plus, suferea și mai mult la gândul că planurile însoțitorului ei o mai afectau și acum.

Îi pândea fiecare gest.

Îi admira degetele lungi atunci când, cu un aer visător, mângâia marginea paharului său.

– Știu ce vreau, continuă el în cele din urmă. Acum, problema e să găsesc casa pe care o caut sau locul ideal unde să-i torn fundația.

– La ce te gândești, mai exact?

– Doresc mai ales o intimitate deplină. Și mai vreau ca fiecare fereastră să aibă vedere spre ocean.

– Îmi vine greu să mi te imaginez odihnindu-te, Christopher, continuă Lisa, încă mirată de ceea ce aflase. Îmi amintesc că pe vremuri nu reușeai niciodată să stai locuului.

Christopher își duse paharul la buze și sorbi o înghițitură de vin. Ea nu-l scăpă nici o clipă din ochi în timp ce bea. Apoi, se concentră numai asupra gurii lui încă umede. Se înfioră, dar el nu observă nimic.

– Bănuiesc că o dată cu înaintarea în vârstă devii mai înțelept, spuse el și sorbi din nou din pahar. În ultima vreme, am înțeles mai bine multe lucruri. De multe ori mi se întâmplă să muncesc foarte mult și îmi obosesc foarte tare mintea. De aceea, sunt momente în care simt nevoia s-o las mai moale cu munca, să las vântul să-mi mângâie obrazul, să observ schimbarea bruscă a culorilor și lumina din natură. Simt nevoia să mă las dus de val.

Lisa îl privi îndelung pe partenerul ei, fascinată de vorbele pe care le rostise. Deodată, avu impresia ciudată că nu-l cunoscuse niciodată. Poate că se maturizase foarte mult? Să fie oare posibil? Oricum ar fi, indiferent de motivele purtării lui atât de neobișnuite îl recunoștea cu greu după cei patru ani de despărțire.

Seara târziu, în timp ce rulau pe drumul de întoarcere, întâlniră puține mașini. În întunericul nopții, numai motorul mașinii torcea sub capotă și când opriră în fața vilei unchiului William, nu-și mai auziră decât răsuflarea regulată. Totul dormea în jurul lor.

Atunci, Christopher se întoarse spre Lisa, care deși nu putea să-i deslușească bine fața, bănuia că o privește. Își ținu o clipă respirația, în așteptarea unui sărut. Ardea de nerăbdare ca el să o ia în brațe și s-o sărute ... și apoi să o sărute din nou ...

Dar când se aplecă spre ea, o făcu numai ca să-i deschidă portiera.

– Te însoțesc, Lisa, îi propuse el.

Lisa făcu o mișcare bruscă, ieși repede din mașină și urcă în fugă scările, după care dispăru pe ușă. El așteptă până intră ea în casă, apoi porni motorul și se îndreptă spre locuința lui.

În noaptea aceea, tânăra femeie nu-și găsi somnul multă vreme. Rămase trează, ascultând tânguirile trupului ei nesatisfăcut.

Lisa se uita la *señor* Salina cu o antipatie profundă. Aflase de la avocatul ei că Patricio nu putea să plece cu ea, atâta vreme cât demersurile de adopție nu erau terminate, deși actele de imigrare erau deja gata.

Nu suporta ideea că băiatul va mai rămâne o vreme la unchiul lui, dar, din câte se părea, nu avea altă soluție.

– M-am întâlnit cu *señor* Martinez, avocatul meu, căruia i-am dat numele dumneavoastră și toate datele pentru a lua legătura cu

dumneavoastră cât mai repede posibil. V-aș fi recunoscătoare dacă veți trata cu bunăvoință această problemă.

– Păi, să vedeți, *señora* ... începu individul pândind-o cu ochii lui vicleni. Patricio e sânge din sângele meu. El reprezintă totul pentru mine. Stau și mă întreb dacă sora mea ar fi acceptat ca băiatul ei să fie adoptat de o americană.

– Uite ce e, *señor* Salina. Sunt convinsă că mama lui Patricio ar fi fost încântată ca fiul ei să-și găsească un cămin și o iubire maternă pe lângă cineva. Și sunt sigură că dumneata nu ești deloc prost!

– Da, dar ... Am nevoie de ajutorul lui la han, se apără el, neștiind ce să mai spună.

– Ți-am promis că îți voi da o sumă mare de bani, îi răspunse ea enervată la culme. Ea va compensa cu prisosință pierderea salariatului dumitale preferat. Nu știu în cât timp vor fi gata formalitățile de adopție. Până atunci, îți voi da suficienți bani ca să-i faci o viață decentă copilului. Dacă aud că Patricio a fost bătut în lipsa mea, te asigur că vei plăti foarte scump pentru asta. Fii atent, *señor* Salina, deoarece s-ar putea să regreți amarnic dacă te porți urât cu băiatul, adăugă ea pe un ton aspru. Lisa se tot răsucea pe o parte și pe alta pe salteaua pe care o întinsese pe marginea falezei. Nu reușea să-și găsească liniștea și să se bucure de efectul benefic al razelor de soare asupra trupului său. Era cu nervii la pământ. După plimbarea la Ensenada și cina luată pe malul oceanului, nu-l mai văzuse pe Christopher. Trecuseră deja două zile.

Unde era? Ce treabă avea de rezolvat? Nu auzise mașina trecând pe șosea. Poate era încă acasă? Se ridică brusc și își frecă mâinile umede de șolduri. Era foarte nervoasă. Se hotărî totuși să se ducă până la bungaloul familiei Monroe, să vadă dacă se afla acolo și să-i propună să-și petreacă după-amiaza împreună. De la începutul vacanței, Christopher fusese

acela care făcuse întotdeauna primul pas. Azi venise rândul ei și se simțea încă de dimineață extrem de agitată și gata să se prăbușească în orice clipă. Nici măcar scurta ei vizită la Patricio, pe plajă, nu reușise s-o liniștească.

Fără să-și mai pună blugii pe ea, o luă pe potecă, în direcția casei albastre. În împrejurimi nu era nimeni, nu se auzea nici un zgomot de voci. Mulți turiști veniseră aici să-și petreacă sfârșitul de săptămână, apoi se întorseseră în Statele Unite. Avu deodată impresia că poate se afla singură cu Christopher în toată zona. Acest gând o făcu să zâmbească în timp ce se apropia de locuința vecinului ei.

Una din fațade dădea spre ocean. Tocmai se pregătea să bată la ușă, când îl văzu pe prietenul ei. Rămase țintuită locului de emoția pe care i-o provoca spectacolul care se desfășura sub ochii ei.

Din câte se părea, bărbatul dorise să facă același lucru ca și ea, dar spre deosebire de Lisa, el nu avusese nici un fel de complex. Părea total relaxat. Stătea întins complet gol în soarele arzător și din câte înțelegea, moțăia liniștit.

Lisei i se tăie răsuflarea în fața acelei imagini neașteptate. Privi fascinată trupul atletic al prietenului său și cu cât îl privea mai mult, cu atât simțea că se înăbușe, deoarece o durere ascuțită îi sfâșia măruntaiele. Nu îndrăznea să se miște, de teamă să nu se prăbușească la pământ.

Christopher stătea întins pe burtă, cu capul sprijinit pe brațele îndoite. El n-o vedea și nu era conștient de prezența ei.

Lisa nu reușea să-și desprindă ochii de la trupul lui viril. Era atrasă de el ca de un magnet. Inima îi bătea ca un ciocan în piept. Mâinile îi tremurau. Tare îi venea să-și lase simțurile copleșite de dorința care se trezea în trupul ei.

Totuși, se hotărî să nu spună nimic.

Făcu cale întoarsă și se îndreptă apoi spre locuința ei.

Soarele ardea prea tare ca să se mai întindă la plajă, așa că rămase în casă. Dar era prea nervoasă pentru a se putea relaxa și a reuși să doarmă puțin. În cele din urmă, începu să se plimbe de colo-colo prin vilă, până când, sleită de puteri, se prăbuși pe canapea și se cufundă într-un somn adânc și agitat.

Când în sfârșit se trezi, era deja noapte. Nu putea să stea locului, era ceva care o frământa. Dar ce anume? Îi era și foame și când vru să mănânce, își dădu seama că nu putea să înghită nimic.

– Poate că un duș prelungit îmi va face bine, spuse ea cu voce tare, pentru a se autostimula.

Lisa rămase multă vreme sub apa fierbinte. Se săpuni și își frecă pielea până când aproape își făcu răni. Apoi, înțelegând că n-o satisfăcea nici acea soluție, se limpezi și ieși din cabina de duș.

Udă din cap până-n picioare, simțindu-se și mai încordată ca înainte, se întoarse în dormitor. Se uscă repede ștergându-se violent cu prosopul. Apoi se stropi cu apă de colonie în speranța că va readuce la viață trupul ei amorțit. După mai multe ezitări, își puse rochia pe care i-o dăruise Christopher. În rochia aceea largă și răcoroasă, parcă reușea în sfârșit să respire și deocamdată asta era cel mai important. "Și acum, ce să fac?" se întrebă ea mușcându-și nervoasă buza de jos.

N-avea chef să meargă nicăieri și nici să citească. Se duse în camera principală și se uită în jurul ei. I-ar fi plăcut ... Închise ochii pentru câteva secunde. Ce anume? Ce i-ar fi plăcut să facă?

Deodată, simți că se sufocă. Îi era atât de greu! Se stăpâni cu greu să nu înceapă să urle. Nemaisuportând să stea închisă în casă, se hotărî să iasă afară.

Lisa deschise ușa și o zbughi afară ca o pasăre din colivie.

Când ajunse pe faleză, tânăra femeie se opri și își umplu plămânii cu aerul curat al nopții. Priveliștea care i se oferea ochilor era magnifică. Parcă ar fi fost o pânză pictată de un maestru, de o valoare inestimabilă și foarte rară. Era acel gen de peisaj magic pe care puțini oameni au norocul să-l admire fie și o singură dată în viață. Se întinse pe saltea și privi încântată spre cerul fără nori, dar presărat de stele strălucitoare. Lisa era uluită. Nu mai văzuse niciodată o asemenea limpezime, care în oraș era stricată de lumina de neon. În noaptea aceea, în jurul ei nu exista decât puritate. O briză ușoară sufla dinspre ocean și o ajuta să-și calmeze mintea înfierbântată. Închise ochii strâns și se lăsă pătrunsă de liniștea din jurul ei.

Mintea începea să i se relaxeze, dar trupul refuza și acum să contribuie la starea ei de bine. Simțea un nod în stomac care continua s-o doară și nu-i dădea pace nici o clipă. Durerea era atât de mare, încât deschise gura ca să geamă, dar sunetul nu se auzi. Încercă să se încordeze și să se întindă pentru a scăpa de suferință, dar în zadar.

Se agită cu disperare, ca un animal rănit, scuturându-și capul în toate părțile. Și cu cât se zbătea mai mult, cu atât mai adâncă i se făcea rana. Nici mâinile nu-i erau de vreun folos. Și le așezase pe abdomen, dar nu reușeau s-o vindece. Oare ce avea? De ce se chinuia atât de tare?

Apoi deschise ochii și văzu că el se afla acolo, stând în picioare lângă ea. Umerii lui lați se profilau pe cerul înstelat. Părea atât de înalt! Era îmbrăcat numai în blugi și nu purta nimic în picioare.

Lisa înțelese într-o fracțiune de secundă motivele stării ei. În tot timpul acela, suferise din cauza lipsei lui. Totul era foarte simplu, dar și complicat în același timp. Îl privi din cap până-n picioare și dorința pentru Christopher deveni brusc atât de puternică, încât simți că își pierde mințile.

El îngenunche lângă ea fără să scoată nici un cuvânt, apoi o prinse de încheieturile mâinilor și i le lipi de pământ, deasupra capului.

Lisei îi veniră pe buze vorbe de iubire, dar nu mai avu timp să le rostească pentru că el i le înăbuși cu un sărut apăsat. Gurile lor se deschiseră cu lăcomie și gustară amândoi profund din dorința care ardea în trupurile lor.

Apoi, cu o mișcare bruscă, Christopher se rostogoli într-o parte și se întinse pe spate, strângând-o tare pe Lisa în brațe. Îi desfăcu fermoarul rochiei, apoi își strecură degetele în deschizătură mângâindu-i spatele, până ajunse la coapse. Ea gemu de plăcere și se mlădie sub mângâierile lui voluptuoase, ca o felină.

Bărbatul îi coborî rochia până la șolduri și, când tânăra femeie avu pieptul complet dezgolit, își lipi fața de el și începu să-i muște ușor sfârcurile întărite ale sânilor.

Ea avu impresia că se topește în brațele lui. Simțea trupul lui Christopher împingându-se cu putere în ea, iar ea se legăna în mod instinctiv în ritmul impus de el. Emoțiile li se urcaseră la cap precum alcoolul. Acum, Christopher își vârâse mâinile sub rochia ei și își freca bazinul de al ei. Se zbătea sub el ca un animal prins în capcană. Deodată, el scoase un strigăt înăbușit și se răsuci din nou pentru a o prinde din nou sub greutatea trupului său. Lisa nu mai reușea să-și controleze răsuflarea și gâfâia cu disperare.

Apoi, el se ridică puțin și, în timp ce îi acoperea fața și trupul cu sărutări, îi scoase rochia complet. Apoi se aplecă asupra ei și, în timp ce se juca tandru cu limba pe pielea delicată a abdomenului ei, îi smulse dintr-o mișcare dantela care-l acoperea.

Pentru ei, timpul se opri în loc. Jos, pe plajă, valurile continuau să vuiască și să se spargă pe nisip într-o mișcare lentă și senzuală. Un miros

de sare și mare îmbălsăma aerul pe care îl respirau. Deasupra lor, stelele dansau hora lor eternă.

Lisei îi veni deodată să iasă din trupul ei și să se piardă în magia mediului înconjurător. Aruncă rochia departe și se împinse cât putu de tare în trupul fierbinte al partenerului ei. Îi călăuzi degetele spre locul delicat dintre picioare și își oferi sânii limbii lui. Mii de fiori o scuturară din cap până-n picioare și simți că leșină.

– Ți-e frig, Lisa? se interesă Christopher văzând că tremură. Ai febră...

Verdele ochilor lui parcă luase foc și nu reușea să-și dezlipească privirea de pe pielea ei fremătândă.

– Christopher, fă dragoste cu mine, exclamă ea cu o voce rugătoare.

El își dădu jos blugii și se întinse peste ea. Trupurile lor deveniră unul singur. El o strânse tare în brațe și se pierdu în trupul ei. Se afla în sfârșit în ea, pe ea și peste tot în același timp.

Acum, întreg universul se învârtea în jurul lor. Dansau în ritmul muzicii oceanului și al pasiunii lor din ce în ce mai intense. Apoi, cu răsuflarea tăiată, își uniră amândoi vocea într-un strigăt. Astrele de deasupra lor îi orbiră cu un uriaș foc de artificii, stropindu-i cu praf de aur. Lisa adormi în sfârșit în brațele lui Christopher liniștită și cu simțurile satisfăcute.

Capitolul 5

Lisa adormise pe faleză, dar se trezi în patul mare care trona în dormitorul de la primul etaj. Nu îndrăznea să facă nici o mișcare. Ca într-un joc de puzzle, noaptea trecută reușiseră să adune diferitele părți care în dimineața asta se dispersaseră din nou în cele patru colțuri ale lumii. Lumea ei, aceea în care prevăzuse absolut totul înainte ca vârtejul din noaptea trecută să reușească s-o dea iarăși peste cap.

Se hotărâse să se ducă la Baja, ca să-și pună ordine în gânduri. Spera să șteargă trecutul o dată pentru totdeauna ca să se poată concentra numai asupra viitorului. Atunci, totul părea atât de ușor! Fusese atât de sigură că va reuși să-și învingă temerile și îndoielile ...

Acum, Lisa își aminti clipele îngrozitoare pe care le trăise înainte să apară Christopher pe faleză și înainte ca buzele lor să se lipească atât de pasionat. Era oare posibil să fie încă îndrăgostită de fostul ei soț?

– Oh, nu ... îngăimă ea, cuprinsă de disperare.

De-a lungul anilor, se străduise să se obișnuiască treptat cu singurătatea și cu lipsa partenerului ei.

Cum putea ea, de pe o zi pe alta, să accepte și, în plus, să se și adapteze atât de repede acestei noi situații?

Și nu numai că era pe cale să-și dea peste cap viața atât de echilibrată, dar se mai pregătea și să devină mama unui băiat de peste șapte ani. De ce trebuia ca toate aceste complicații să apară în același timp? Venise aici să vadă mai limpede în ea însăși și vedea că încet-încet totul se întuneca în jurul ei.

– Oare ce se întâmplă cu mine? șopti ea.

Se plimba pe plajă cu sufletul greu când se întâlnise cu Christopher la marginea falezei. Fusese de-ajuns doar să-l vadă pentru ca să se simtă imediat tulburată de prezența lui.

Întâlnise ochii mari și negri ai lui Patricio atunci când voise să-i vină în ajutor. Fusese de-ajuns o privire ca să se atașeze pentru totdeauna de acel copil de șapte ani.

Nu putuse rezista chemărilor emoționate ale bărbatului și copilului acela și pentru a doua oară de la venirea aici, sufletul îi devenise șovăitor.

– Acum, ce voi face? se întrebă ea cu voce tare.

Deja de câteva minute, Lisa auzea zgomote înăbușite venind dinspre bucătărie. Încercă să ghicească cine erau cei care produceau dezordine. Să fie oare niște șoareci – pentru că existau mulți prin împrejurimi – care ronțăiau din proviziile ei? Sau un hoț care pătrunsese în casă în timp ce dormea și se servea de zor din cele găsite la îndemână? Apoi se uită spre ușă și oftă adânc.

"Cu norocul pe care-l am, sunt sigură că e Christopher care face tot felul de năzbâtii în bucătărie, își spuse ea cu un zâmbet amuzat în colțul gurii.

Avusese dreptate. Anunțat de clinchetul de cești și tacâmuri din argint și de aroma de cafea fierbinte, el intră în cameră.

– Bună dimineața, draga mea, îi spuse el punând tava cu micul dejun lângă ea.

– Deja? se miră ea ridicându-se în capul oaselor, înfășurată în cearșaf.

Dat fiind că încăperea aceea nu avea ferestre, nu vedea lumina zilei și nu știa cât e ceasul.

– Bineînțeles ... Dar ce credeai? spuse el întinzându-i o ceașcă de cafea. E exact așa cum îți place ție: jumătate cafea și jumătate lapte ... Am memorie bună, nu-i așa?

Lisa se aplecă spre ceașcă, având pe față un aer neîncrezător. Apoi observă, spre marea ei surpriză, că era într-adevăr pregătită exact așa cum îi plăcea.

– Nu mi-ai uitat vechile obiceiuri!

– Păi vezi? ... șopti el, fixând-o cu ochii lui verzi care aveau o limpezime deosebită în acea dimineață. Sunt multe lucruri pe care încă nu le-am uitat. Dar tu?

Ea lăsă ochii în jos și sorbi o înghițitură din cafea. Negă printr-un semn din cap, dar nu îndrăzni să-l privească în ochi, de teamă să nu-i citească minciuna pe față. O cunoștea atât de bine!

– Nu-mi place să-mi amintesc, îl anunță ea cu o voce tremurândă.

– Eu n-am spus că îmi place să-mi amintesc, o corectă el. Pur și simplu n-am uitat. Și acum ... ce ai de gând să faci?

– Am luat hotărârea să mă întorc acasă, spuse ea fără să ridice privirea spre el.

– Cum așa, Lisa? ... Fără nici un cuvânt, fără nici un zâmbet? o întrebă el cu calm. Lisa nu-i răspunse imediat. Cuvintele îi ieșiseră din gură fără să vrea, dar acum era sigură că luase hotărârea cea mai bună.

– Mai am o grămadă de lucruri de terminat înainte să plec, îi explică ea evitând să-i răspundă la întrebare. Trebuie să fac curățenie în casă

înainte s-o închid pentru lunile următoare. Apoi trebuie să-mi scot hainele, să încep să-mi fac bagajele și ...

– Ce s-a întâmplat, Lisa? De ce faci așa ceva? o întrebă el ridicându-i bărbia spre el pentru ca în sfârșit să se uite la el.

– Vreau să fug, Christopher. Nu înțelegi? recunoscu ea brusc. Să fug cât mai repede și cât mai departe posibil.

– Dar de ce?

– Îmi vine greu să accept ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută.

– Am petrecut niște ore minunate, Lisa, mărturisi el cu tandrețe. Nu văd ce e atât de greu de acceptat.

Ea împinse ceașca pe noptieră înainte să continue discuția. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât se temea să n-o trântească pe pat.

– Cristopher! exclamă ea în cele din urmă. Noaptea asta nu trebuia să existe pentru noi. Nu uita că suntem divorțați.

– Îți amintești de jurămintele noastre ...?

– Te rog, Christopher! îl opri ea cu asprime.

– Spuneai că ... începu el, dar după aceea tăcu.

Începu să se joace cu o șuviță roșcată care îi căzuse pe gât.

Ea se grăbi să ascundă cât mai adânc dorința pe care atingerea lui o trezea în trupul ei.

– Uite ce se întâmplă, spuse ea trecându-și nervoasă limba peste buzele uscate. Noi ne-am întâlnit aici pur și simplu din întâmplare și bineînțeles că ne-am lăsat vrăjiți de farmecul acestei stațiuni de vacanță, dar nu trebuie să uităm că drumurile noastre s-au despărțit în urmă cu multă vreme. Acum avem fiecare viața noastră, bucuriile și problemele noastre.

– Ce ai de gând să faci, Lisa? Vrei ca fiecare din noi să se întoarcă acasă la el și să uite de reîntâlnirea asta de la Baja? Vrei să ne ștergem din minte

dragostea care ne-a unit noaptea trecută? Te simți în stare să faci așa ceva, Lisa? Te simți în stare să-ți continui viața din punctul în care ai lăsat-o când ai venit aici, fără să te tulbure nici o amintire?

– Ce aștepți de la mine, Christopher? îl întrebă ea insistând asupra fiecărui cuvânt care o rănea. Vrei să te răzbuni pentru toată suferința pe care ai simțit-o din cauza mea? Despre asta este vorba? Dacă asta ai în minte, atunci dă-mi voie să te anunț că deja am plătit cu vârf și îndesat pentru gestul meu. Știi că după plecarea ta am plâns atât de mult încât am crezut că la un moment dat voi rămâne fără lacrimi? Și cu toate astea, plângeam și plângeam încontinuu.

În ziua în care am primit actele de divorț, am avut impresia că am fost strivit de un camion de zece tone, îi mărturisi el uitându-se la partenera lui. Ochii Lisei se aburiră de lacrimi și tinerei femei îi venea greu să și le controleze.

– Au trecut patru ani de atunci, șopti ea cu o voce înăbușită. E imposibil să ne întoarcem în trecut. Nu putem să-i mai recuperăm.

– O mie patru sute șaizeci și una de nopți, preciză el.

– De singurătate, completă ea abia stăpânindu-și plânsul.

– Și de gol în suflet.

Ea îl privi printre lacrimi care, în ciuda eforturilor ei, începură să i se prelingă pe obraji.

– Te întreb încă o dată. Ce vrei de la mine, Christopher? Cât timp mai trebuie să sufăr pentru ca tu să fii mulțumit de rezultat?

– În tot timpul ăsta, n-am încetat nici o clipă să te doresc, Lisa, observă el neluând în seamă întrebările ei.

– Noaptea trecută ...

– Abia mi s-a deschis pofta, o opri el cu o voce senzuală, dar n-a reușit să-mi astâmpere foamea.

– Te urăsc, Christopher ... Te urăsc că ai apărut din nou în viața mea pe neașteptate și pentru că mi-ai tulburat liniștea.

– Chiar erai liniștită, Lisa? Aveai liniște în mintea și trupul tău? Ești sigură?

Întrebarea neașteptată o trimise brusc în trecut. Ca să fie sinceră, se gândise permanent la soțul ei, din ziua în care o părăsise. Cum putea să rămână calmă și senină din moment ce bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe lume o părăsise? Mai târziu, îi mai trecuse, dar știuse că mai devreme sau mai târziu, pe neașteptate, se putea declanșa o furtună care va tulbura apele liniștite ale existenței ei.

– Nu văd ce importanță mai au acum aceste lucruri, minți ea cu o voce obosită. Acum, te rog să ieși din cameră și lasă-mă să mă îmbrac. Abia aștept să mă întorc în sfârșit acasă.

– Și ce se va întâmpla după aceea?

– Nu înțeleg, spuse ea cu prudență.

– Vreau să te mai văd, Lisa.

– De ce insiști? ... N-o să meargă, Christopher. Cum îți închipui că doi oameni pot face asemenea pas? Suntem despărțiți de un ocean de timp și de suferință!

Se lăsă o tăcere apăsătoare în încăpere. Christopher își căută țigările în buzunarul cămășii, apoi scoase una și o aprinse. Fumul formă un văl de ceață între chipurile lor.

– Vreau totuși să ne întâlnim și de acum încolo, după ce ne vom întoarce în California, spuse el.

Lisa se uită la el în tăcere. El o dorea, asta era cel mai evident. Și ea își dădea sseama că ardea de nerăbdare să se arunce în brațele lui, dar se temea să-l revadă, deoarece nu știa ce întorsătură ar putea căpăta evenimentele și nici dacă era pregătită să le facă față.

Christopher o privea, așteptând un răspuns de la ea.

– Va trebui să-mi lași timp de gândire, spuse ea în cele din urmă mușcându-și nervoasă buza de jos.

– Stai liniștită, n-o să te forțez nicicum, o asigură el. Dar ar fi bine să nu abuzezi de răbdarea mea, adăugă el aruncându-i zâmbetul lui cel mai fermecător.

Lisa se grăbi să facă lună casa după ce plecă Christopher. Apoi își pregăti repede valiza și își puse geamantanele în portbagajul mașinii.

Era gata să părăsească stațiunea. Se duse să-l caute pe Patricio ca să-și ia rămas-bun de la el. După ce-l căută cam peste tot, îl găsi în sfârșit stând la umbră, în spatele hanului. Părea concentrat asupra cartofilor pe care-i curăța.

Când îi auzi pașii, copilul ridică ochii spre ea și-i zâmbi. Dacă mai avea vreo urmă de îndoială în privința adopției, zâmbetul lui afectuos și sincer ar fi șters-o imediat. Dar ea nu avea nici una.

– Bună dimineața, Patricio. Am venit să-ți spun la revedere.

Figura băiatului păli brusc și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– De ce, Lisa? o întrebă el îngrijorat.

Ce ușor îi venea să-i citească gândurile privindu-l în ochi! Îngenunche lângă el și-l prinse de mâini.

– Îți promit că nu vom rămâne prea mult departe unul de celălalt, îl încurajă ea atrângându-l de încheieturile mâinilor. Va trebui însă să avem foarte multă răbdare până când vor fi gata actele. O să vezi, Patricio, că în curând nu ne vom mai despărți.

– E adevărat, Lisa? Niciodată?

– Da, Patricio, repetă ea gândindu-se la greutățile cu care se va confrunta în noua lui țară. Și aș mai vrea să nu te sperii prea tare de schimbările mari care te vor aștepta acasă la mine. Știu că nu va fi ușor,

dar tu ești un copil foarte inteligent și împreună vom reuși să ne rezolvăm toate problemele.

– Vei veni să mă iei, Lisa? insistă el, temându-se că n-o va mai vedea niciodată.

– Bineînțeles. Vrei să punem pariu? adăugă ea necăjindu-l puțin.

– Te vei ține la cuvânt?

– Da, Patricio, mă voi ține.

Apoi îl luă în brațe și-l strânse foarte tare înainte să plece

A doua zi, se întoarse la serviciu. La început se gândise să mai lipsească o zi pentru a o petrece în liniște, pe marginea unei piscine, dar în cele din urmă se hotărâse să se ducă direct la birou. Va avea astfel ocazia să-și revadă colegii și să stea de vorbă cu ei în loc să repete la nesfârșit povestea ei cu Christopher. Abia se așezase la birou când Robert întră în încăpere.

– Lisa, draga mea! exclamă el aplecându-se și sărutând-o pe obraz. Mă bucur foarte mult că te-ai întors mai devreme decât trebuia. Ia spune, cum a fost în vacanță?

– Foarte bine, Robert. Foarte, foarte bine, îi răspunse ea cu un entuziasm pe care de fapt nu-l prea simțea. Văd că toată lumea s-a descurcat foarte bine în lipsa mea. Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa, Robert? îl necăji ea. În timp ce tânăra femeie vorbea, el se așezase pe un scaun în fața ei. Avea în jur de patruzeci de ani, dar nu-i arăta. Era zvelt și era foarte atent la felul în care se îmbrăca. Câteva șuvițe cărunte îi luminau tâmplele și-i dădeau un aer distins.

– Exact, dar prezența ta ne-a lipsit tuturor și mie în mod special, îi mărturisi el cu sinceritate.

Când auzi vorbele lui, tânăra lăsă privirea în jos și se concentră asupra documentelor care se aflau pe biroul ei.

Adusese cu ea copii după cererea de adopție și nu avusese timp să le așeze în ordine.

– Trebuie neapărat să-ți vorbesc despre anumite lucruri, Robert. Despre unele hotărâri pe care le-am luat acolo, îl anunță ea fără să-l privească în ochi.

– Și eu am să-ți spun foarte multe lucruri, draga mea. E vorba despre viitorul nostru și trebuie să discutăm despre el. Din nefericire, peste un sfert de oră trebuie să primesc un client și nu am prea mult timp la dispoziție. Ce-ar fi să luăm cina împreună, seara asta?

Lisa putea ghici din tonul vocii lui că el se aștepta ca ea să accepte cererea lui în căsătorie. De altfel, el avea perfectă dreptate. Oricare femeie ar fi fost încântată să i se ofere o asemenea ocazie. Robert era o partidă foarte bună.

– Nu pot, Robert. Vreau să mă duc să-i fac o vizită tatălui meu. Nu l-am mai văzut de foarte multă vreme. Ce-ar fi să luăm mai bine masa de prânz împreună?

– E imposibil. Am o întâlnire de afaceri extrem de importantă. Termin la ora cinci. Dacă ești disponibilă, am putea să bem ceva înainte să mergem acasă.

– Perfect, aprobă ea imediat.

Se grăbea să-i comunice hotărârea pe care o luase. Acum știa că nu putea să se mărite cu el și atâta vreme cât nu-i spunea adevărul, avea impresia că-l minte.

– Bine, rămâne pe diseară, spuse Robert și se ridică de pe scaun. Să nu-mi spui că deja ți-au repartizat o lucrare, adăugă el observând documentele din fața ei. Ar fi putut să te lase măcar să-ți tragi sufletul.

– Deloc ... E o problemă personală.

– Așa mai merge, spuse el citind rapid câteva rânduri.

O cerere de adopție și documente de imigrare! Doamne Dumnezeule, Lisa! În ce poveste ai mai intrat?

– Și asta face parte din diversele subiecte pe care vreau să le discut cu tine, îi explică ea punând foile într-un dosar. Acum ești însă foarte ocupat și prefer să vorbim despre asta diseară, în liniște.

– Lisa dragă, tu știi cât de mult te iubesc, nu-i așa? continuă el sprijinindu-se de birou, dar e prea târziu să mă mai gândesc să-mi întemeiez o familie. Înțeleg că n-am abordat niciodată această problemă importantă. Poate că ar trebui să vorbim despre ea câtă vreme nu e prea târziu?

– Patricio e un băiat de șapte ani care nu poate trăi fără mine. Are nevoie de prezența mea așa cum și eu am nevoie de a lui. M-am atașat foarte tare de el și n-am de gând să-l pierd. Imediat ce actele vor fi gata, mă voi duce să-l iau, să vină să trăiască alături de mine.

– E mexican, nu-i așa?

– Te deranjează chiar atât de mult acest amănunt?

– Nu ... știi foarte bine că nu, răspunse el, oarecum jignit de întrebarea ei. Dar acum nu avem loc prea mult în viața noastră pentru un copil. Credeam că vom putea călători împreună, să profităm din plin de timpul nostru liber și de banii pe care îi avem.

– Ascultă-mă cu atenție, Robert. Nu voiam de fapt să discut despre asta până diseară ...

Aș vrea să știi că îmi este imposibil să mă căsătoresc cu tine. Nu cred că va merge căsnicia noastră.

– De ce, Lisa? Ce s-a întâmplat? se interesă el depărtându-se brusc de birou. Nu vreau ca povestea asta cu adopția să stea între noi. Va fi de-ajuns să discutăm și până la urmă sunt sigur că ne vom înțelege. Te rog, Lisa, nu lăsa acest copil să ne distrugă relația!

– Nu el e vinovat pentru tot ce se întâmplă, spuse ea ezitant, în încercarea de a găsi cuvintele potrivite. Trebuie să știi că și Christopher se afla la Baja în timpul șederii mele acolo. Întâmplarea joacă uneori un rol foarte ciudat, nu-i așa?

– Locuia la vilă? se interesă Robert, neputând să-și ascundă latura posesivă a caracterului său.

Lisei îi veni să râdă, dar n-o făcu.

– Nu, a închiriat o casă situată ceva mai departe. Bineînțeles că ... ne-am văzut des în timpul vacanței. Și ... am impresia că între noi există și acum niște legături puternice.

– Încă ești îndrăgostită de el, Lisa? o întrebă el prăbușindu-se pe scaunul de pe care se ridicase ceva mai devreme.

– Nu știu ...

Constat doar că nu s-a terminat totul între Christopher și mine. N-am avut prea mult timp să-mi analizez sentimentele și nu prea înțaleg ce se întâmplă cu mine. Înțeleg totuși că nu mai pot accepta să mă mărit cu tine.

– Ești sigură, Lisa?

– Da, Robert, recunoscu ea clătinând din cap.

– Ce prost am fost! Nu trebuia să te las să pleci singură la Baja! Mă așteptam să se întâmple ceva grav în lipsa mea.

– Nu e vorba de nimic grav, Robert, și sunt foarte bucuroasă că am întreprins această călătorie singură. Atunci când doi oameni vor să se căsătorească, trebuie să fie foarte siguri pe ei înșiși. Prima mea căsătorie a fost un eșec și n-am de gând să mai trec printr-o asemenea experiență nefericită.

– Dacă înțeleg bine, tu și Christopher ați abordat subiectul căsătoriei, spuse el uitându-se în continuare intens la ea.

– Nu, Doamne ferește de așa ceva! exclamă ea ridicându-se brusc de pe scaun și ducându-se la fereastră. Nu înseamnă că dacă am dat-o în bară prima oară, vom avea mai mult succes acum.

– Dar chiar tu ai spus adineauri că există încă legături foarte puternice între voi, observă Robert mirat.

– Așa e, spuse ea zâmbind cu tristețe. Dar habar n-am ce are el în cap. N-am știut niciodată să-i citesc gândurile și nu cred că voi reuși nici de data asta. În orice caz, mă îndoiesc că mă mai iubește după atâția ani de la despărțirea noastră.

Robert se apropie de ea și o întoarse cu fața spre el.

– Mă întreb dacă trebuie să te cred, Lisa, dar nu vreau să discut despre relația ta cu fostul soț. Mai întâi, pentru că nu e treaba mea și apoi deoarece situația lui nu mă privește absolut deloc. Trebuie să știi însă că dacă vei avea nevoie vreodată de ceva, voi fi întotdeauna gata să-ți dau o mână de ajutor.

– Îți mulțumesc, Robert.

Ești foarte drăguț.

– Deloc. N-o fac din amabilitate, ci din spirit practic. Poate că într-o bună zi te vei trezi la realitate și mă vei vedea numai pe mine. Pe mine, în locul lui Christopher.

Casa în care crescuse Lisa era o clădire impozantă, cu arhitectură clasică. Tatăl său, poate din cauza anilor îndelungați petrecuți sub acoperișul acesteia, semăna din ce în ce mai mult cu locuința lui.

Era mândru și, în virtutea profesiei sale, nu se abătea niciodată de la niște reguli stricte de comportament și nici de la vechile lui obiceiuri. Nu se schimba niciodată, sau, în orice caz, foarte puțin. Totuși, în ultimii ani, vârsta îl obligase să-și modifice puțin modul de viață. De exemplu, în cele din urmă își mai redusese programul de lucru și își simplificase astfel

viața. Pe de altă parte, era mai puțin exigent și era gata să țină cont de ceea ce-i sugerau cei din jurul lui.

Dar anumite fapte și gesturi nu suferiseră nici o modificare. De la moartea soției lui, care avusese loc pe când Lisa avea paisprezece ani, trăia singur în clădirea aceea imensă. Cina era servită fix la ora șapte. Jana, persoana care se ocupa dintotdeauna de treburile casei, continua să-i servească masa în sufrageria mare, cu un șorț alb dinainte.

Lisa stătea pe scaun în fața tatălui său, de partea cealaltă a uriașei mese de acaju. Înainte să vorbească, îi aruncă o privire pe furiș.

– Ar trebui ca până la urmă să accepți oferta unchiului William, îi sugeră ea. Astfel vei putea petrece cu el niște clipe minunate în vila lui. Sunt convinsă că îți va plăcea foarte mult!

– Am trăit până acum fără să văd Baja și cred că pot să mă lipsesc și de acum încolo de această plăcere. Nu cred că o să mor din cauza asta ... În schimb, n-am înțeles niciodată de ce vă fascinează pe toți zona aceea.

– Nu poți să înțelegi pentru că nu ai fost niciodată acolo, îl provocă ea.

– Poate, răspunse el, părând pe jumătate convins. Cum a fost în vacanță? Nu te-ai simțit prea singură? Mi-am cam făcut griji pentru tine.

Lisa fu emoționată de vorbele tatălui său, cu atât mai mult cu cât nu era obișnuită să-l audă spunându-i ce simte. Dat fiind că în ultima vreme fusese cam bolnav, se hotărî să nu-i pomenească despre prezența neașteptată a lui Christopher. În schimb, ardea de nerăbdare să-i vorbească despre întâlnirea ei cu Patricio.

– Nu m-am plictisit nici o clipă, îi explică ea. Tată, trebuie neapărat să știi ... Am cunoscut acolo un băiat minunat. Este ...

– Un băiat, ai spus? o opri tatăl ei. Lisa, de când a început să-ți placă oare copiii?

– Patricio e atât de afectuos! Are șapte ani și practic e singur pe lume. Trăiește cu unchiul lui care nu ține deloc la el și se gândește numai cum să-l exploateze mai bine.

Bărbatul se pregătea să bea o înghițitură de apă. Când îi auzi ultimele cuvinte, se opri imediat.

– Crezi că e în stare să-l bată pe copil? se indignă el încruntându-se, cu un aer îngrijorat.

– Chiar asta face.

– Sunt convins că există acolo niște instituții care au datoria să rezolve genul acesta de probleme. Ai tu timp să te ocupi de așa ceva?

– Da, puțin, îi spuse Lisa înainte de a-i spune deschis despre ce era vorba. De fapt, am mers chiar mai departe. Tată, m-am hotărât să adopt acest copil și am făcut demersurile necesare înainte să mă întorc acasă.

Uluit, bătrânul puse brusc paharul cu apă pe masă.

– Sper că nu vorbești serios, Lisa.

– N-am fost niciodată atât de serioasă, tată. Patricio are nevoie de cineva care să aibă grijă de el și care să-l iubească. Eu pot să fac aceste lucruri foarte ușor, așa că ce rost are să mai aștept?

– Sunt convins că poți, o asigură el, fără s-o aprobe în întregime. Dar mă întreb dacă ai avut în vedere anumite aspecte ale acestei probleme. Îți dai seama că prezența unui copil va schimba radical modul tău e viață? Îl vei crește singură și asta nu va fi ușor.

– Nu-ți face griji, tată, îl încurajă ea zâmbind. Totul va fi bine, o să vezi. Eu și Patricio ne vom ajuta reciproc.

– Crezi că se va putea obișnui cu diferențele naturale care există între cele două țări? continuă el clătinând gânditor din cap. Trebuie să învețe o altă limbă și un alt mod de viață ... E foarte greu pentru un băiat de vârsta lui!

– Știu, tată ... dar dacă l-ai vedea pe Patricio, ai înțelege imediat motivele care m-au determinat să fac acest gest.

Deodată, tatăl său păru să privească în gol și când vorbi din nou, vocea lui parcă venea din trecutul foarte îndepărtat.

– Pe vremea când eram tânăr, vedeam cum crești dar n-aveam niciodată timp să mă ocup de tine. Zilele și anii au trecut fără să pot recupera timpul pierdut. Mai târziu, am sperat că vei avea copii, pentru ca măcar ei să beneficieze de afecțiunea de care tu n-ai avut parte. Și de data asta am greșit.

– Te înșeli, tată, îl opri Lisa. Totul e din cauza mea și a lui Christopher. N-am fost în stare să ne purtăm ca niște oameni maturi și să ne salvăm căsnicia, care era destul de fragilă.

– E posibil ... Recunoaște însă că nici eu nu ți-am fost de prea mare ajutor. Te-am lăsat cu toate necazurile pe cap, când de fapt trebuia să fiu permanent lângă tine. Știu, în ultima vreme am reflectat foarte mult la problema asta și îmi pare rău pentru poziția negativă pe care am avut-o față de tine.

– Te rog, tată, nu-ți face atâtea griji pentru mine, îi spuse ea luându-l de mână. Mă simt foarte bine.

– Așa s-ar părea, observă el uitându-se mai atent la ea. Dar nu uita un lucru: dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul și de sfatul meu referitor la Patricio, vino neapărat la mine. Voi fi mereu la dispoziția ta. Ai înțeles?

– Da, tată, șopti Lisa stăpânindu-și cu greu lacrimile care-i ardeau ochii. Îți mulțumesc că te-ai oferit să mă ajuți și îți sunt recunoscătoare că mi-ai vorbit cu atâta sinceritate. Nici nu știi cât de mult bine mi-au făcut cuvintele tale.

Capitolul 6

Trecuse deja o săptămână de când Lisa se întorsese de la Baja și încet-încet viața ei își reluase cursul normal. Într-o dimineață, Robert intră în biroul ei. El care de obicei știa să șteargă orice expresie de pe fața lui calmă, acum părea de-a dreptul uluit.

– Am primit un telefon referitor la tine. Ai fost solicitată să te ocupi de o afacere.

– Și care e problema? E de-ajuns să mă uit la tine ca să-mi dau seama că nu-ți prea place oferta care a fost făcută.

– Nu-mi place deloc, recunoscu el cu părere de rău așezându-se pe scaunul din fața ei. Știu însă că nu am dreptul să-ți reproșez ceva și nici să-ți critic purtarea.

– Cum adică? se miră ea, încruntând din sprâncene. În calitatea ta de șef de echipă și cel mai vechi asociat al firmei, ai tot dreptul să mă critici, dacă e cazul.

– Nu mă refer la relația noastră profesională, ci la cea personală, preciză el cu calm.

– Oh, Robert, îmi pare rău. Știi foarte bine că n-am vrut să te rănesc.

– Înțeleg, o opri el cu un gest al mâinii. Nu m-ai mințit niciodată și mi-ai împărtășit sentimentele pe care le ai față de Christopher imediat ce te-ai întors acasă. Nu mă așteptam să aud o asemenea confesiune, dar îți apreciez sinceritatea. Ceea ce mă îngrijorează n-are nici o legătură cu această problemă.

– Atunci, ce te stresează atât de tare?

– Telefonul pe care l-am primit azi-dimineață era chiar de la el.

– Cum adică, de la el? îngăimă ea, nereușind să înțeleagă la ce se referea.

– Așa cum ai auzit ... Adineauri, a sunat fostul tău soț!

– Christopher? Nu pot să cred! spuse ea făcând ochii mari când văzu semnul afirmativ al lui Robert. Dar de ce? Ce vroia?

– Are nevoie de tine pentru o expertiză legală înainte să lanseze pe piață un nou produs electronic pe care l-a creat.

– Probabil se referea la cip, șopti ea.

– Așa este, continuă Robert. În orice caz, el crede că treaba asta îți va lua foarte mult timp și -ți propune să te stabilești acolo pentru toată perioada lucrărilor.

– Acolo? Adică unde?

– Se pare că firma lui se află la Valencia, în valea Santa Clarita. Din câte am înțeles, e o afacere care merge foarte bine. Mi-am permis să fac și eu o mică anchetă și după informațiile pa care le-am primit, Saxon Electronics e o companie aflată în plină dezvoltare și are un viitor strălucit în fața ei. Obiectiv vorbind, cred că am putea să ne considerăm fericiți că face parte din clientela noastră. Ce părere ai?

Lisa avu impresia că-i va exploda capul. Începuse să simtă o durere din ce în ce mai ascuțită în tâmple.

– Ce răspuns i-ai dat?

– I-am spus că o să vorbesc cu tine, dar că răspunsul final depinde numai de tine.

– Îți mulțumesc, Robert, spuse ea prăbușindu-se pe scaun și prinzându-se cu mâinile de cap.

– I-am mai pronis că îl vei suna imediat ce vei lua o hotărâre, spuse el întinzându-i o bucată de hârtie. Aici ai numărul lui de telefon. Și ține-mă și pe mine la curent cu evoluția evenimentelor.

După aceea, Robert se ridică de pe scaun și ieși din birou.

Lisa se uită la cifrele mâzgălite pe foaia de hârtie fără să reușească să-și dezlipească privirea de ele. De ce oare o contactase atât de repede după ce se întorsese acasă? Ce mai vroia de la ea? Insistase totuși să-i lase un timp de gândire. Din câte înțelegea, o săptămână i se păruse suficient. Gândul acesta o făcu să zâmbească fără voia ei. El nu înțelegea cât de tare o tulburase întâlnirea cu el.

Dar reîntâlnirea lor la Baja nu avusese consecințe total negative. Reușise să afle cu această ocazie anumite lucruri pe care până atunci nu le știuse. În primul rând că nu mai avea aceeași viziune asupra despărțirii lor. Realiza faptul că greșise nerătându-se mai împăciuitoare. Viața nu era formată numai din alb și negru. Mai existau în ea și anumite zone de gri pe care era absolut necesar să le ia în considerare și să le aplice în viața de zi cu zi.

Apoi, și acesta era lucrul cel mai important, exista posibilitatea ca ea să fie încă îndrăgostită de Christopher.

Acum, nu-i mai rămânea decât să descopere ce avea de gând să facă prietenul ei și ce-i va oferi ea drept răspuns. În aparență, totul era clar și simplu. Înainte însă de a se confrunta cu această nouă situație, Lisa se duse să caute două aspirine, după care se întoarse în biroul ei și le

înghiți. Apoi ridică receptorul telefonului și formă numărul pe care i-l dăduse Robert ceva mai devreme.

– Saxon Electronics, îi răspunse vocea vioaie a unui tânăr. Cu ce vă pot fi de folos?

– Păi ... nu știu, începu ea cu o glumă. Totul depinde de ceea ce îmi veți oferi.

– Vă putem oferi tot ce vă doriți, doamnă, îi răspunse el fără să se lase intimidat de tonul ironic al interlocutoarei lui. Evident, în domeniul electronicii. Suntem cei mai buni din tot vestul țării.

– Dar cu estul ce faceți?

– Estul nu mai există, îi răspunse foarte îndrăzneț tânărul. Și acum, dacă apelul dumneavoastră nu se referă la acest domeniu, sunt sigur, dat fiind sunetul melodios al vocii dumneavoastră, că vom reuși să găsim un teren pe care să ne înțelegem.

– Ei bine, ăsta da răspuns! se miră Lisa râzând. Vi se întâmplă des să vă ocupați de relațiile cu publicul?

– Ca să fiu sincer, nu îmi asum această activitate strategică decât atunci când secretara pleacă să ia masa, recunoscu el cu o ușoară tristețe. Uneori mai fac asta atunci când toți angajații firmei sunt foarte ocupați. În majoritatea timpului însă, mă aflu lângă șeful cel mare.

– Șeful cel mare?

– Christopher Saxon, bineînțeles. Îi sunt pe undeva asistent-colaborator.

– Am înțeles. Îmi pare rău însă că nu mai pot continua discuția cu fermecătorul său asistent-colaborator. Credeți că aș putea să vorbesc chiar cu el?

– Nu știu ... Aș putea să vă ajut numai dacă mi-ați spune despre ce este vorba, îi sugeră tânărul devenind serios.

Domnul Saxon e foarte ocupat și nu dorește să discute cu nimeni.

– Sunt convinsă că îți va schimba părerea foarte repede hotărî ea. Spuneți-i că îl caută Lisa Saxon.

– Lisa Saxon, repetă angajatul ca și cum i-ar fi scris numele pe o foaie de hârtie, înainte să-și dea seama cu cine vorbea. Lisa Saxon? Bineînțeles, doamnă, dacă sunteți amabilă să așteptați o clipă.

Apoi la capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. După aceea auzi vocea gravă și încă tulburătoare a lui Christopher.

– Lisa! Ești drăguță că m-ai sunat, spuse el ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Ești amabil să-mi spui și mie de ce îmi ceri să vin acolo și să lucrez pentru tine? Ce înseamnă toate poveștile astea?

Ea îl bombardă cu întrebări fără măcar să catadicsească să-l salute. Nu-i plăcea că se purta atât de nepoliticoasă cu el, dar după atâtea zile, vocea lui o tulburase atât de mult, încât răbufnise toată agresivitatea care zăcea în ea.

– Nu pari deloc sensibilă la vorbele mele amabile, îi răspunse el imediat. Văd că te grăbești să afli mai multe despre propunerea mea, așa că îți sugerez să luăm cina împreună diseară, și cu ocazia asta îți voi dezvălui toate secretele mele.

– Diseară? îngăimă Lisa, uluită de invitația lui.

Și de data asta o zăpăcise așa de tare, încât intră în panică. Nu-și mai găsea nici măcar cuvintele potrivite pentru a continua discuția într-o manieră decentă și inteligentă. Nu-i lăsa nici o clipă de răgaz.

– Da. Trec să te iau de acasă pe la ora opt.

– La opt? repetă ea, încercând să tragă te timp.

Totul evolua atât de rapid ... Trebuia să plece de la birou pe la șase, să se întoarcă acasă direct ca să ...

– Pe diseară, Lisa, o opri Christopher. Și nu uita: la ora opt fix, la tine acasă.

– La mine acasă? îngăimă ea, copleșită încă de gânduri contradictorii.

Lisa se strâmbă când își văzu imaginea în oglindă.

– Nu uita că ai douăzeci și opt de ani, ai o meserie și știi cum să vorbești. Încearcă să consideri seara asta ca pe o simplă cină de afaceri. Ai ieșit de nenumărate ori cu asemenea ocazii și n-ai întâmpinat greutăți prea mari. Nu există motive ca totul să nu decurgă normal astăzi.

În timp ce-și sfătuia dublura din oglindă, admira cu un ochi critic rochia turcoaz care i se unduia grațios de-a lungul trupului zvelt. Decolteul, care avea o adâncitură destul de îndrăzneață, dezvelea îmbinarea dintre sâni și bronzul acumulat în timpul vacanței.

– Nu văd de ce ar fi imposibil să lucrăm împreună, își continuă ea monologul. În virtutea profesiunii tale, ești nevoită să te confrunți cu fel de fel de situații și ești în stare să le faci față. Nu mai ești un copil, Lisa, se certă ea îndreptându-se spre dormitor.

Își căută cu disperare geanta, bodogănind printre dinți. Când în sfârșit o găsi, scoase din ea o perie și începu să și-o treacă energic prin păr. Apoi își fixă un mic pieptene într-o parte și își lăsă să-i alunece pletele lungi și roșcate pe umerii goi.

– Ultima oară când l-ai văzut făcuseși dragoste toată noaptea în brațele lui ... continuă ea verificându-și felul în care îi stătea părul. N-ai nici un motiv să fii atât de speriată să petreci o seară cu el.

Încă vorbea când auzi soneria de la intrare

– Nu uita, Lisa, nu mai ești o fetiță. Ești o femeie responsabilă își repetă ea în timp ce se îndrepta spre ușă. El are nevoie de serviciile tale în calitate de consilier juridic și atâta tot. Să-ți intre bine în cap treaba asta!

Atunci când deschise ușa, se trezi nas în nas cu Christopher. Purta o cămașă din mătase bej, cu gulerul răsfrânt peste un sacou tot bej, dar cu o nuanță mai închis. Era îmbrăcat cu niște pantaloni maro care se mulau pe picioarele lui musculoase. Pe față și gât încă se mai vedeau ușoare urmă ale bronzului căpătat la Baja și ea știa că tot trupul lui avea o tentă arămie. Amintirea trupului acestuia întins foarte aproape de ea o tulbură imediat și înțelese că o pândea un mare pericol.

– Doamne sfinte ... șopti ea sprijinindu-se de canatul ușii.

– Revino-ți, eu sunt, îi zâmbi el intrând în apartament cu un pas vioi.

– Christopher ... îngăimă ea, încercând să-l oprească.

Avea impresie ciudată că ar fi fost mai bine să plece imediat la restaurant. Apartamentul în care petrecuse patru ani de singurătate nu era pregătit să primească vizita prietenului ei.

– Sunt încântat că n-ai uitat. E drăguț aici la tine, adăugă el privind în jurul lui.

– Intenționez să mă mut în curând, fără să-i mai dea și altă explicație

Într-adevăr, se hotărâse să caute o locuință mai spațioasă înainte de sosirea lui Patricio. Poate că va alege o casă cu grădină. Cine știe?

– Ah, da? Știi deja ce ai dori să cumperi? o întrebă el făcând ochii mari de uimire.

Apoi se apropie de buchetul uriaș pe care i-l oferise la Baja și începu să pipăie visător petalele florilor de toate culorile.

– Nu, nu prea, îi mărturisi ea, nevroind să-i dea deocamdată mai multe amănunte. Ce-ar fi să plecăm? A început să-mi fie foarte foame.

– Trebuie să am grijă de consilierul meu, spuse el apropiindu-se repede de ea. De altfel și mie mi-e o foame de lup.

Și, cu totul pe neașteptate, prinse fața Lisei între mâini și-i acoperi gura cu un sărut. Ea nu avu nici timp și nici chef să-l respingă. Se agăță

de gâtul lui, își înfipse unghiile în părul lui blond și se lăsă pradă pasiunii amețitoare pe care i-o transmitea. El o sărută cu lăcomie. Atunci când își lipi trupul vânjos de corpul ei fragil și moale, nu făcu nimic să-l oprească.

– Ce mult îmi place gustul pielii tale, Lisa! îi șopti el plimbându-și buzele fierbinți pe gâtul ei. E dulce ca mierea și nu mă mai satur de ea, îi mărturisi el sărutând-o până când tânăra femeie simți că-și pierde cunoștința.

– Christopher ... îi șopti.

– E atât de bine, nu-i așa? zâmbi el cu o voce răgușită de emoție în timp ce se depărta puțin de ea. Hai să mâncăm. Nu vreau să te văd murind de foame.

O lumină ciudată strălucea în ochii lui verzi și Lisa se întrebă dacă nu cumva era mai bine să-i refuze invitația înainte de a nu fi prea târziu, dar nu spuse nimic și plecară împreună la restaurant.

Spre marea ei mirare, tânăra femeie se relaxă foarte repede în timpul mesei și petrecu o seară foarte plăcută.

Stătea zâmbind în fața fostului ei soț și-l asculta povestind întâmplări hazlii referitoare la firma sau angajații lui. Lisa observase că se purta absolut fermecător cu ea cu scopul de a o convinge, dar cu toate astea, îi plăcea foarte mult că se afla în compania lui.

În timp ce el vorbea, aruncă o privire furișată în jurul ei. Lumina difuză dădea sălii o ambianță intimă. O formație de cântăreți din chitară cânta încet într-un colț al acesteia. Vinul alb de la gheață pe care-l alesese Christopher pentru cină îi încălzea inima și-i destindea mintea. Totul era creat pentru a înlesni o complicitate tandră, dar nu agresivă. Și în special buna dispoziție a partenerului ei.

Când râdea era irezistibil, mai ales pentru Lisa, care nu știuse niciodată cum să-i opună rezistență.

Ea ridică ochii atunci când chelnerul le servi ei cafeaua și lui coniacul, Christopher așteptă ca ea să înceapă să soarbă din ceașacă înainte să deschidă discuția despre viitoarea lor colaborare.

– Deci, ce părere ai? Accepți să-mi dai o mână de ajutor sau nu?

– Încă nu știu. Nu pot să iau o hotărâre până când nu voi afla condițiile desfășurării activității mele acolo. Am multe întrebări să-ți pun.

– Ăsta e și unul din motivele pentru care ne aflăm aici în seara asta, o anunță el aplecându-se spre ea. Ce vrei să știi?

– Bine. Spune-mi totul despre misiunea pe care ai intenția să mi-o încredințezi, îi ceru ea cu asprime, neînțelegând de ce vocea ei suferise acea schimbare bruscă.

Poate se temea să nu fie cucerită de ofertă și nu va mai putea opune rezistență invitației lui? Poate îi era frică să nu fie înșelată?

Când auzi pe ce ton îi vorbise, Christopher încruntă din sprâncene, apoi luă o țigară din pachet și o aprinse înainte să-i răspundă.

– Până acum, firma mea era specializată îndeosebi în sectorul de creație. În ultimii ani am conceput un anumit număr de componente electronice care s-au dovedit ușor de folosit. Le-am comercializat pe scară redusă și am obținut rezultate foarte bune, dar cipul despre care ți-am vorbit ...

– Mi-am adus aminte, îl opri Lisa. Este vorba despre cel care poate stoca de două ori mai multe date decât majoritatea modelelor existente pe piață. Se simți dintr-o dată foarte mândră de ea și se bucură atunci când el zâmbi aprobând descrierea obiectului respectiv.

– Așa este. În plus, cipul n-are dimensiuni mari și funcționează cu aceeași viteză ca și celelalte produse existente. E de la sine înțeles că dacă aș accepta să-l scot pe piață, acesta ar revoluționa industria electronică și ar aduce firmei încasări de milioane de dolari.

– Dar e nemaipomenit, Christopher! exclamă Lisa.

– Bineînțeles, spuse el ca și cum suma pe care o pomenise nu-l interesa absolut deloc. Dar vezi tu ... Pe mine mă pasionează mai mult partea de creație a activității pe care deja am terminat-o. Aș prefera însă să transfer altei companii drepturile de fabricare ale produsului meu. Apoi voi folosi banii din profit pentru a-i investi în următorul meu proiect. Începi să te lămurești cum stă treaba?

– Dar ... Și cu toate milioanele alea ce-ai să faci?

– M-ai crede dacă ți-aș spune că deja am câștigat un milion? o anunță el zâmbind, văzându-i figura uluită. Știam că mă aflu pe calea cea bună și că era de-ajuns să încep activitatea. De aceea mă speteam atâta muncind.

Se opri și trase adânc din țigară. Lisa profită de scurta tăcere care urmă pentru a-și pune ordine în gânduri. Abia acum își dăduse seama că în timpul primilor lor doi ani de căsnicie, ei nu reușiseră să comunice unul cu celălalt. Fiecare dintre ei se refugiase în propriul orgoliu și refuzase să plece urechea la nevoile, speranțele și visurile celuilalt. Ce păcat că înțelegea aceste lucruri prea târziu!

– Ei bine, continuă el, aici începe rolul tău. Te vei ocupa de negocierea prețului de vânzare și de procentul din profit pentru fiecare cip produs.

Deși avea unele îndoieli, Lisa se simțea foarte emoționată la gândul că va lucra în strânsă colaborare cu Christopher, dar nu ezită să-i semnaleze un ultim amănunt.

– Ai fi putut să te ocupi și singur de toate problemele astea.

– Bineînțeles, recunoscu el expirând un nor uriaș de fum. În branșa mea, trebuie să știi să tragi sforile ca orice om de afaceri și mărturisesc că nu mă descurc prea rău în privința asta. Dar eu sunt înainte de toate inginer și în creație mă simt cel mai bine. De ceva vreme, mă gândesc

mereu la noul meu proiect care a început să capete formă în mintea mea. Vezi foarte bine că n-am nici timpul și nici răbdarea necesară pentru a mă dedica unei munci atât de laborioase: să fac investigații, să studiez diferitele oferte, să particip la negocieri.

Lisa lăsă ochii în jos și începu să se joace nervoasă cu șervețelul.

– De ce m-ai ales pe mine, Christopher? se interesă ea aproape în șoaptă.

– Din mai multe motive. Mai întâi, pentru că ai fost crescută mai mult de unchiul tău William și prin contactul pe care l-ai avut aproape permanent cu el, ai înțeles în mod intuitiv multe lucruri referitoare la informatică. Față de majoritatea avocaților care nu știu nimic despre acest domeniu, tu ai un atu important.

– E posibil ... ezită ea clătinând din cap. Care sunt celelalte motive?

– Vreau să petrecem mai mult timp împreună, recunoscu el cu sinceritate. Dat fiind că acest lucru nu depindea numai de mine, am făcut totul să înlesnesc apropierea dintre noi.

– Nu cred că am înțeles prea bine, constată Lisa aruncând o privire la șervețelul pe care-l rupsese în mii de bucăți. Te referi la timpul pe care-l vom petrece lucrând împreună, nu-i așa?

Christopher nu-i răspunse. Părea brusc absorbit de coniacul din pahar, fără să ridice ochii la ea.

– E nevoie de circa patruzeci și cinci de minute ca să ajunci de aici la Valencia, având în vedere traficul aglomerat din orele de vârf. Dacă te hotărăști să accepți propunerea mea, vei rămâne acolo pe toată durata lucrării respective.

– Acolo? Unde, adică?

– Ai putea să stai la mine acasă. Am loc pentru mai multe persoane. Nu duc lipsă de spațiu.

– Bănuiesc că așa e, spuse ea încercând să iasă repede din acel impas. Nu cred că e totuși o idee bună. În plus, nu mă deranjează să conduc. Unii oameni fac uneori drumuri mult mai lungi în fiecare zi a săptămânii. De ce n-aș face-o și eu?

– Ar însemna timp pierdut, o opri Christopher, agitându-și mâinile cu nerăbdare. Nu are nici un rost și știi și tu foarte bine că e mai eficient să evităm timpii morți.

– Dar ... ezită ea, încercând să găsească repede alt argument, mai puternic decât cel dinainte. Ce ar spune Catherine? Crezi că ar accepta să locuiesc la tine în casă?

– Care Catherine? Nu înțeleg ce ...

– Adu-ți aminte ...

Fermecătoarea văduvă despre care mi-ai vorbit la Baja ... spuse ea cu o voce care deveni brusc glacială.

– Când m-am întors din vacanță, am avut o mică discuție și m-am despărțit de ea, o anunță el privind-o cu un aer gânditor.

– De ce? întrebă ea, încercând să-și stăpânească bătăile puternice ale inimii.

– Eram convins totuși că mă cunoști ceva mai bine, Lisa, îi reproșă el. Chiar crezi că aș fi putut să mă căsătoresc cu o altă femeie după ce am petrecut o noapte de dragoste atât de frumoasă cu tine? Mă crezi în stare de așa ceva?

– Nu, îl asigură ea cu o voce tremurândă.

Ea luă o înghițitură de cafea, în speranța că se va mai liniști și-i păru rău că nu comandase o băutură tare al cărui efect ar fi fost cu siguranță mai eficient.

– Dar tu? În ce relații mai ești cu Robert? Ai luat până la urmă o hotărâre? o întrebă el aruncând mingea în terenul partenerei lui.

Ea ridică ochii spre el și apoi îi lăsă din nou în jos când văzu intensitatea privirii lui.

– Am făcut și eu același lucru, șopti ea. I-am spus că nu mă pot căsători cu el.

Christopher se așeză într-o poziție mai confortabilă în fotoliu și studie îndelung expresia de pe figura tinerei femei.

Bucurându-se în sinea ei că el tăcea, Lisa se grăbi să continue discuția ca să găsească o soluție pentru problema locuinței ei.

– Să revenim la oile noastre, glumi ea. Referitor la șederea mea la Valencia, refuz în continuare să stau în casa ta. Trebuie să existe în zonă niște hoteluri.

– Ai noroc ... Într-adevăr, există unul situat pe marginea autostrăzii, nu departe de sediul firmei.

– Ei bine, în cazul în care mă voi hotărî să vin, acolo voi locui. Ești de acord?

– Ce vrei să spui prin "în cazul în care mă voi hotărî să vin"? Credeam că totul e aranjat.

– Te rog să mă înțelegi, Christopher ... E adevărat că sunt foarte tentată de propunere și aș vrea să accept. În plus, mă simt măgulită că te-ai gândit la mine pentru această activitate, dar nu sunt prea convinsă că e cel mai bun lucru pentru noi. Stau și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să te refuz înainte de a fi prea târziu.

– Dar de ce, Lisa?

– Nu uita, Christopher, că ne-am întâlnit la Baja dintr-o pură întâmplare. Acolo, totul ne îndemna să ne amintim de trecut și a-l prelungi și în prezent, dar trecutul acela nu mai există, Christopher. A rămas departe, în urma noastră.

– E exact acolo unde trebuie să fie, observă el cu calm.

Nu caut deloc să-l aduc în prezent.

Lisa simți o strângere de inimă când auzi refuzul lui. Tăcu câteva secunde, ca să reușească să respire din nou normal.

– Și dacă întâmplarea n-ar fi făcut să ne întâlnim la Baja? Te-ai gândit vreodată la o asemenea eventualitate?

– De ce să mă gândesc, dacă ne-am întâlnit deja?

– Dar închipuie-ți pentru o clipă că totul s-ar fi petrecut altfel, insistă Lisa. N-am fi ales aceeași perioadă pentru concediu și nici același loc. Nu ne-am fi revăzut și hotărârile noastre ar fi fost acum cu totul altele.

– Fapt este că ne-am întâlnit, Lisa, și în plus a mai fost și noaptea de dragoste, șopti el luând-o de mână. A fost atât de frumos ... Mai frumos ca niciodată. Recunoaște că nu poți nega acest lucru.

Cum ar fi putut s-o facă? Era de-ajuns să-și amintească de cerul instelat de deasupra lor pentru ca trupul ei să înceapă imediat să tremure de dorință.

– Ai dreptate, nu pot, dar Baja era situată în afara timpului și spațiului. Acolo nu exista telefon și nici un fel de presiuni nu se exercitau asupra noastră. A fost foarte frumos, dar acela era un vis și cred că e mai bine să ne trezim.

– Ți-e cumva frică? o opri el brusc. Nu vei avea decât cinci sau șase săptămâni de petrecut cu mine. Nu va fi prea mult. Va trebui să facem niște eforturi, dar e de datoria noastră să procedăm așa.

Lisa se gândi la ce spusese el. Într-adevăr, ceea ce aștepta de la ea nu era atât de înspăimântător, dar de fapt ce aștepta de la ea? Cum ar putea un interval atât de scurt de timp să le vindece rănile necicatrizate nici acum?

Lisei nu-i venea să creadă că el căuta numai o relație profesională, dar credea că așa ceva era totuși posibil.

Poate era interesat numai de o aventură scurtă de numai câteva săptămâni? După aceea ar urma să se despartă cu o strângere de mână! Nu vroia să-și imagineze un lucru atât de îngrozitor.

Dar atunci ... Poate că într-adevăr se gândea serios să-și refacă viața alături de ea. Sufletul îi fu străbătut de un fior de bucurie, dar și de tristețe.

"Dar așa ceva e imposibil. Prima dată am dat-o în bară într-un mod cât se poate de jalnic. Nu voi accepta să fac din nou aceeași greșeală".

– Bine, Christopher. Accept slujba pe care mi-o oferi, spuse ea după ce alungase întrebările incomode într-un colțișor al minții ei. Dar pe toată durata ședерii voi locui la hotel.

– De acord. Când poți să începi?

– Am câteva probleme de rezolvat la birou și vreau să-i fac o vizită unchiului William. Peste două-trei zile voi fi la dispoziția ta.

– Perfect, se bucură el.

Capitolul 7

În seara următoare, Lisa se duse la unchiul ei, William. Opri mașina în dreptul porții impozante a domeniului, coborî geamul și apăsă pe butonul interfonului.

– Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă o voce cu un puternic accent britanic.

– Bună ziua, James. Sunt Lisa. Ești amabil să deschizi poarta?

– Desigur, auzi Lisa în interfon.

Tânăra o luă pe aleea principală care șerpuia printre pajiștile înverzite până la ușa masivă a clădirii cu două etaje.

Unchiul Lisei era un om cu multă imaginație și un geniu al informaticii.

În ultima vreme, nu mai muncea atât de mult. Trecea rapid pe la birou să se informeze asupra situației firmei și se ocupa mai mult de pasiunea lui acasă, la al doilea etaj al casei sale. Nepoata lui îl ironiza mereu, spunându-i că e un om de știință excentric, care reprezintă un pericol public pentru restul omenirii.

Când ajunse la capătul aleii, Lisa opri mașina, urcă rapid treptele din fața intrării și apăsă din nou pe un buton identic cu cel de la poartă.

– Cu ce vă pot fi de folos? repetă vocea.

– Bună ziua, James. Ești drăguț să deschizi ușa?

Rostise aceleași cuvinte ca și în fața porții. În timp, se obișnuise cu măsurile de siguranță folosite de unchiul ei. Vocea ei fusese înregistrată în prealabil și numai când sistemul electronic i-o recunoștea, îi dădea voie să intre.

Atunci când cele două canaturi ale ușii se deschiseră spre interior, pătrunse în holul de la parter. Se uită în jurul ei, dar nu văzu nici țipenie de om. Se duse din cameră în cameră, căutându-l pe James.

– Unde vă ascundeți cu toții? strigă ea.

Deodată, auzi huruitul unei mașinării, după care se trezi nas în nas cu faimosul James, majordomul unchiului său, care se apropia de ea încet, cu o tavă în mână.

– Bună seara, Lisa. William mi-a spus ora la care vii și ți-am pregătit un pahar mare de ceai rece.

James avea o înălțime de circa un metru și șaptezeci. Sub carcasa de metal se afla o întreagă uzină care îi permitea să-și joace rolul cu cea mai mare eficiență. Pentru ca robotul lui preferat să aibă totuși o înfățișare decentă, William îl îmbrăcase cu un frac negru și un papion asortat. Îmbrăcat astfel, arăta la fel de solemn ca un majordom englez ieșit din paginile unei cărți de Agatha Christie.

– Îți mulțumesc, James, spuse Lisa luând paharul de pe tavă

Tânăra nu se simțea caraghioasă atunci când discuta cu ciudatul însoțitor al unchiului ei.

Așa cum afirmase și Christopher, începuse de foarte mică să comunice cu tot felul de mașinării electronice și să se obișnuiască repede

cu prezența lor. Ca și câinele lui Pavlov, își crease reflexe condiționate și reacțiile ei erau practic instinctive.

– Îți dau acest pachet, îi spuse ea lui James înmânându-i o pungă în care se afla un pui rumenit și cald, abia scos din cuptor. Pune-l la cald, e pentru cina din seara asta.

În dreptul abdomenului omulețului se deschise o ușiță. Lisa puse puiul înăuntru ca să nu se răcească până la cină.

– La ce oră trebuie să-l servesc? o întrebă James, aparent mulțumit de serviciile prestate de el.

– Te vom anunța ceva mai târziu. Dar unde e unchiul William?

– Urmează-mă, te voi conduce la el, o invită James arătându-i pe unde să o ia.

Merseră până la capătul coridorului unde îi aștepta un lift gol.

– La ce etaj, vă rog? întrebă o suavă voce feminină.

– La doi, îi ordonă majordomul pe un ton aspru.

Părea să nu-i placă cine știe ce manierele colegei lui.

Era prea repezită pentru gustul lui James care era atât de calm și rezervat. Văzându-i pe cei doi cum se poartă tânăra nu-ți putu stăpâni un zâmbet.

Abia porni liftul că acesta se și opri la etajul doi. Ușa se deschise într-un laborator luminos și spațios, care i-ar fi făcut să moară de invidie pe toți cercetătorii de pe planetă, dar deși era mult spațiu, în încăpere era mereu un talmeș-balmeș de nedescris, ca și cum acolo explodase de curând o bombă.

Tot felul de mașinării și scule. calculatoare mari și mici, jocuri electronice stăteau îngrămădite pe mese și rafturi. Parcă s-ar fi aflat în bârlogul unui pirat din secolul al douăzecilea, ale cărui comori nu semănau deloc cu cuferele pline cu aur ale lui Ali Baba.

Într-un colț se desfășura de câteva luni o partidă de șah între William și adversarul lui, robotul. Ceva mai departe, niște imprimante scuipau afară tot timpul liste de date care încet-încet formau un maldăr pe podea. Lisa își roti privirea de jur-împrejur. Abia dacă mai avea loc pe unde să pășească. Parchetul era plin de hârtii și aparate electronice. Unele mașininării înghițeau, iar altele scuipau foile fără să se oprească nici o clipă. În cameră era un zgomot infernal și tânăra femeie avu deodată impresia ciudată că joacă într-un film SF.

Alți doi roboți o salutară când se apropie de ei. Unul din ei, Frank, avea o lumină albastră pe cap, iar celălalt Stein, una roșie. În afară de diferența de culori, cei doi semănau ca două picături de apă.

– Salut, Frankenstein, spuse ea când trecu prin dreptul lor. Știți cumva unde este savantul vostru aiurit?

– Se ocupă de repararea Creierului Numărul Trei, îi răspunseră amândoi în cor.

– Aha ... Ce i s-a întâmplat geniului cel rău? se interesă ea continuând să-l caute din priviri pe unchiul ei.

– Creierul Numărul Trei nu funcționează cum trebuie, adăugară ei.

Spre deosebire de roboții mai recenți, Frank și Stei erau cam depășiți, dar William, care la început nu se specializase în această branșă, acum se amuza creând și "procreând" acești omuleți.

– Unchiule William! îl strigă ea din nou, uitându-se peste tot.

Dat fiind că zgomotul devenise și mai puternic, îl strigă de mai multe ori, de teamă că bătrânul n-o va auzi în vacarmul din încăpere. El apăru deodată din spatele unui aparat și se uită, ușor dezorientat, dincotro venea strigătul. Când o zări pe nepoata lui, figura i se lumină imediat.

– Lisa! În sfârșit, te-ai întors! exclamă el năpustindu– se spre ea cu brațele întinse.

Ea alergă spre el și-l sărută, bucuroasă să-l vadă. Ținea foarte mult la omul acela care, chiar și atunci când nu era de acord cu ea, continua s-o trateze cu tandrețe și iubire. Așa fusese și atunci când divorțase de Christopher. Deși nu înțelesese niciodată de ce se despărțiseră, nu-și permisese să o judece cu asprime. Dimpotrivă, o iubise în continuare.

Lisa se depărtă puțin de el și-i zâmbi cu șiretenie.

– Ia spune-mi, geniule ... Ce prostie ai mai făcut în lipsa mea?

– Nu cine știe ce, spuse el clătinând din cap cu un aer disperat, poate chiar dezamăgit.

Ea izbucni în râs, deoarece începea să se întrebe dacă unchiul ei știuse vreodată ce e bine și ce e rău.

– Trebuie să-ți mărturisesc că sunt încântată să te știu de partea noastră, glumi ea strâmbându-se cu un aer îngrozit. Ești de partea noastră, nu-i așa, unchiule William?

Bătrânul râse și el, apoi, înainte să continue discuția cu nepoata lui, îi ordonă lui James să oprească majoritatea aparatelor care erau în funcțiune. Majordomul se duse imediat să execute ordinul. William se întoarse către Lisa.

– Astfel, nu vom fi nevoiți să răcnim unii la alții ca să ne putem înțelege. Vino să stăm undeva jos, îi propuse el conducând-o spre un colț mai liniștit și mai curat. Vreau să-mi povestești totul despre cum ți-ai petrecut vacanța. Sper că te-ai distrat.

– Da, unchiule, îngăimă ea nervoasă, neștiind de unde să înceapă. Am avut o vreme splendidă și am profitat de ea să mă odihnesc.

– Și ce părere ai de mâncarea lor? Excelentă, nu-i așa? continuă el curios. Există multe restaurante bune acolo, dar trebuie să știi care anume.

– Așa e, se mănâncă foarte bine acolo.

– A acceptat Christopher să te ducă la hanul acela celebru care se găsește la vreo zece minute depărtare de vilă? I l-am recomandat chiar eu.

– Da, ne-am dus acolo ... Dar de unde știi că era și el la Baja? Bănuiai că în cele din urmă ne vom întâlni, nu-i așa?

William o privi cu un aer vinovat și își potrivi nervos ochelarii pe nas. Părea că încearcă să tragă de timp sau poate să se eschiveze.

– Păi, adevărul e că ... îngăimă el.

– Și nici măcar nu m-ai anunțat și pe mine! îl opri Lisa, prefăcându-se indignată. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

– Am crezut că ...

– Te rog, unchiule William, nu te mai ascunde după cuvinte, îl opri ea, hotărâtă să afle adevărul în această problemă. I-ai spus lui Christopher că aveam de gând să mă duc la Baja, așa este?

– Păi ... lasă-mă puțin să mă gândesc, ezită el scărpinându-se în cap, având aerul că se concentrează. Într-adevăr, e posibil să-i fi vorbit despre planurile tale de vacanță ... dar nu-mi aduc prea bine aminte ... Muncesc ca un ocnaș și uneori am impresia că-mi pierd mințile. Cum se face însă că nu ți-a explicat Christopher ce și cum? adăugă el răspunzându-i nepoatei lui printr-o întrebare.

– Dat fiind că el nu mi-a spus nimic, e de datoria ta s-o faci, constată ea ușor enervată. De altfel te sfătuiesc să mărturisești tot. În caz contrar, pot oricând să apelez la James ca să obțin lista completă a musafirilor tăi din ultimele două luni. Sunt sigură că atunci când Christopher a trecut să te vadă, nu te-ai putut abține să nu-ți vâri nasul în problema noastră.

– Să nu exagerăm! Nu prea obișnuiesc să fac așa ceva, protestă el ștergându-și încet lentilele curate ale ochelarilor.

– Atunci, spune-mi exact ce s-a petrecut, insistă ea cu o ironie tristă.

– Într-adevăr, într-o seară a venit Christopher să-mi facă o vizită.

După aceea, mă rog ... mi se pare că ...

– Te avertizez, unchiule William că treaba asta s-ar putea să se termine prost, se supără ea neslăbindu-l nici o clipă din ochi.

– Păi ... Cred că ar fi mai bine să discutăm cu calm. Știi foarte bine, Lisa, că le vorbesc tot timpul despre tine celor din jurul meu. Sunt foarte mândru de tine, draga mea.

– Ce-ar fi să revenim la problema noastră, unchiule William?

– Ei bine ... poate că a întrebat ce vești mai am despre tine ... Și probabil i-am spus că aveai de gând să stai la Baja câteva zile.

– El mi-a spus că tu nu știai nimic despre locul în care va locui el. E adevărat? se interesă ea încă bănuitoare.

– Sigur că da. În urmă cu mulți ani i-a cunoscut pe soții Monroe, chiar mai înainte de a-i cunoaște eu însumi. De atunci, a stat de mai multe ori în casa lor când ei nu se aflau acolo.

Așadar, că Christopher știa că ea e acolo și cu toate astea tot a venit la Baja. Oare ce să însemne gestul lui?

– Ce copii sunteți! Credeam că meritați o a doua șansă.

– Nu mai suntem niște copii! Păcat însă că e prea târziu ...!

Capitolul 8

Lisa aruncă o privire pe fereastra hotelului. Ceva mai departe se zărea autostrada plină de mașini și camioane. Se întorsese în cameră în urmă cu o jumătate de oră și terminase deja de desfăcut bagajul.

În dimineața aceea, îl sunase pe Christopher ca să-i comunice ce hotărâre luase. Îi mai ceruse să aibă a doua zi o discuție cu el la birou. Preferase să-și petreacă seara punându-și ordine în gândurile pe care întoarcerea lui Christopher în viața ei le tulburase.

Își trecu mâinile prin părul lung și încercă să se mai relaxeze puțin. Începea să se îndoiască de ea însăși și să cântărească argumentele pro și contra care o determinaseră să ia acea hotărâre. Uneori chiar avea impresia că nu mai e sigură de nimic. De când se întâlniseră, nu mai era ca înainte, își pierduse stăpânirea de sine. Ce să facă? La un moment dat, îi veni să deschidă televizorul ca să mai uite de gândurile care o frământau, dar nu făcu nimic.

Se învârtea prin cameră, neștiind de ce să se apuce, apoi se apropie de pat și se întinse pe el, cu capul sprijinit în mâini.

– De ce-oi fi acceptat să lucrez cu el? exclamă ea enervată. De ce mă aflu azi aici? Pentru prima oară de la noaptea aceea magică petrecută pe faleză, încercă să vadă clar în sufletul ei, să lase frâu liber gândurilor și emoțiilor.

– N-are rost să mă chinui și mai mult și să continui să mă lupt împotriva unui adevăr foarte evident. Proastă mai sunt! De fapt, n-am încetat nici o clipă să-l iubesc și acum îl iubesc chiar mai mult decât înainte.

La gândul acesta, se chirci de durere scoțând un geamăt. Se răsuci pe spate, dar își ascunse ochii cu mâinile ca și cum, în mod inconștient, ar fi refuzat să privească realitatea în față. Mii de întrebări începură s-o chinuie. Acum, ce va face? Cum va suporta să trăiască în preajma fostului ei soț, vreme de șase săptămâni, păstrându-și mintea limpede din moment ce încă îl mai iubea? Poate mai avea oare timp să plece? Dar unde și de ce? Și cum să-i explice faptul că în ultima clipă se răzgândise? De altfel, chiar avea chef să plece? Toate aceste probleme i se învălmășeau în minte și din cauza lor se temea să nu-și piardă mințile. Apoi se hotărî să rămână. De ce să refuze să mai petreacă iar câteva zile alături de el? Nu-i păsa dacă la sfârșit ar fi urmat să plătească foarte scump hotărârea pe care o luase. Nu suferise deja destul din cauza ei? Acum, se simțea mai puțin vulnerabilă.

Deodată, auzi pe cineva bătând în ușa apartamentului. Se ridică în capul oaselor și se uită spre fereastră, încruntându-se

– Lisa, sunt eu, Christopher, spuse vocea înăbușită din cauza ușii groase care se afla între ei.

Christopher? Ce căuta aici? În orice caz, nu alesese momentul cel mai bun pentru a-i face o vizită. N-avea chef să-l vadă. Își părăsi cu părere de rău culcușul cald și se apropie de intrare în vârful picioarelor. Înainte să

deschidă, își verifică dunga pantalonilor albi de pe ea și nasturii de la bluza de culoare roz deschis.

Inspiră adânc aer în piept pentru a-și face puțin curaj și deschise brusc ușa. Christopher, care nu o auzise, făcu un pas înapoi, își încrucișă brațele pe piept și o privi cu un aer surprins. Purta un pulover de vară de culoare verde ca ochii lui. Niște blugi strâmți i se mulau pe pulpele musculoase.

– Bună ... nu mă așteptam să te văd în seara asta, observă ea, încercând să rămână calmă și indiferentă.

– Bună, Lisa, răspunse Christopher intrând în încăpere. Sper că ai avut timp să te instalezi.

Tânăra femeie închise ușa în urma lui, apoi se sprijini puțin de ea pentru a-și putea calma bătăile neregulate ale inimii.

– Așa și așa ... De ce?

– Am venit să te răpesc, ca să luăm cina împreună.

– Nici nu mă gândesc. Ți-am spus doar că vreau să-mi petrec seara desfăcându-mi bagajele. Am stabilit să ne vedem abia mâine, nu-i așa?

– Nu înțeleg ce e cu tine, se miră el urmărind-o cu privirea. Dacă ai terminat treaba, de ce să nu luăm cina împreună?

– Ascultă, Christopher, nu cred că ...

Nu mai avu timp însă să termine fraza. Se trezi deodată în brațele lui, fără să înțeleagă ce se întâmpla cu ea. El o strânse tare la pieptul lui și o sărută cu furie. Începu apoi să-i guste cu pasiune deliciile secrete ale gurii și buzelor. Părea că nu reușea să se mai sature de ea. Ea respira cu mare greutate. Avea impresia că leșină și se agăța de el cu toate forțele, ca să nu cadă. Atunci când el se depărtă brusc de ea, observă că gâfâia și se uita la ea cu ochii mijiți și umeziți de ardoare. Ea nu reușea să ghicească ce anume exprimau.

– De ce ai făcut asta? îl întrebă ea în șoaptă.

– Aveai gura întredeschisă și n-am putut rezista ispitei.

– Dar tocmai voiam să-ți vorbesc, Christopher!

– Nu e adevărat: voiai cu orice preț să refuzi invitația mea și eu nu puteam să accept așa ceva.

– Ești insuportabil, Christopher Saxon! îi răspunse ea eliberându-se din brațele lui. Nu știu unde vrei să ajungi, dar mă îndoiesc că va merge. Te cunosc foarte bine, doar am fost timp de doi ani soția ta.

– Evident că n-am uitat ... Nu știu însă dacă tu îți mai aduci aminte de perioada aceea.

– Până la urmă, ce vrei de la mine? oftă ea în culmea enervării.

Oare va ajunge vreodată să aibă și ea ultimul cuvânt în fața lui?

– Să vii cu mine la cină. Îți cer prea mult?

– Asta e tot? spuse ea cu un aer bănuitor.

– Da.

– Ești sigur, Christopher?

El îi zâmbi cu tandrețe, dar ea observă în ochii lui șireți o sclipire ciudată, îngrijorătoare ...

– Da, Lisa, răspunse el.

Se făcuse aproape noapte. Tânăra femeie vedea cu greu peisajul, deoarece avea atenția concentrată asupra partenerului ei. Îi admira profilul feței, mâinile lungi și frumoase cu care ținea ferm volanul. Se lăsa pătrunsă de orice gest al lui și-i sorbea fiecare cuvânt.

– Cum de te-ai hotărât să-ți stabilești firma la Valencia? se interesă ea nereușind să-ți desprindă privirea de figura lui.

– Din mai multe motive. În primul rând îmi plăcea amplasamentul, și asta era cel mai important. Așezarea acestei văi îi permite să fie foarte accesibilă și neaglomerată, spre deosebire de Los Angeles sau alte orașe

mari. În plus, exista mult spațiu și acum firma se poate extinde foarte ușor. În ultimul rând, aici am reușit să găsesc locul ideal pentru a-mi construi o casă. Lisa privi visătoare drept în fața ei. În urmă cu câțiva ani, făceau planuri de viitor împreună. Acum suferea că nu participase și ea la ele.

– O voi vedea și eu într-o bună zi? șopti ea de parcă ar fi vorbit cu ea însăși. Mi-ar plăcea foarte mult ...

– Ei bine, o vei vizita foarte curând, o anunță el aruncându-i o privire scurtă. Vei avea posibilitatea să faci cunoștință cu ea chiar în seara asta.

– În seara asta? Dar nu înțeleg! exclamă ea surprinsă. Credeam că vom lua cina la restaurant.

– M-am răzgândit. De fapt, vom merge să mâncăm acasă la mine și îți voi da să guști din carnea cea mai bună din lume.

– Uite ce este, Christopher ... Nu cred că e o idee prea bună ...

Era adevărat că Lisa ardea de nerăbdare să-i viziteze domeniul, dar se temea totuși că-i va ceda, dacă vă rămâne singură cu el. S-ar fi simțit mai în siguranță dacă ar fi luat masa în public, înconjurați de oameni.

– Mie mi se pare că e o ideea excelentă, o opri Christopher. Oricum, e prea târziu să mai dai înapoi. N-are rost să ne mai certăm, pentru că deja am ajuns.

Pentru prima oară de când porniseră la drum, tânăra femeie privi prin geamul mașinii pentru a admira peisajul. De câteva minute rulau pe o șosea șerpuită spre vârful canionului. Lisa nu observase încă nimic. Ceva mai departe însă zări o construcție cu mai multe etaje, înconjurată de grădină. Fațada dădea spre o mică vale interioară și spre munții înalți și maiestuoși.

– E absolut magnifică! exclamă ea, făcând ochii mari de bucurie. Tu ai făcut planurile?

– De ce ești atât de mirată? Nu mă crezi în stare să mă pricep la altceva decât la circuitele mele integrate?

– N-am spus niciodată așa ceva, dar pur și simplu nu-mi vine să-mi cred urechilor, deoarece pe timpuri nu păreai deloc interesat de altceva.

– Poate că nu simțeam nevoia s-o fac. Pe vremea aceea te aveam lângă mine ...

Când ajunse la destinație, Christopher ieși din mașină și se grăbi să deschidă portiera tinerei femei. Urcară apoi câteva trepte până la două uși uriașe din lemn sculptat. El vârî cheia în broasca din alamă și împinse puternic în canaturile acesteia.

Când intră, Lisa observă imediat peretele din fața ei. Era înalt de peste doi metri și era format în întregime din sticlă. Încântată de ceea ce descoperise, se apropie de el ca să-l vadă mai bine.

Soarele care apunea inunda cu reflexe arămii uriașa piscină care se întindea la picioarele ei.

Ceva mai departe, acesta lumina intens versanții pleșuvi de pe partea cealaltă a văii.

Christopher o atinse pe umăr, apoi deschise una din ușile de sticlă și ieșiră amândoi în grădină. Florile de un roșu-închis se armonizau perfect cu munții din jur.

– Îți mărturisesc, Christopher că sunt extrem de impresionată, recunoscu ea încă uluită de spectacolul care o înconjura. Sunt convinsă că îți place la nebunie să trăiești aici, mai mult decât în oricare parte a țării. E atât de frumos și e atâta liniște aici.

– Așa este, recunoscu el, bucurându-se de laudele ei. Aici nu mă plictisesc niciodată și nu mă mai satur să admir priveliștea asta minunată care se schimbă mereu. S-ar părea că există mereu lucruri noi de descoperit și admirat.

Atunci când Lisa se întoarse în interiorul casei, fu întâmpinată de eleganța sobră și intimă a încăperii. Culorile și nuanțele peisajului de afară se regăseau și în cele ale materialelor folosite la decorarea ei.

– Vrei să bei ceva înainte să ne așezăm la masă? o întrebă Christopher îndreptându-se spre barul instalat într-un colț. Eu aș vrea puțin vin roșu. Dar tu?

– Excelentă idee. Beau și eu ce bei tu.

El umplu două pahare pe care le răcise dinainte și-i întinse unul Lisei. Bărbatul profită de ocazie și atinse ușor degetele Lisei care, la contactul cu căldura pielii lui, se înfioră din cap până-n picioare. După ce își mai reveni după șoc, ciocniră paharele.

– Să bem pentru viitor! spuse el ridicând paharul. Să ne aducă fiecăruia din noi fericire și tot ce dorim.

– Pentru viitor! repetă ea.

Vocea vibrantă a Lisei îl tulbură și, vreme de câteva secunde, nu știu ce să facă. Apoi își sorbi băutura și puse paharul pe bar.

– Ar fi mai bine să mă apuc de treabă, zâmbi el în timp ce se îndrepta spre bucătărie. Altfel s-ar putea să nu mai apuci să guști din friptura pe care ți-am promis-o pentru cină.

– Ai nevoie de mine? Pot să-ți dau o mână de ajutor, dacă vrei.

– Tu poți să pui masa, dacă nu te deranjează, îi propuse el făcând semn spre masa rotundă din sticlă care stătea într-un colț, lângă fereastră. Și mai ales, nu uita să pregătești faimosul tău sos pentru salată, care îmi place atât de mult. Nu l-am mai gustat de foarte multă vreme ...

– Christopher, a fost o masă delicioasă, exclamă Lisa lingându-și degetele ca un copil. Trebuie să recunosc că n-am mâncat niciodată atât de mult. Nu știam că ești atât de talentat la gătit. Cred că mi-ai ascuns acest lucru.

– M-am schimbat, spuse Christopher înclinând ușor capul în semn de mulțumire. În orice caz, faptul că îți place cum gătesc îmi face mare plăcere. Și sosul tău a fost azi mai bun decât cel pe care-l pregătești de obicei.

Se făcuse noapte. Adia o briză ușoară, care răcorea atmosfera. Luminile din fundul piscinei care erau programate electronic, se aprinseră brusc. Becurile multicolore dezvăluiau frumusețea grădinii, licărind în întunericul dimprejur.

Înainte de cină, Christopher făcuse focul în șemineu. Flăcările acestuia și cele ale lumânărilor aprinse încălzeau atmosfera.

Lisa avea impresia că în lumina aceea totul în jurul ei devenea vag și senzual în același timp. Poate că propriile lor emoții dădeau lucrurilor o strălucire specială. Christopher însă nu părea deloc afectat de ambianța intimă care domnea în încăpere.

Deodată, el se ridică de pe scaun și se depărtă puțin de masă. Stătea în dreptul șemineului cu spatele la ea, și fuma.

– Ți-e frică de ziua de mâine? o întrebă el fără s-o privească.

– De ziua de mâine? se miră ea, încruntându-se. De ce?

– Mâine începi să lucrezi pentru mine.

Cum putuse să uite? Abia acum își dăduse seama că misiunea ei în cadrul firmei lui Christopher își pierduse încet-încet din importanță în acea seară. Relația cu partenerul ei se afla acum pe primul loc al preocupărilor ei.

Se străduí totuși să răspundă cu sinceritate întrebării lui.

– Da, așa este ... spuse ea cu o voce șovăitoare, sorbind o înghițitură de vin. Ard de nerăbdare să mă apuc de treabă, dar în același timp sunt și ușor neliniștită.

El se întoarse spre ea și o privi cu un aer gânditor.

– Bănuiesc că e absolut normal. E vorba despre un domeniu puțin cunoscut de tine și te temi că nu vei reuși să te descurci.

– Ai dreptate. Sunt nerăbdătoare să încep lucrul. Mi se pare mereu o provocare să mă lansez într-o nouă afacere, totuși mai e un lucru neînsemnat care mă deranjează, spuse ea după o scurtă pauză.

– Nu văd deloc ce-ar putea să fie.

El rosti acele cuvinte cu atâta siguranță, încât ea nu se putu abține să nu-i arunce o privire furioasă. Pentru Christopher, totul părea atât de simplu și de firesc, în timp ce ea tremura la fiecare mișcare a lui și se înfiora la fiecare cuvânt pe care-l spunea.

– Gândul că sunt fosta soție a patronului nu-mi place deloc, îi răspunse ea cu asprime în glas. Sper că prezența mea în mijlocul echipei tale nu va crea nici un fel de tensiuni.

El strivi țigara în scrumiera de pe șemineu, apoi se apropie încet de ea.

– Nu înțeleg de ce îți face atâtea griji din pricina asta.

– Cred că din cauză că nu mă simt prea în largul meu. Trebuie să recunoști că există puține perechi divorțate care își mai vorbesc și după ce s-au despărțit.

Christopher o luă de mână și o ajută să se ridice de pe scaun.

– Vei vedea că totul va fi bine, o asigură el în șoaptă.

– De ce ești atât de sigur?

Căută în ochii lui un răspuns pentru îndoielile ei, dar nu găsi în ei decât o sclipire întunecată care o tulbură foarte tare.

– Cred că ne-am maturizat foarte mult în ultima vreme și acum ne înțelegem mai bine decât înainte, explică el cu o voce înăbușită. În timp, fiecare din noi a ajuns să-l respecte pe celălalt, să-l accepte așa cum este, cu calitățile și defectele lui.

Vocea îi tremura și Lisa simți că se înfioară din cap până-n picioare.

– S-ar putea să ai dreptate, îngăimă ea cu timiditate.

Nu reușea să-și mai dezlipească ochii de privirea lui arzătoare. Deși stătea pe loc, i se părea că trupul ei se întindea fără voia ei spre cel al partenerului ei.

– Vei vedea că totul va fi bine, Lisa, îi șopti el la ureche.

Când el se aplecă spre ea, tânăra femeie fu amețită de amestecul mirosurilor senzuale de parfum, tutun de țigară și vin emanate de trupul lui.

– Și știi de ce, Lisa? o întrebă el văzându-i expresia uluită de pe față. Pentru că de fapt, în adâncul sufletelor noastre, ne dorim enorm unul pe celălalt.

– La ce te referi? șovăi ea, emoționată.

După o scurtă tăcere, el o trase brusc spre el și o strânse cu pasiune în brațe.

– La noi doi, Lisa ... șopti el cu tandrețe.

Vreme de câteva secunde îi veni să-l respingă, dar n-o făcu. De altfel ar fi fost inutil. Trupurile lor se cunoșteau prea bine pentru a putea rezista atracției pe care o exercitau unul asupra celuilalt. Apoi, Christopher începu să urmărească ușor cu un deget conturul buzelor ei întredeschise, urechii și gâtului. Îi acoperea fața delicată cu sărutări ușoare, în timp ce mâinile lui îi pipăiau fiecare punct sensibil al trupului. Neluând în seamă strigătele de alarmă ale rațiunii, Lisa se întindea cu disperare spre partenerul ei. El o strânse tare la pieptul lui și ea simți că-i sare inima din piept de emoție. Nu mai simțea decât dorință și pasiune. Era gata să cedeze în fața voluptății pe care o trezea în ea.

– Oh, Lisa, șopti el respirând cu greutate.

Ar trebui să te duc în dormitor, dar mi-e tare teamă că îmi vei scăpa.

Te doresc atât de mult, Lisa! O luă pe sus și o duse pe canapeaua uriașă acoperită cu blană din fața șemineului. O așeză cu mare atenție în mijlocul pernițelor moi și ea aștepta să vină și el lângă ea.

Cu o mână tremurândă, el începu să-și desfacă nasturii cămășii. Ea se bucură să constate că era la fel de emoționat ca ea. Preț de o clipă, îi trecu prin cap să se dezbrace și ea, dar nu fu în stare să facă nici o mișcare. Stătea nemișcată și se uita la el cum își scoate cu mișcări grăbite și stângace hainele de pe el una câte una.

Când fu în sfârșit complet gol, se apropie de ea, cu trupul arzând de dorință. Ea simți cum e cuprinsă de pasiune și i se tăie răsuflarea.

Lisa ridică încet brațele spre el și-l luă după gât. Era foarte convinsă că îl iubește și nu-i era teamă să i se dăruiască.

Christopher se aplecă asupra ei și-i sărută ușor pielea goală de deasupra sânilor, apoi începu să-i scoată hainele de pe ea. La contactul cu degetele lui, ea se zbătea de plăcere și șoldurile i se legănau cu voluptate. Atunci când mâinile lui se apropiară de sânii ei, sfârcurile acestora se întăriră imediat sub bluză. El le mușcă ușor, trezind în ea senzații aproape dureroase. Apoi gura lui coborî spre abdomen și urcă din nou la sâni și la gât. Ea scoase un geamăt asemănător unui horcăit și se lipi cu putere de el. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, simțea că îi slăbesc și mai tare puterile și trupul i se deschidea, așteptându-l.

– Te rog, Christopher ... șopti ea cu ochii pe jumătate închiși.

El îi sărută din nou cu patimă buzele întredeschise și-i gustă îndelung savoarea gurii. O lipi și mai tare de trupul lui și se legănară o vreme în ritmul pasiunii care creștea cu fiecare clipă care trecea. Apoi o pătrunse și ea i se oferi fără nici o reținere. Atunci când trupurile lor se uniră în sfârșit într-un strigăt voluptuos, se cufundară amândoi într-o noapte cu stele în care nu erau decât ei pe lume.

Capitolul 9

După patru ani de la despărțirea lor, era doar pentru a doua oară când Lisa se găsea cuibărită în brațele fostului ei soț. Era atât de emoționată, încât îi fu imposibil să adoarmă în noaptea aceea, deși el făcuse dragoste cu ea cu sălbăticie și acum se simțea fericită și satisfăcută. Poate chiar aceea să fie cauza pentru care nu reușea să se cufunde într-un somn adânc și liniștit? Era prea tulburată de turnura pe care o căpătaseră evenimentele pentru a se putea bucura de fericire.

Înlănțuită de brațele lui Christopher, se foia permanent. El însă dormea dus. Nu-l vedea, dar putea să-i simtă răsuflarea regulată pe față. Închise o clipă ochii și se trezi imediat în trecut, pe vremea când trăiau fericiți, departe de stresul și de obligațiile lumii exterioare.

Cu toate astea, dacă i s-ar fi propus să se întoarcă în trecut, Lisa știa că ar fi refuzat. Acceptând să retrăiască trecutul, ar fi trebuit să accepte și cei patru ani de durere imensă, ceea ce nu voia în ruptul capului. Suferise prea mult ca să se lanseze cu capul înainte într-o aventură atât de riscantă.

Așadar, nu-i mai rămânea decât prezentul, de care n-avea de ce să se plângă. Era foarte plăcut să stea lipită de trupul lui Christopher și să-l asculte răsuflând liniștit, dar cum să facă să nu se gândească la ziua de mâine, care se anunța a fi mai mult decât nesigură? Cu toate aceste gânduri pesimiste risca însă să întunece bucuriile prezentului. Oare putea să uite greșelile de ieri și să-și șteargă din minte dubiile referitoare la ziua de mâine pentru a se dărui pe deplin prezentului?

Asta și avea de gând să facă în timpul celor câteva săptămâni pe care le va petrece în preajma lui Christopher. Va lua ce avea el să-i ofere și va încerca să nu-și pună întrebări. La sfârșitul ședерii la Valencia va pleca în vârful picioarelor, dacă va fi necesar. Munca, apartamentul ei și Patricio o vor aștepta în orașul ei.

O altă problemă apăru brusc în mintea ei. Patricio! Oare trebuia să-i dezvăluie lui Christopher planurile ei referitoare la adopție? Nu era prea devreme să discute despre un copil atâta vreme cât nu erau siguri pe ceea ce va urma? Se gândi la ce alternative are și preferă să tacă. Oricum, va putea să-i mărturisească intențiile ei în cazul în care ar hotărî amândoi să trăiască din nou împreună. Până atunci considera că n-avea rost să-i spună nimic despre Patricio.

– Te simți bine, Lisa? o întrebă Christopher.

– Da ... dar de ce mă întrebi?

– Credeam că dormi și observ că parcă n-ai închis un ochi, noaptea asta. Am făcut rău că ne-am așezat pe canapeauna asta, nu-i așa?

Ea îi zâmbi cu tandrețe.

– Doar nu-ți închipui că am să mă plâng pentru asta, îi spuse ea cu un aer amuzat. Timp de patru ani am dormit singură și sunt încântată să mă aflu din nou în brațele tale.

El nu spuse nimic, dar o strânse și mai tare la pieptul lui.

Rămaseră astfel o vreme fără să-și vorbească, de parcă n-ar fi avut nevoie de cuvinte ca să înțeleagă.

Îmbrățișați cu tandrețe, ascultau liniștea care-i înconjura. Christopher o mângâia ușor pe păr și Lisa se lăsa răsfățată ca un copil, după o nesfârșită perioadă de singurătate.

– S-a stins focul în șemineu, șopti el în cele din urmă. Ar trebui să mergem în pat.

– În pat? De ce? se miră ea întinzându-se cât era de lungă.

Își puse capul pe pieptul partenerului ei. Nu-i plăcea deloc ideea de a pleca din culcușul cald al brațelor lui!

– Curând se va face ziuă, îi răspunse el cu o voce încă adormită, dar am mai putea să mai dormin câteva ore. Altfel, nici unul din noi nu va fi destul de odihnit și bine dispus să începem o nouă zi.

– Ai dreptate, recunoscu ea cam fără tragere de inimă. Ar fi mai bine să mă întorc la hotel până când nu e prea târziu.

– La hotel? De ce? Nu te simți bine aici?

– Da ... dar ai spus că ...

– Nu m-am referit la hotel, ci la pat. La patul meu. Ai înțeles?

– Dar am nevoie de alte haine, observă ea zâmbind. Aici nu mai am decât o pereche de pantofi și o bluză cu nasturii smulși. În afară de cazul în care permiți o ținută lejeră echipei de lucru, vreau să-mi găsesc ceva mai decent de îmbrăcat pentru prima mea zi de muncă.

– Nici nu mă gândesc să apari așa în fața tuturor. Nu voi permite ca altcineva în afară de mine să vadă sânii ăștia frumoși care îmi plac atât de mult.

Mâinile lui îi mângâiară cu tandrețe și sfârcurile acestora se întăriră imediat la contactul cu degetele lui. Un fior de plăcere stârnit de mișcările și cuvintele lui posesive o străbătură din cap până-n picioare.

– Dacă am înțeles bine, ai o soluție pentru problema noastră, spuse ea încercând să-și păstreze calmul.

Dar era imposibil. Christopher nu-i acorda nici o clipă de răgaz. Fu cuprinsă de dorință și avu o senzație de sufocare. Gâfâia, nereușind să-și recapete răsuflarea.

– Bineînțeles, îi răspunse el în șoaptă. Mâine dimineață te voi conduce foarte devreme la hotel. Vei putea să-ți schimbi hainele și vom pleca împreună la birou. Ești de acord cu propunerea mea?

În timp ce vorbea, în joacă, o mușca lacom de sfârcurile întărite ale sânilor. Lisa se stăpânea, pentru a nu se lăsa total răvășită de emoție.

– Da, e bine așa ... gemu ea la urechea lui.

Și când el începu să-i muște de-adevăratelea pielea sensibilă a sânilor, uită și de serviciu și de haine și, tremurând, se lăsă pradă mângâierilor lui voluptuoase.

De fapt, nu mai reușiră să se desprindă de culcușul lor intim pentru a se duce în patul lui Christopher. În dimineața aceea se treziră devreme, fără să se simtă deloc obosiți. După ce făcură duș, plecară la hotelul Lisei,, pentru ca ea să se poată pregăti pentru prima zi de lucru.

Ajunseră la birou cu o oră și jumătate întârziere. Erau mulțumiți că ajunseseră totuși atât de devreme, dar nici unul din ei nu pomeni despre scurta escapadă din dormitorul Lisei. Nu mai era nevoie să-și vorbească. Ochii lor exprimau de la sine ceea ce simțeau în adâncul sufletului lor.

Saxon Electronics era situat într-o locație foarte frumoasă din zona industrială a Valenciei. Mai multe clădiri ale firmei se înșirau una lângă cealaltă și mai exista spațiu și pentru o eventuală extindere.

Lisa vizită rapid, la brațul lui Christopher, clădirea de birouri și fu prezentată unei mulțimi de oameni, ale căror nume sau figuri știa că nu și le va aminti niciodată.

Dar îl recunoscu pe Steve, tânărul politicos care-i răspunsese la telefon prima dată și o mai cunoscu și pe Mary, secretara lui Christopher, care o salută cu un aer curios și amabil în același timp.

Apoi îi arătă cartierul lui general. Diferitele încăperi erau înțesate cu tot soiul de aparate. O impresiona tot ce vedea și în special voia-bună și devotamentul angajaților care împărtășeau ideile "maestrului" lor. Să fi fost oare vorba despre o boală molipsitoare?

– Explică-mi și mie te rog, pe scurt, la ce lucrezi în acest moment, spuse ea plină de un entuziasm și cu o vitalitate care nu-i erau caracteristice.

– Cu plăcere, acceptă el, bucuros să vadă interesul partenerei lui. Am intenția să mă lansez într-un domeniu mai aparte, pe care până acum n-am avut ocazia să-l explorez. Sunt pasionat de dezvoltarea memoriei bionice.

– Ce vorbe mari! exclamă ea suspicioasă. Am deodată impresia că trăiesc în secolul viitor. Fii amabil și luminează-mă și pe mine înainte să mă zăpăcesc de tot.

– Nu trebuie să te simți jenată, o liniști el. Majoritatea oamenilor habar n-au ce înseamnă asta. E o noțiune total nouă și tocmai de aceea domeniul mi se pare extrem de pasionant. E ca și cum aș fi primul om care a debarcat pe lună.

Tânăra femeie își încrucișă brațele la piept și se uită la el cu un aer gânditor. În ochii ei se putea observa o sclipire ironică.

– Am înțeles ... Asta îți stârnește imaginația, nu-i așa?

El se uită la ea cu o tandrețe nesfârșită în privire.

– Acum m-am convins că cei patru ani cât am stat despărțiți au contribuit la îmbunătățirea înțelegerii dintre noi, observă el.

– Tare mi-e teamă că așa este, glumi ea simțind că i se înroșesc obrajii.

– Serios? șopti el privindu-i intens fața frumoasă. Deocamdată însă, să revenim la memoria bionică. Pe scurt, este vorba despre lanțul ADN-ului, acumularea de cunoștințe în memorie și posibilitățile de a stimula creierul uman folosind tehnicile informaticii.

– E un program vast, nu glumă, spuse ea făcând ochii mari de mirare.

Christopher nu-și putu stăpâni un zâmbet când văzu uimirea de pe fața ei.

– Vino cu mine, o încurajă el luând-o de mână. În cele șase săptămâni cât vei sta aici, vei avea timp berechet să pui întrebări și să afli tot ce te interesează despre acest subiect. Acum dă-mi voie să-ți arăt biroul în care vei lucra pe timpul șederii tale aici.

Vizita se terminase. Atunci când intrară în sfârșit în încăperea spațioasă și luminoasă în care urma să lucreze, Lisa îi făcu un tur rapid, examinând cu atenție aparatura existentă în ea. Christopher o urmărea cu privirea.

– Ești mulțumită? se interesă el. Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-mi dai de știre. Secretara mea îți stă permanent la dispoziție.

– Totul mi se pare în ordine, spuse ea așezându-se în fotoliul de piele situat în spatele unui birou uriaș din lemn de nuc. Dar, dacă nu te deranjează, aș vrea să discutăm despre sarcinile și responsabilitățile mele din săptămânile următoare.

– Desigur, o aprobă el aplecându-se asupra unui colț al biroului care era acoperit cu documente. Nu mă grăbesc atunci când este vorba despre tine, Lisa, adăugă el.

– Foarte bine, spuse ea cu un aer amuzat. Aș vrea să-mi explici cum vrei să mă ocup de afacerea asta pentru tine.

– Bine, spuse el făcând un semn din cap. Am trimis deja unui anumit număr de firme renumite o scrisoare prin care îmi făceam cunoscute

intențiile și descriam obiectul respectiv. Mesajul meu a fost scurt și concis, deoarece eram convins că produsul se va vinde ușor. Exact așa s-a și întâmplat, observă el arătând spre hârtiile de pe birou. Mai multe companii s-au grăbit să-mi răspundă și să-mi facă tot felul de oferte. Sarcina ta este aceea de a studia diferitele propuneri și a le alege pe cele mai interesante. Apoi va trebui să contactezi firmele respective și să începi negocierile. De asemenea, te informez că ai mână liberă în ceea ce privește această misiune.

– Vei vrea totuși să-ți spui părerea înainte de hotărârea finală, nu-i așa?

– Deloc. Așa cum ți-am spus, n-am nici răbdarea necesară și nici chef să demarez acest gen de discuție. Vreau ca tu să-ți asumi această răspundere în locul meu, repetă el.

Lisa se afundă în fotoliu. Era uluită de vorbele hotărâte, dar nu prea convingătoare ale prietenului său.

– Îmi încredințezi o sarcină grea și de răspundere, spuse ea ridicând spre el o privire îngrijorată. Poți să-mi spui și mie de ce?

Christopher își aprinse o țigară înainte să continue discuția.

– O fac din mai multe motive, recunoscu el suflând fumul țigării pe nas. Acum că mi-am terminat munca de creație, nu mai sunt interesat să bat pasul pe loc.

Mă grăbesc să trec la altceva. În realitate însă, motivul principal este acela că am deplină încredere în tine și contez pe tine pentru a duce la bun sfârșit aceste negocieri.

– Înțeleg ... îngăimă ea, neștiind cum să-și ascundă roșeața care-i apăruse în obraji.

– Și acum, dacă nu mai ai alte întrebări, mă întorc la problemele mele, spuse el ridicându-se în picioare. După program, te conduc la

hotel să te ajut să-ți faci bagajele și să le duci la mașină. Apoi vei veni la mine acasă.

– La tine acasă? se miră ea, cufundată încă în gânduri.

– Da, ai înțeles bine, insistă el îndreptându-se spre ușă. Începând din seara asta, vei lucra în casa mea pe perioada cât vei sta aici.

Zilele trăite în preajma lui Christopher trecură foarte repede. Nopțile petrecute în brațele lui îi aduseră fericirea și plăcerea intensă care-i lipsiseră atâta vreme și nu avea de gând să se trezească prea repede din acest vis frumos.

Când se trezi într-o dimineață, își dădu deodată seama că nu-i mai rămâneau decât trei săptămâni de stat împreună cu iubitul ei. Ceva mai târziu în aceeași dimineață, se uita la Christopher și la unchiul William, în timp ce aceștia se zbenguiau în piscină și se concentra cu greu asupra pregătirii salatei pentru masa de prânz. Simțea că i se aburesc ochii de lacrimi și încerca să și le stăpânească din toate puterile. Nu suporta gândul că aceste clipe de fericire se pot termina într-o bună zi. Nu-i era întotdeauna ușor să trăiască în prezent fără să ia în calcul și ziua de mâine, care uneori simțea plăcerea răutăcioasă de a-i da câte un junghi în creier. Își scutură părul cârlionțat ca să-și alunge gândurile negre, apoi se întoarse spre tatăl ei care intra pe poarta grădinii și-i zâmbea cu tandrețe.

– Ce cauți aici, tată? îl întrebă. De ce nu ești și tu în apă, ca toți ceilalți?

– Sunt prea bătrân pentru genul ăsta de distracție, răspunse el dând din umeri. Oricum, cred că cei doi nu simt prea mult lipsa prezenței mele.

– Cum poți să spui așa ceva când n-ai decât cu doi ani mai mult ca unchiul William? spuse ea râzând cu ironie. Poți să-i păcălești pe mai toți cei din jurul tău, dar nu și pe mine. Știi că te cunosc foarte bine.

– Cred că am fost întotdeauna prea bătrân, chiar și atunci când eram tânăr, recunoscu el cu tristețe, nerăspunzând întrebării fiicei sale. Oricum, pot să spun că am petrecut o zi foarte plăcută. E drăguț din partea ta că ne-ai invitat la masă pe mine și pe William. Uneori, duminica mi se pare foarte lungă. Sunt foarte bucuros, Lisa ...

– De fapt, lui Christopher i-a venit ideea, îi mărturisi ea tatălui său. Chiar m-am mirat atunci când mi-a propus să vă sun.

– Cred că l-am judecat puțin cam aspru, spuse el încruntându-se cu un aer neliniștit. Acum regret ce-am făcut.

Lisa puse tacâmurile de lemn în salatieră, apoi se șterse pe mâini, înainte să continue conversația.

– Nu trebuie să fii supărat, tată. După ce am divorțat, i-a mers foarte bine, îl liniști ea lăsând ochii în jos pentru a-și ascunde suferința. Cine știe dacă s-ar fi bucurat de același succes în cazul în care ar fi rămas cu mine!

– Ce prostie poți să spui! Bineînțeles că ar fi avut succes, spuse el cu o convingere de neclintit. Abia acum înțeleg ... Știi, Lisa, continuă el după câteva clipe de tăcere, când am aflat că voi doi trăiți împreună de ceva vreme, am fost mai întâi șocat. Nu reușeam să mai înțeleg nimic. Acum însă, văzându-te cât ești de fericită, mi-am dat seama că cel mai important era ceea ce îți doreai tu de la viață și nu ceea ce căutau să-ți impună ceilalți.

Lisa se sprijini de masă ca să nu-și piardă echilibrul.

– Așa este, sunt fericită, recunoscu ea cu seriozitate, dar asta nu e decât o situație provizorie.

– Ce te face să spui așa ceva?

– Totul s-a petrecut foarte repede, răspunse ea. Nici unul din noi nu s-a gândit că se va ajunge aici ... dar încă n-am discutat despre un viitor comun.

– Și crezi că tăcerea e cea mai bună soluție?

– Nu știu ... Peste vreo cincisprezece zile va trebui să mă întorc la firma mea de avocatură. Deocamdată nu vreau să mă gândesc la nimic și să trăiesc intens aceste două săptămâni alături de el.

– Ai vorbit cu el despre planurile tale de adopție? o întrebă el cu un aer gânditor, în timp ce se îndrepta spre fereastră.

– Nu, nu încă, spuse ea apropiindu-se de tatăl ei. M-am gândit îndelung la problema asta și apoi am hotărât să o evit deocamdată. De fapt, nici nu văd de ce ar fi necesar.

– Poate că el așteaptă să faci tu primul pas? îi sugeră el. Spune-i câteva vorbe în legătură cu Patricio și vei observa imediat ce reacție va avea.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu ea cu o ușoară ezitare în voce. Până acum am evitat să mă confrunt cu două probleme deodată. Legăturile mele cu Christopher sunt încă prea fragile pentru a putea pomeni despre înfierea unui copil fără riscul de a-l pierde și nici nu vreau să-l oblig să accepte ceva contra voinței lui.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui totuși ca unul din voi să lase deoparte orgoliul și să se gândească serios la viitor, o sfătui tatăl ei, enervat de încăpățânarea fiicei sale.

Lisa îl luă de braț și nu se putu abține să nu-l necăjească puțin.

– Ai pomenit de orgoliu, tată? Iată într-adevăr un subiect de discuție pasionant, glumi ea.

– Nu vreau să te mai ascult, Lisa, spuse el calm. Am învățat multe în ultimii ani, în special observând felul în care trăiești. Încercai să mă păcălești, dar eu știam că ești nefericită. Cred că a sosit timpul să lași orgoliul și să vezi lucrurile așa cum sunt. Locul și fericirea ta sunt alături de Christopher, asta e sigur.

Petrecură împreună o după-amiază plăcută.

Cei doi invitați plecară apoi, după ce își băură cafeaua cu Christopher și Lisa.

După aceea, tânăra femeie se apucă să facă curățenie în bucătărie. În timp ce își vedea de treabă se gândea la sfaturile tatălui său. Poate că avea dreptate? Era adevărat că se temea să strice echilibrul firav care se stabilise între ea și iubitul ei, dar mai mult decât orice, se temea să nu-l piardă. Nu se simțea în stare să aleagă între copil și partenerul ei. Ținea la Patricio la fel de mult ca la Christopher.

Tocmai freca îndârjită chiuveta când aruncă o privire pe fereastră și observă că el terminase de curățat grătarul. Lisa se grăbi să-și termine și ea treaba, se spălă repede pe mâini și se duse după el în grădină.

– Mă ajuți să pun grătarul la loc? o ironiză el când văzu că apare.

– Când dorești, spuse ea pe un ton vesel.

El zâmbi și o luă de mână.

– Vremea e încă frumoasă. Ce-ar fi dacă ne-am bucura puțin de apusul soarelui înainte să se întunece?

– Excelentă idee! aprobă ea trântindu-se pe un șezlong. Ziua asta a fost foarte reușită!

– Așa este, spuse el fără nici o ezitare. M-am bucurat să-l revăd pe tatăl tău.

– Serios? îl întrebă ea întorcându-se spre el.

– De fapt, m-am mirat și eu că m-am înțeles atât de bine cu el. S-a schimbat foarte mult de când l-am văzut ultima oară ... Parcă s-a mai îmblânzit o dată cu trecerea anilor.

– Ca noi toți ... Îmbătrânește și nu mai vede viața ca înainte, spuse ea cu seriozitate în glas.

– Cum ai ghicit? Tocmai voiam să pomenesc despre vârsta ta înaintată, dar nu îndrăzneam, glumi el luând-o de mână.

– Oricum ar fi însă, tu vei fi întotdeauna mai bătrân ca mine îl ironiză ea strâmbându-se la el.

– Ce drăguță ești că-mi aduci aminte, spuse el sărutând-o în podul palmei. De fapt, am constatat că tatăl tău a reflectat probabil îndelung la trecutul lui. Cred că acum și-a dat seama că a făcut unele greșeli purtându-se atât de posesiv cu tine.

Lisa închise ochii o clipă, cuprinsă de o dilemă cumplită, dar nu se putu hotărî să-i vorbească despre Patricio.

– Nu i-a fost nici lui ușor îi explică ea cufundată în gânduri. După moartea mamei, s-a ocupat singur de educația și de creșterea mea.

– Cred că toată lumea face la un moment dat greșeli față de copiii lor...

Uluită de ceea ce auzea, tânăra făcu ochii mari. Tocmai îi oferise o ocazie să vorbească și trebuia cu orice preț să se folosească de ea.

– Îți amintești când discutam că vom avea o liotă de copii? începu ea aproape în șoaptă.

– Da ... Apoi am spus că mai așteptăm. În privința asta cred că am avut dreptate. De ce să aduci pe lume un copil când n-ai de oferit decât un cămin dezbinat. Nu e trist?

– Uneori poate că e mai bine să-i oferi un cămin dezbinat decât nimic, șopti ea așteptând să vadă cum va reacționa el.

Dar Christopher părea dintr-o dată că era foarte departe de ea. Urmărea șirul propriilor gânduri și abia dacă o asculta.

– Un copil înseamnă o mare răspundere, continuă el cu un aer grav. Nu poți să-i hotărăști soarta cu ușurătate. Trebuie să te gândești serios înainte să-ți asumi un asemenea angajament.

Lisa simțea că-i apăruse un nod în gât, dar se străduí să ducă discuția până la capăt.

– Nu există nimic mai frumos pe lume decât zâmbetul unui copil, îi mărturisi ea gândindu-se la Patricio.

– Așa este ... Dar trebuie să iei în seamă și realitatea. Un copil nu trăiește numai cu iubire și apă chioară.

– Nu înțeleg ...

– Atunci când doi soți se hotărăsc să aducă pe lume un copil, trebuie să știe foarte bine ce au să-i ofere. Legăturile dintre părinți trebuie să fie foarte solide pentru a rezista, fără să se rupă, la cerințele unei vieți noi.

Vocea îi tremura. Părea extrem de emoționat de ceea ce spusese. Era evident că avea idei precise referitoare la acest subiect și credea cu tărie în ele.

– Poate ... oftă ea lăsând brațele în jos în fața atitudinii lui hotărâte.

El îi luă din nou mâna și o duse la buze.

– Noi doi venim de foarte departe, Lisa, îi șopti zâmbindu-i, dar meciul încă nu e câștigat. Trebuie să fim prudenți ca să nu tulburăm apele și să nu facem aceleași greșeli ca în trecut.

Lisa își recăpătă cu greu răsuflarea. Scânteia unei speranțe țâșni în sufletul ei frământat de gânduri negre. Era pentru prima oară când îi dădea de înțeles că întrevedea un viitor alături de ea.

Dar scânteia dispăru repede și fu cuprinsă din nou de îndoieli și incertitudini. Ca doi magneți, Christopher trăgea de ea într-o parte, iar Patricio în cealaltă. Era sfâșiată între cei doi poli ai vieții ei. Știa că va refuza să facă o alegere în cele din urmă. Poate că va veni o zi când va reuși să unească cele două universuri în unul singur, în care ea se va simți fericită și împlinită.

Deocamdată, barca ei se ținea cu greu la suprafața apei. Agitând-o din cale-afară, risca să o scufunde de tot și nu-și dorea deloc o asemenea catastrofă. Așadar, se hotărî să tacă în continuare.

Capitolul 10

Într-o după-amiază, în timp ce lucra, Steve apăru în ușa biroului său.

– Vrei o ceașcă de cafea, Lisa? o întrebă el.

– Cu plăcere, spuse ea neputând rezista tentației aromei care deja îi gâdila nările. Intră! Sunt atât de ocupată, încât nici nu știu cum trece timpul. Azi n-am făcut pauză toată ziua. Ce oră este?

– E ora de pauză, o anunță tânărul întinzându-i o ceașcă. N-ar trebui să muncești atât de mult. Ia-o mai domol, până nu e prea târziu. În caz contrar, te vei trezi deodată că a venit ziua plecării și n-ai avut timp să te bucuri de șederea în mijlocul nostru.

– Oricum, ziua aceea e foarte aproape.

Lisa nu glumea decât pe jumătate.

– Nu înțeleg de ce te grăbești așa. De fapt, nu e prea rău aici ...

– Așa e, recunoscu ea râzând, apoi schimbă repede subiectul "discuției". Voiam să-ți mulțumesc pentru munca uriașă de cercetare pe care ai depus-o pentru mine, referitor la Lanceco.

– Da de unde! îi răspunse el cu entuziasm. M-am amuzat foarte tare.

– Nu văd ce a fost atât de amuzat în răsfoirea unor reviste vechi cu caracter tehnic, se miră ea văzându-i figura veselă.

– Îmi place la nebunie să scotocesc printre vechituri și mai ales să citesc, recunoscu el zâmbind. Informațiile mele ți-au fost de folos?

– Evident, spuse ea sorbind o înghițitură din cafeaua fierbinte. Datorită informațiilor tale și a unor telefoane personale, am reușit să clarific situația ...

Se opri brusc, văzând că în spatele lui Steve apăruse cineva.

– Robert! Ce surpriză! exclamă ea apropiindu-se de musafir. Ce cauți la Valencia?

– Am terminat programul ceva mai devreme azi și am venit să-ți fac o scurtă vizită, îi explică el sărutându-i mâinile pe care ea i le întindea. Ți-am adus corespondența și profit de ocazie să mai aflu ceva vești despre tine. Ce mai faci?

– Foarte bine, mulțumesc. Ia loc și povestește-mi cum mai merg treburile pe la Pasadena.

Apoi Lisa își aminti de Steve care, stând în picioare, se uita de la unul la altul. Ea făcu prezentările.

– Mă bucur, spuse Steve aruncându-i lui Robert o privire bănuitoare. Pe mine vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă apuc de treabă, adăugă el apropiindu-se de ușă. Ne vedem mai târziu, Lisa.

– La revedere, Steve. Și mulțumesc încă o dată pentru ajutorul tău prețios, spuse ea în timp ce se așeza pe un scaun de lângă musafirul ei. Acum am rămas singuri, spuse ea întorcându-se spre Robert, Ție nu-ți prea place să improvizezi. Te cunosc foarte bine, așa că spune-mi ce vânt te aduce pe aici.

Robert se încruntă, cu un aer neliniștit.

– Îmi făceam griji pentru tine, Lisa, îi mărturisi el imediat.

În ultimele ocazii, când am vorbit la telefon, ai evitat să discuți despre anumite lucruri și ai insistat să vorbim numai despre probleme de serviciu. Dat fiind că n-am găsit altă soluție, am venit personal să văd cum stau lucrurile.

Ochii Lisei se aburiră de lacrimi și ea se grăbi să și le înăbușe. Se simțea deodată atât de obosită! În toiul furtunii ei sufletești, Robert venea să-i ofere înțelegerea și siguranța care uneori îi lipseau!

– E drăguț din partea ta, spuse ea înghițindu-și nodul care i se pusese în gât. Dacă ai ști cât de mult țin la prietenia ta! ...

– Tu meriți mai mult de atât, Lisa, spuse el strângând-o de mână.

– Te rog, Robert, nu mai insista. Am discutat deja toate astea ...

– Da ... dar prima oară erai atât de derutată, încât am crezut că după câteva săptămâni petrecute împreună cu Christopher ai înțeles că ...

– Așa este, eram tulburată, îl opri ea zâmbindu-i cu tristețe. Șederea aici m-a făcut să văd mai limpede lucrurile și să renunț la dubiile pe care le aveam, spuse ea apropiindu-se de fereastră. Sunt și acum îndrăgostită la nebunie de Christopher.

– Am înțeles ...

Între ei se lăsă o vreme tăcerea. Tânăra femeie privea afară în timp ce prietenul ei încerca să rumege informația pe care o aflase. Lisa își analiză situația de când desoperise că încă îl mai iubea pe Christopher. Într-adevăr, puține se schimbaseră între timp.

Nu mai era derutată, dar continua să plutească în ceață spre un viitor nesigur.

Era cufundată în gânduri când simți punându-i-se o mână pe umăr. Se întoarse și se trezi nas în nas cu Robert. În ochii lui se citea o întrebare.

– Înainte să vin aici, am sunat la hotelul tău și am aflat că ai renunțat la cameră în urmă cu câteva săptămâni.

– M-am mutat în casă la Christopher, îi răspunse ea privindu-l drept în ochi.

– Atunci, care e problema? se interesă el cu un aer uluit. Văzându-ți mutra, îmi vine să cred că încă nu s-a rezolvat totul.

– Relația noastră este foarte fragilă deocamdată. Habar n-am ce se va putea întâmpla în zilele următoare. În plus, mai e și Patricio la mijloc, despre a cărui existență el nu știe nimic.

– E vorba despre copilul pe care aveai intenția să-l adopți, nu-i așa?

– Nu m-am răzgândit, Robert. Mă gândesc serios să-l iau la mine acasă. Ceea ce mă îngrijorează e reacția lui Christopher. Mă întreb dacă va accepta hotărârea mea după ce-l voi pune în temă.

– Nu i-ai spus încă nimic despre băiat?

– Cred că e mai bine să-i vorbesc despre el doar după ce voi fi sigură de sentimentele lui față de mine.

Va fi mult mai simplu ...

– Crezi că acesta este motivul tăcerii tale? întrebă Robert ridicându-i bărbia cu un deget și forțând-o să-l privească în ochi.

– Nu știu, oftă ea simțindu-se din nou derutată.

– Lisa, am primit un telefon de la David Lance și ...

Vocea lui Christopher răsună în tăcerea din încăpere. Robert își luă mâna de pe fața Lisei și amândoi se întoarseră spre nou-venit. Tânăra femeie nu văzuse expresia de pe fața iubitului său în clipa în care intrase în birou, dar acum îi observă furia din privire.

– Îmi pare rău, glumi el pe un ton sarcastic. Trebuia să-mi închipui că ești cu un bărbat, dar cu toate astea eram convins că ți-am încredințat o sarcină foarte importantă.

M-am înșelat cumva?

– Nu fi ridicol, Christopher, șuieră ea încercând să-și păstreze calmul.

– Nu-i nimic, tocmai mă pregăteam de plecare, spuse Robert întorcându-se spre Lisa. Dacă ai nevoie de ceva, știi unde mă găsești, adăugă el salutându-l scurt pe celălalt bărbat înainte să iasă din birou.

Tânăra femeie se sprijini de spătarul scaunului să nu se prăbușească la podea în momentul confruntării ce urma să aibă loc.

– Pot să te ajut cu ceva? îl întrebă ea.

Christopher se folosi de ocazie pentru a-și lăsa furia să explodeze. Abia dacă îi asculta răspunsurile. Părea că-l roade ceva și nu reușea să scape de acea senzație.

– Hai să nu mai vorbim despre Robert, îi sugeră ea pe un ton enervat. Atunci când ai dat buzna în birou, ai pomenit ceva despre David Lance. E vreo problemă referitor la el?

– O problemă? Sper că glumești, bombăni el nemulțumit. David tocmai mi-a adus la cunoștință hotărârea lui. S-ar părea că ai refuzat propunerea companiei lui.

– Așa este.

– Am văzut condițiile prevăzute în contract și mie mi s-au părut excelente.

– Și? Ce-i cu asta?

El ezită câteva clipe văzând calmul și răceala iubitei lui. Apoi își reveni foarte repede.

– Mi-a spus că nici măcar nu i-ai oferit posibilitatea să negocieze. E adevărat?

– David îți e prieten cumva? se interesă ea fără să țină cont de întrebarea lui.

– Nu, nu chiar. L-am cunoscut întâlnindu-mă cu el la diverse reuniuni de afaceri.

– Am înțeles, constată Lisa cu asprime.

Poate că ai uitat, dar țin să-ți amintesc că mi-ai dat mână liberă atunci când mi-ai încredințat această misiune. Ar fi trebuit să-mi închipui că după ce-ți vei astâmpăra dorința, te vei plictisi de mine și în cele din urmă te vei răzgândi. Și uite că acum comentezi hotărârea mea. În definitiv, tu ești patronul, nu-i așa?

– Vrei să spui că David m-a mințit? Crezi că prevederile contractului său nu sunt atât de bune pe cât afirmă el?

– Nu cred nimic, Christopher, dar dacă insiști, îți voi spune că termenii pe care i-ai discutat cu el sunt cu siguranță corecți și ai perfectă dreptate să crezi că sunt excelenți. Acum, îi zâmbi ea cu ironie în timp ce-și lua geanta, poți să iei toate ofertele astea de pe birou și să le arunci la coș. Asta e tot ce ți-a mai rămas de făcut.

Apoi, fără să-i mai lase timpul necesar pentru a-i răspunde, se năpusti afară din încăpere și se îndreptă repede spre ieșirea din clădire. O singură dată se uită înapoi. Christopher stătea nemișcat în pragul ușii, cu mâinile în șolduri, și o urmărea fără să spună nimic.

Când ajunse acasă, își puse costumul și se duse să facă baie. Înotă îndelung, plăcându-i foarte mult atingerea apei reci pe pielea ei încinsă. Simți treptat cum mușchii i se relaxează și furia îi părăsește trupul. Totul era liniștit în jurul ei. Numai urletul unui câine se auzea de departe și spărgea tăcerea atmosferei înconjurătoare.

Parcurse bazinul de câteva ori, până când se simți epuizată. Apoi se întinse cu fața în sus și se lăsă să plutească încet, cu ochii mijiți sub cerul albastru fără nici un nor.

Rămase nemișcată multă vreme pentru a-și deconecta complet mâinile și picioarele dureroase. După ce se relaxă astfel, ieși din apă și se îndreptă spre trambulină. Se urcă pe ea și se întinse, ținându-și respirația. Apoi se aruncă și străpunse suprafața apei, ajungând până aproape de

fund. Începu să alunece încet de-a lungul dalelor de gresie, fără să încerce să iasă la suprafață. Îi plăcea universul acela acvatic, în care nu ajungea nici un zgomot și domnea o liniște deplină.

Când în sfârșit simți că-i explodează plămânii, părăsi cu părere de rău universul ei magic pentru a revei la aer, la realitate și la ...Christopher. Stătea în picioare pe podețul de deasupra piscinei. Timp de o clipă, privirile li se întâlniră. După aceea, el îi întoarse spatele și dispăru în interiorul casei.

Lisa era atât de epuizată de efortul depus, încât tremura din toate încheieturile. Merse încet până la treptele care se găseau la capătul mai puțin adânc al piscinei. Când ajunse acolo, se prăbuși pe podeaua placată cu gresie și treptat își recăpătă răsuflarea.

Simți deodată o ușoară agitație în apă și înțelese imediat că se așezase lângă ea.

– Îmi pare rău, Lisa, șopti el.

Când îi auzi vocea gravă, se întoarse spre el. Stătea atât de aproape de ea, încât Lisa avu pentru o clipă impresia că va da totul uitării.

– Și mie, Christopher. Aș da orice pe lume numai să nu trebuiască să mă cert cu tine.

– Nu trebuie să te scuzi, o liniști el mângâind-o pe obraz. E numai vina mea. Dacă nu-mi sărea atât de repede țandăra ...

– Da ... Dar și eu ar fi trebuit să am mai multă răbdare și să-ți explic cum stă situația. Vrei să-ți spun de ce am respins oferta lui Lanceco?

– Nu, nu vreau să mai aud nimic despre asta ... De fapt ,nici nu mă interesează cine știe ce problema respectivă. M-am folosit de telefonul lui David ca pretext să vin să stau la taifas cu tine, dar când am intrat în biroul tău și l-am văzut pe Searcy aproape lipit de tine, am simțit că-mi fierbe sângele în vene.

Tinerei femei îi plăcea accesul de furie al iubitului ei, care își exprimase astfel gelozia.

– Nu aveai de ce să te superi, continuă ea calm. Robert venise să-mi facă numai o vizită amicală și să-mi aducă personal corespondența. Nu e nimic rău în asta!

Christopher își schimbă poziția corpului. Se răsuci pe o parte ca s-o poată vedea în timp ce discutau despre cearta dintre ei

– Cu cât va rămâne mai departe de tine, cu atât voi fi mai mulțumit, observă el stropind-o cu apă pe Lisa. Am impresia că nu prea a fost de acord cu hotărârea ta.

– Uiți că lucrez cu el și ne întâlnim adesea la birou, îi răspunse ea cu un aer amuzat. Și în ceea ce privește relația dintre noi, poți să fii sigur că a înțeles foarte bine că nu mai avea nici un rost să insiste.

– Te cred, Lisa.

Tăcerea lui Christopher și răsuflarea lui pe care o simțea pe piele o tulburau atât de tare, încât tânăra femeie se grăbi să continue discuția.

– Și vreau neapărat să știi de ce am respins oferta lui David Lance, în ciuda condițiilor foarte bune pe care ți le propunea. Dat fiind că termenii contractului mi se păreau cam ambigui, mi-am permis să mă informez despre ei înainte de a merge mai departe. I-am cerut lui Steve să studieze cu atenție vechi reviste cu caracter tehnic. Eu însămi am petrecut ore în șir sâcâind cu întrebări diverse companii care lucraseră pe vremuri cu Lanceco. În cele din urmă am obținut informațiile necesare și m-am felicitat că nu m-am legat la cap cu firma lui David.

– Nu înțeleg, îngăimă bărbatul, supărat.

– Acum îmi dau seama că aveai nevoie de serviciile unui consilier, spuse ea trecându-și degetele prin părul lui. Ești foarte naiv, dragul meu Christopher ... Cunoști foarte puțin lumea afacerilor ...

– Pagubă-n ciuperci! mormăi el cu un aer ursuz. Mai bine spune-mi ce ai descoperit.

– Ei bine, așa cum bănuisem, intențiile lui Lanceco nu erau chiar atât de curate. Aparent, voia să intre cu orice preț în posesia cipului pentru a-l ține pe linie moartă o vreme. Atunci, putea să lanseze pe piață propriul lui produs, care se pare că e mult mai eficient decât al tău. După ce ar fi câștigat suficienți bani de pe urma cipului său, l-ar fi scos din sertar pe al tău și l-ar fi folosit în scopuri proprii. Dacă am fi semnat acest contract, ne-am fi trezit cu mâinile și picioarele legate, înțelegi? De altfel, nu e prima oară când acest grup acționează în felul acesta. E cunoscut în domeniu pentru activitățile lui nu tocmai cinstite.

– Ne-ai salvat viața, Lisa, exclamă Christopher uitându-se uluit la ea. Sunt într-adevăr impresionat de talentele tale ... Și, de ce nu, foarte recunoscător!

– Mulțumesc, patroane! îl ironiză ea abia stăpânindu-și râsul. Vroiam să te mai informez și că mi-am cam terminat treaba pe care o aveam de făcut. Chiar în momentul acesta port negocieri cu firma Sylvan. Ce părere ai?

– Sylvan Enterprises se bucură de o bună reputație, aprobă el cu un aer gânditor.

Părea dintr-o dată foarte departe de tot ce-l înconjura. Cu ochii pierduți în albastrul cerului, se uita la munții care se zăreau în fundal.

– Totul pare a fi în ordine cu ei, spuse Lisa smulgându-l din visare. Sper că ești mulțumit.

– Dar, Lisa, spuse el ezitând vreme de câteva secunde înainte de a se întoarce din nou spre ea.

Luă puțină apă în pumn și udă cu o mișcare lentă gâtul Lisei. Picăturile alunecară ușor pe pielea tinerei femei, trezind în trupul ei fiori

de necontrolat. Christopher o udă astfel de mai multe ori și de fiecare dată ea simți că tresare.

– Ce părere ai despre peisajul meu, Lisa? o întrebă el aproape în șoaptă.

– Știi foarte bine, îi răspunse ea cu răsuflarea tăiată.

Lisa scoase un strigăt atunci când gura lui Christopher veni spre ea și-i urmări traseul picăturilor de pe piept. Apoi se întoarse spre sfârcurile întărite ale sânilor ei și începu să îi muște în joacă prin țesătura sutienului costumului de baie.

Lisa închise ochii, târâtă în vârtejul plăcerii și dintre buzele întredeschise se auzi un geamăt. Simți cum sângele îi aleargă mai rapid prin vene și-și înfipse degetele în cârlionții iubitului ei pentru a-l trage și mai aproape de ea.

Văzând că ea nu avea de gând să-l respingă, Christopher o mângâie în continuare, apoi îi scoase sutienul. Rămași dezgoliți și liberi, sânii tinerei se întinseră instinctiv spre el. El îi privi câteva secunde cu lăcomie, apoi îi cuprinse cu palmele, plin de dorință.

– Îți amintești ce mi-ai spus ceva mai devreme? îi șopti el cu o voce răgușită de emoție.

– Nu prea, spuse ea gâfâind.

– Credeai că m-am plictisit de tine. Ei bine, pot să te asigur că nu e adevărat.

Apoi gura lui îi atinse umărul, înaintă spre gât, după care se lipi de buzele ei fierbinți. Ea îi răspunse cu aceeași pasiune și dragoste care, în ciuda trecerii anilor, nu încetase să-i pună pe jar trupul și sufletul.

Deodată, el se depărtă de ea și-și desprinse mâinile din îmbrățișarea lor amețitoare. O luă apoi de mână și o trase după el încet, departe de treptele pe care se culcase. Alunecă încet pe suprafața apei și o luă cu el

pe iubita lui. Plutiră astfel împreună departe de lumea rațională, departe de realitățile vieții.

Ajunseră foarte repede la unul din pereții bazinului. Ea se trezi stând în picioare, cu spatele lipit de perete. Christopher o mângâia, îi mușca ușor fiecare părticică a trupului, devorând-o cu ochii lui catifelați. Respira neregulat, căutând cu disperare răcoarea gurii ei.

Buzele li se uniră în același timp cu trupurile lor însetate. Lisa se agăță de iubitul ei cu toate forțele de care se simțea în stare și se lăsă copleșită de dorință. Pentru o clipă, i se păru că lumea din jurul ei se oprise pe loc. Nu se auzea nici un zgomot, nu vedea nimic în afara unei uriașe pete de lumină. Atunci când în sfârșit se trezi, își recăpătaseră amândoi respirația normală. Christopher îi zâmbea.

– Hai în casă, Lisa, îi propuse el cu un aer cuceritor. Ard de nerăbdare să fac dragoste cu tine. Dar de data asta, aș prefera s-o fac într-un mediu mai uscat!

Capitolul 11

Peste câteva zile, secretara fostului ei soț o sună să-i transmită un mesaj.

– Lisa, ești căutată pe linia 2.

Tânăra îi mulțumi lui Mary, apoi apăsă pe un buton să obțină legătura.

– Alo?

– Lisa, eu sunt! răsună vocea unui bărbat de la capătul celălalt al firului.

– Robert! exclamă ea, surprinsă. Ce drăguț ești că m-ai sunat! Dacă vrei să știi când mă întorc, pot să-ți spun deja că n-o să mai stau mult aici.

Bineînțeles că nu-i dezvălui suferința care o chinuia. Era disperată la gândul că-l va părăsi pe Christopher pentru a se întoarce la trista rutină a unei nopți din care el lipsea.

– Asta e o veste bună, spuse Robert. Ne vom bucura cu toții că revii în mijlocul nostru, dar de fapt te-am sunat din cu totul alt motiv, adăugă el cu o voce serioasă.

– Ah, da? ... Despre ce este vorba?

– Ei bine, iată cum stau lucrurile ... spuse el ezitând câteva clipe înainte să continue. Una din secretarele noastre a primit un telefon care te privea pe tine. Dat fiind că apelul părea a fi destul de important, a preferat să-mi transmită mie mesajul, decât să aștepte întoarcerea ta. Știe că am adresa și telefonul tău din Valencia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Lisa, îngrijorată.

– *Señor* Martinez, avocatul pe care l-ai angajat la Rosario Beach, a încercat să dea de tine, o anunță el fără ocolișuri.

– A dat vreo explicație? se interesă ea în timp ce inima îi bătea ca o tobă în piept.

– A spus doar că Patricio s-a rănit, dar n-a făcut alte precizări. Voia mai ales să te duci imediat la fața locului, să te ocupi de situația copilului.

– Nu a pomenit cumva ceva despre unchiul lui?

– Din câte am înțeles, nu ... Legătura se pare că era foarte proastă în timpul convorbirii telefonice.

– Bine că a reușit să mă contacteze ... Legăturile telefonice nu sunt prea bune între țările noastre.

– Ce ai de gând să faci, Lisa?

– Îmi voi pregăti bagajele și voi lua primul avion spre Baja, îi spuse ea extrem de îngrijorată. Mulțumesc că m-ai sunat.

– Mi se pare normal s-o fac. Am bănuit că e o chestiune urgentă și m-am grăbit să te sun până nu e prea târziu.

– Mulțumesc, Robert.

Tocmai se pregătea să închidă când îl auzi din nou.

– Lisa? îngăimă el cu o voce șovăitoare. Îi vei vorbi lui Christopher despre călătoria ta în Mexic?

– Bineînțeles ... N-am încotro. Acum, trebuie să închid.

Pe curând, Robert și mulțumesc pentru ajutor.

Închise și sună imediat la biroul lui Mary.

– Ești amabilă să-i spui lui Christopher că trebuie să-l văd?

– Probabil ați uitat că astăzi nu vine, îi răspunse tânăra de la capătul celălalt al firului. Participă la un dejun de afaceri și nu se va întoarce decât peste câteva ore.

– Așa este, uitasem, recunoscu ea bătând nervoasă cu creionul în masă.

Încercă să ia rapid o hotărâre. Dat fiind că nu știa nimic despre starea de sănătate a lui Patricio, nu putea risca să piardă timpul în mod inutil. Oricum, nu putea aștepta întoarcerea lui Christopher. Îi va explica totul când se va întoarce de la Baja.

Deocamdată, nu exista decât Patricio pentru ea. Nu putea să nu-și facă griji din pricina lui și să-și pună tot felul de întrebări referitoare la cauzele accidentului sau rolul lui Salina în toată afacerea aceea. Era nefericită la gândul că băiatul suferă și că ea nu era acolo să-l consoleze.

– Mary, spune-i lui Christopher atunci când se va întoarce de la întâlnirea de afaceri că a trebuit să plec din oraș pentru câteva zile.

– Există vreun număr la care poate să vă găsească?

– Nu ... Să nu-și facă griji! Mă voi întoarce repede!

– M-aș mira să se mulțumească totuși cu un mesaj atât de vag, o anunță ea fără nici o ezitare.

– Îmi închipui! spuse ea râzând. Dar n-am încotro. Îi voi explica totul la întoarcere.

Dat fiind că Lisa nu-i înapoiase cheile unchiului său, o făcu să câștige timp. Trecu pe acasă pe la Christopher să-și arunce câteva haine într-un geamantan, apoi porni imediat pe drumul spre sud. Când ajunse la Rosario Beach, se duse imediat la cabinetul avocatului său. Era deja

foarte târziu, dar *señor* Martinez o aștepta. Tânăra află de la intermediarul său că băiatul își rupsese o mână, dar starea lui de sănătate nu era alarmantă.

– Am aflat că avusese un accident absolut întâmplător, îi explică Martinez. Unchiul lui a venit să-mi povestească ce se întâmplase și, evident, să-mi ceară bani să plătească onorariul medicului. Așa am descoperit că băiatul se rănise într-o dimineață în timp ce scotea lăzile de gunoi afară. Din câte se pare, unchiul nu e responsabil de accident.

– Oricum nu vom afla niciodată adevărul, oftă ea clătinând din cap. Patricio nu ne va spune nimic ... Și ce ați făcut referitor la bani?

– Nu am putut să-l refuz, dar am insistat să-i înmânez personal banii medicului care l-a tratat.

– Ați ales soluția cea mai înțeleaptă, *señor* Martinez. Spuneți-mi, ați putea să-mi recomandați o persoană de încredere care ar putea să aibă grijă de Patricio până la întoarcerea mea? Trebuie să rezolv niște mici probleme înainte de a veni să-l iau definitiv la mine.

– Bineînțeles. Maria, verișoara soției mele, ar fi încântată să vă facă acest serviciu. În felul acesta, va câștiga și ea ceva bani.

– Perfect, se bucură ea. Rugați-o să treacă pe la vila unchiului meu cât mai repede posibil.

Lisa dădu o raită prin casă pentru a deschide geamurile și a aerisi camerele înainte de sosirea lui Patricio.

Apoi se duse la hanul în care locuia copilul împreună cu unchiul lui, într-o singură cămăruță.

– În sfârșit, ai venit, Lisa! exclamă Patricio văzând-o în pragul ușii.

Era mai palid decât atunci când plecase ea, și slăbise foarte mult. Alergă spre el, neputând rezista sărutului său afectuos, și-i cuprinse trupul firav în brațe.

– Am auzit că te-ai rănit și am venit imediat să văd despre ce este vorba. Cum te simți?

– Bine ... Îmi era atât de frică să nu mă fi uitat, îi mărturisi el cu un aer trist.

– Cum ai putut să te gândești la așa ceva? exclamă ea strângându-l și mai tare în brațe. Nu pot să te uit, Patricio. Ți-am făcut o promisiune și vreau să mă țin de ea până la capăt.

– Unchiul mi-a spus că n-o să mai vii.

– Ei bine, uite că s-a înșelat, spuse ea uitându-se cu atenție la fața copilului. Cum te simți? Te mai doare brațul?

– Nu, nu prea, spuse el privind spre ghipsul de la mână. Nu trebuie să mă plâng.

– Asta e bună! Cine ți-a spus o asemenea prostie?

– Dar ghipsul mă împiedică să muncesc, îi explică el ocolind răspunsul la întrebarea ei. Există lucruri pe care nu le pot face cu o singură mână.

– Foarte bine. Trebuie să te odihnești, Patricio.

– *Señora* ! Văd că v-ați întors!

Vocea unchiului răsună în încăpere și Lisa se întoarse brusc spre el.

– Doar v-am spus c-o să mă întorc, spuse ea pe un ton disprețuitor. Și v-am mai rugat să aveți grijă de copil în lipsa mea.

– Asta am și făcut, *señora.* Acest mic accident nu e chiar atât de grav, adăugă el arătând spre ghipsul copilului.

– Mă îndoiesc că e așa ... În orice caz, m-am hotărât să-l iau pe Patricio cu mine la vila unchiului meu. Va rămâne acolo până când va fi pregătit să plece în Statele Unite.

În privirea bătrânului apăru o sclipire de panică.

– Dar nu puteți să faceți așa ceva, protestă el hotărât.

– Știți foarte bine, domnule Salina, că nu-mi va fi prea greu să aduc legea de partea mea cu ajutorul unei mici sume de bani, îl anunță ea după câteva clipe de ezitare. Voi reuși cu ușurință să conving autoritățile că nepotului dumneavoastră îi va fi mai bine la mine acasă. Așa că nu mai insistați.

– Uitați de actele de adopție, *señora*, continuă el privind-o cu răutate. Nici nu sunt sigur dacă le-am semnat.

– Nu minți, *señor* Salina, observă ea cu asprime în glas. Nu cred că vei refuza o sumă atât de mare.

– Poate că da ... spuse el dând din umeri. Vedeți dumneavoastră, *señora,* de fapt nu sunteți singura persoană care este interesată de Patricio.

– N-o mai lua atâta pe ocolite! îi ordonă ea cu o voce glacială. Ce vrei să spui?

– Voi da copilul aceluia care va oferi mai mult, spuse el calm.

– Nu încerca să mă duci de nas, *señor* Salina, îi răspunse ea încercând să-și păstreze sângele-rece. Nu cred nici o iotă din ce spui. Sunt convinsă că ți-ar plăcea să urci prețul, dar te anunț că nu vei reuși.

Lisa se întoarse spre Patricio. Ochii acestuia deveniseră deodată foarte triști. Nu spunea nimic, dar îi asculta cu atenție. Tinerei femei nu-i plăcea deloc să poarte acea discuție în prezența lui. Avea impresia că-l tratează ca pe o marfă oarecare. Totuși, nu putea să evite, deoarece trebuia să pună lucrurile la punct înainte să plece.

– Hai să mergem, Patricio! îl îndemnă ea ajutându-l să se ridice în picioare. Arată-mi unde sunt lucrurile tale, ca să-ți pot pregăti bagajul.

– În ultimul sertar al comodei, spuse el făcând un semn cu mâna.

Lisa adună rapid puținele haine ale protejatului ei, apoi, înainte să părăsească încăperea, aruncă o ultimă privire spre *señor* Salina.

– Am angajat pe cineva care să se ocupe de Patricio în timpul absenței mele. Trebuie să mă întorc în Statele Unite pentru a rezolva niște probleme personale. Imediat ce termin voi veni la Baja și voi rămâne aici până când vor fi completate actele de adopție.

– Nu puteți face așa ceva, urlă unchiul roșu de mânie. Nu vă dau voie ... Vă interzic ...

În cursul următoarelor zile, Lisa se ocupă de mutarea Mariei și a copilului, în așa fel încât să nu aibă nevoie de nimic până la întoarcerea ei. Trecu apoi și pe la doctor, să se asigure că acesta îl îngrijea bine pe micul pacient.

În timpul ședерii ei acolo, Lisa observă o schimbare rapidă la Patricio. Mânca mult și cu poftă și începea încet-încet să renunțe la atitudinea lui tristă. Era evident că se simțea încântat de atenția cu care era înconjurat.

Maria, era o tânără drăguță și cu zâmbetul mereu pe buze. Se înțelegea foarte bine cu băiatul pe care-l avea în grijă. Fusese anunțată ca în cazul în care avea probleme cu Salina, trebuia să se adreseze imediat vărului ei, *señor* Martinez.

După ce i-a dat Mariei toate indicațiile necesare, Lisa își luă rămas-bun cu afecțiune de la Patricio, după care plecă spre Valencia.

De data asta, drumul i se păru mai lung decât la venire și-i păru rău că venise cu mașina. În timp ce conducea, se gândea la primirea pe care i-o va face Christopher.

Îi era teamă să-l vadă. Era trecut de ora trei după-amiază când ajunse în sfârșit la destinație.

Era atât de obosită, încât nu-și mai simțea mâinile și picioarele. Scurta vizită la Baja o sleise de puteri. Se duse drept acasă la Christopher. La ora aceea, era convinsă că el se afla la birou. De altfel, voia să se odihnească puțin înainte să se confrunte cu el.

Parcă destul de greu mașina, ușurată că în sfârșit terminase de făcut drumul acela lung. Își luă geamantanul și se năpusti în casă.

Când ajunse în pragul ușii se opri însă, uluită de spectacolul care i se oferea privirii.

Întins pe una din canapele, Christopher o aștepta. Pe măsuța din fața lui scrumiera era plină de țigări fumate numai pe jumătate. Pe podea zăceau pahare care conțineau resturi de băutură. Din câte se părea, petrecuse câteva ore stând nemișcat.

– Pe unde dracu' ai umblat? explodă el ridicându-se brusc și apropiindu-se repede de ea.

Lisa simți niște bubuituri în cap. Își lăsă jos geamantanul și începu să-și frece tâmplele.

– Te rog să nu țipi! spuse ea sprijinindu-se de perete.

– Poftim? urlă el din toate puterile. Sper că glumești. Ori urlu mai departe, ori te bat.

Te las să alegi, adăugă el extrem de furios.

– Halal alegere, exclamă ea masându-se pe frunte.

Se apropie de canapea împleticindu-se și se prăbuși pe pernele acesteia. El veni imedit după ea. N-avea deloc astâmpăr.

– Ascultă-mă, Lisa! îi comandă el proțăpindu-se în fața ei. Cum ai vrea să mă port dacă dispari pentru patru zile fără să-mi lași nici un mesaj? Am fost atât de îngrijorat, încât nu mai știam de mine. Am crezut că înnebunesc.

Ea se afundă confortabil în pernele moi ale canapelei și închise ochii. Câteva secunde rămase tăcută, înainte să aibă curajul să-i răspundă.

– Îmi amintesc totuși că am vorbit despre problema asta cu Mary, înainte să plec, îi răspunse ea într-un mod nu prea convingător. Am rugat-o să te anunțe și să-ți spună să nu te stresezi fără motiv.

– Incredibil! spuse el pe un ton ironic. Și crezi că am putut să dorm vreo clipă fără să știu unde ești și nici când aveai de gând să te întorci?

-Te rog, Christopher, șopti tânăra. Văd că urli în continuare.

– Dar nu înțelegi, Lisa! zbieră el ca și cum nici n-ar fi auzit-o.

Ea ridică ochii spre el și observă privirea lui neagră de furie, după care văzu cum se calmează treptat. Poate că își dăduse seama că e într-adevăr epuizată și cu nervii la pământ.

– Lisa, continuă el blând, unde ai fost?

Sosise momentul să-i dezvăluie secretul ei, dar n-avea acum curajul să discute cu el în starea de oboseală în care se găsea.

– Te rog, Christopher, nu-mi cere nimic deocamdată. Am făcut un drum lung ... și mâine trebuie să termin de redactat contractul pe care trebuie să-l prezint firmei Sylvan Enterprises.

– Dă-l încolo de contract!

– Practic l-am terminat, continuă ea fără să țină seama de observația lui și nici de tonul vocii. Dacă nu te deranjează, aș vrea să vorbim despre motivele călătoriei mele după ce contractul cu Sylvan va fi redactat și semnat. Atunci vei putea să mă pisezi cu întrebări cât vrei.

– N-am de ales, nu-i așa? spuse el cu un aer gânditor.

– Așa este, aprobă ea cu un semn din cap. Nu mă simt în stare să-ți răspund acum.

– Bine, oftă el resemnat. Pot măcar să te ajut cu ceva?

– Da, acceptă ea, încercând să-i zâmbească. Adu-mi două aspirine. Așa îmi va trece durerea de cap până mă voi culca.

– Vin imediat!

El plecă și reveni peste câteva minute cu pastilele cerute și cu un pahar cu apă. Ea le înghiți și tocmai se pregătea să se ridice în picioare când el se aplecă spre ea, o luă în brațe și o duse pe sus până în dormitor.

O ajută să se dezbrace și să se vâre sub așternuturi, apoi lăsă jaluzelele în jos ca să nu lase soarele să tulbure somnul Lisei.

Cu pleoapele îngreunate de somn, îl auzi apropiindu-se de ușă.

– Îți mulțumesc, Christopher, șopti ea.

El se întoarse lângă ea.

– Nu știu dacă ceea ce îți voi spune îți va face bine sau nu, dar trebuie s-o fac, spuse el sărutând-o pe frunte. Te iubesc, Lisa.

Christopher nu mai zăbovi la căpătâiul patului ei. Ieși imediat din cameră, închizând cu grijă ușa în urma lui.

"Doamne sfinte! Acum ce să fac?" își spuse Lisa, după care se cufundă într-un somn adânc.

Ultimele săptămâni petrecute lângă Christopher fuseseră extraordinare. Acum, el îi mărturisise că o iubește. Dacă ar fi avut suficient timp la dispoziție, ar fi putut de data asta să-și împlinească viața de cuplu. Din nefericire, însă, zilele lor împreună erau numărate și legăturile dintre ei încă nu erau bine consolidate ca să riște acceptarea prezenței unui copil, chiar dacă era un copil care nu era al lor.

Și Lisa îl iubea pe Christopher, dar cum putea să-l abandoneze acum pe Patrico? Era imposibil.

– E foarte simplu! Nu pot s-o fac! își răspunse ca prin vis propriei întrebări. Oare visul se va transforma în coșmar.

Capitolul 12

De trei zile, adică de când se întorsese de la Baja, Lisa și Christopher aveau grijă să nu abordeze subiecte prea personale. Vorbeau despre vreme, așteptând confruntarea finală.

Negocierile cu grupul de firme Sylvan se încheiaseră conform cerințelor celor două părți interesate. Semnarea contractului avusese loc chiar în dimineața aceea, în biroul pe care-l ocupase Lisa pe perioada ședерii ei în firmă. Primise felicitări pentru că își dusese la bun sfârșit misiunea, după care plecase imediat de la locul de muncă. Îl anunțase în prealabil pe Christopher că se întorsese acasă la el.

De când fusese plecată în călătorie, Christopher nu se atinsese nici măcar o dată de ea. Rațiunea o îndemna să creadă că era mai bine așa, că îi va fi mi ușor fără căldura mângâierilor lui, dar sufletul ei suferea din pricina absenței lui și tânăra căuta mereu parfumul pielii lui pe buzele ei, ca și fiorii pe care i-i provocau îmbrățișările lui.

Acum își făcea bagajele, pentru că se hotărâse să plece. Tocmai își aranja hainele în geamantan, când auzi trântindu-se ușa de la intrare.

El se afla acolo și nu mai putea amâna explicațiile pe care i le datora.

Ea ridică deodată ochii și se trezi nas în nas cu el.

– Ce naiba faci aici?

– Îmi fac bagajele, răspunse ea, evitând să-l privească în ochi

– Asta văd și eu ... dar aș vrea să cunosc motivele grabei tale.

– Mi-am terminat treaba ... așa că nu-mi rămâne decât să mă întorc acasă.

– Deocamdată, te rog să nu mai faci nimic, Lisa, îi comandă el cu un aer supărat. Mai întâi de toate trebuie să stăm de vorbă. Nu poți să părăsești scena în vârful picioarelor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Înainte de a se conforma ordinului, puse în geamantan o ultimă pereche de pantofi și-l închise.

– Acum totul e gata, îl anunță ea așezându-se într-unul din fotoliile situate lângă fereastra camerei.

Christopher se așeză și el înainte de a deschide discuția.

– Și acum, te rog să-mi spui exact ce s-a întâmplat ... Nu, de fapt cred că ar fi bine să mă arunc eu primul în apă, continuă el după o clipă de ezitare. Sper ca astfel să poți înțelege mai bine lucrurile.

– Asta sper și eu ... oftă ea văzând că el își pune ordine în gânduri

– Acum patru ani, când m-am hotărât să mă depărtez puțin de tine, vroiam să ne oferim timpul necesar pentru a ne maturiza. Credeam că după aceea vom putea să consolidăm legăturile dintre noi, care erau încă fragile, dar nu m-am gândit niciodată să divorțez.

– Christopher ...

– Lasă-mă să vorbesc, o opri el făcându-i semn să tacă. Acum văd toate greșelile pe care le-am făcut și pe care aș fi putut să le evit. Din nefericire, era deja prea târziu. Între noi se instalase o tăcere apăsătoare, care ne măcina relația încet-încet.

Am ales soluția cea mai la-ndemână și am plecat.

Se opri câteva clipe. Se scotoci prin buzunar, luă o țigară și o aprinse înainte să-și continue confesiunea.

– Atunci când avocatul tatălui tău mi-a prezentat actele de divorț, am fost atât de furios, încât am semnat imediat, fără să mai reflectez, pentru că aveam ciudă pe tine. Ar fi trebuit să lupt pentru tine, dar și de data asta n-am făcut alegerea cea mai înțeleaptă. Peste câteva luni m-am mai calmat, dar era de-a dreptul imposibil să mai dau timpul înapoi.

– Christopher ... șopti Lisa.

– În plus, o opri el, am trecut apoi din femeie în femeie, fără să pot uita însă chipul și gustul pielii tale. Atunci când am întâlnit-o pe Catherine, am recunoscut imediat în ea o persoană care suferise foarte mult în viață. Am crezut că ajutând-o pe ea, aș fi reușit să te uit. N-are rost să-ți mai spun însă că treaba asta n-a mers. Nu reușeam să mi te smulg din minte, să te șterg din viața mea. Atunci, am renunțat să lupt împotriva ta. Din punct de vedere profesional totul se desfășura conform dorințelor mele și știam, prin intermediul lui William, că și ție îți mergea bine. Când mi-a spus că ai intenția să te întorci la Baja, am profitat de ocazie să reiau legătura cu tine. Îmi era cam frică de reîntâlnire, dar după primul sărut, îndoielile mele s-au spulberat imediat. Continuarea poveștii o cunoști foarte bine. Te-am determinat să vii la Valencia, deoarece vroiam mai mult decât orice să fim din nou împreună. Te iubesc, Lisa ... Și nu voi accepta niciodată ca tu să nu mă iubești.

– Te iubesc, Christopher, mărturisi ea fără nici o ezitare, dar viața nu e atât de simplă cum o credem noi.

– E ridicol! negă el clătinând din cap.

Nu văd care e problema, din moment ce ne iubim. Și dacă îți faci griji în legătură cu cariera ta ...

– Știu, îl opri ea. Steve mi-a prezentat deja pe scurt toate avantajele acestei zone pentru o persoană ca mine. Din câte am înțeles, sunt destul de multe.

– Atunci nu înțeleg ce ne împiedică să trăim împreună până la sfârșitul zileler noastre. Vreau să te iau e soție, Lisa. Mă înțelegi?

Ea aștepta de multă vreme să audă acele cuvinte. Acum, el le rostea în sfârșit, dar în loc să se bucure, tânăra femeie simțea o mare tristețe în suflet. Se ridică de pe fotoliu, tulburată, și se apropie de pat.

– Și cu toate astea, există ceva care ne desparte, îi explică ea neîndrăznind să se uite în ochii lui. De fapt, acesta e motivul pentru care am fost plecată câteva zile.

– Nu înțeleg, spuse el, strivind țigara în scrumieră.

– În urmă cu ceva timp am întâlnit un băiat pe nume Patricio, îi mărturisi ea ținându-și răsuflarea. E în vârstă de șapte ani și trăiește la Baja. M-am hotărât să-l adopt.

– Glumești! exclamă Christopher făcând ochii mari, de parcă în fața lui s-ar fi ivit brusc un monstru înfiorător.

– Deloc, spuse ea, enervată de reacția lui. Am fi putut să discutăm despre problema asta împreună, dacă am fi avut timp. Acum însă e prea târziu. Am luat deja această hotărâre ... Adio, Christopher, adăugă ea în timp ce lua mânerul geamantanului.

– Lisa ... Așteaptă, te rog ...

Dar tânăra refuză să-l asculte.

– Nu, Christopher, am plecat, spuse ea aproape în șoaptă. Plec chiar azi la Baja. Voi rămâne acolo până vor fi gata actele de adopție. Adio, repetă ea aruncându-i o ultimă privire.

Lisa stătea pe treptele din fața intrării și Patricio se juca lângă ea. Arunca firimituri de pâine vrăbiilor înfometate.

Brațul i se vindecase și curând urma să-i fie scos ghipsul.

Arăta foarte bine. Adesea izbucnea în râs și sunetul vocii lui umplea de bucurie sufletul tinerei femei reușind astfel să mai umple golul lăsat de absența lui Christopher.

Se afla deja de o săptămână la Baja. Actele erau în sfârșit gata și chiar în dimineața aceea *señor* Salina urma să le semneze. Individul, făcuse tot posibilul să întârzie acest eveniment, dar astăzi tânăra femeie era hotărâtă să meargă până la capăt.

– Patricio! îl chemă ea. Spune-i Mariei că am chef să merg puțin pe jos. Iar tu să nu te depărtezi prea mult de casă, ai înțeles?

Patricio aprobă cu un semn din cap și continuă să se joace.

Lisa se duse imediat la han. Îl găsi pe *señor* Salina stând în același loc și în aceeași poziție ca și în prima zi în care se întâlniseră. Începând din dimineața aceea se schimbaseră multe lucruri și cu toate astea viața la Baja părea să continue ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Bună ziua, *señor* Salina. V-am adus actele de adopție a lui Patricio ca să le puteți semna.

– Bună ziua, *señora* , spuse individul ridicând privirea spre ea și apoi lăsând-o repede în jos. Dar v-am spus că nu sunt încă sigur ...

– Ce fel de om ești? exclamă ea, enervată la culme. Ești totuși unchiul lui. Ar trebui să te bucuri că și-a găsit un cămin, din moment ce dumneata nu-l vrei.

– V-am avertizat, *señora,* că mai e cineva interesat de copil, insistă el aruncându-i o privire supărată.

– Și eu te-am anunțat că nu-ți voi da nici un cent mai mult, spuse ea nerăbdătoare să încheie o dată pentru totdeauna acea afacere. Așa că lasă vorba și semnează ... Știu foarte bine că nu mai e nimeni altcineva. Încerci să mă duci de nas, adăugă ea întinzându-i documentele.

– Vă rog să mă credeți, *señora* ...

– Salina, fă ce ți se cere. Semnează imediat actele.

Lisa recunoscu imediat vocea dură a bărbatului din spatele ei. O rază de speranță îi lumină sufletul, dar aceasta se stinse foarte repede. Cum era posibil? Se simțea dintr-o dată foarte derutată.

Se întoarse brusc și rămase cu gura căscată, atât era de surprinsă de vizita fostului ei soț:

– Ce naiba cauți aici? bolborosi ea.

Apoi auzi zgomotul înfundat produs de mișcarea scaunului lui Salina. Se ridicase în sfârșit în picioare, renunțând la poziția lui de trântor. Avea pe față un aer la fel de mirat ca al tinerei.

– În sfârșit, ați apărut, *señor* ! se bucură el făcând plecăciuni în fața nou-venitului. Vă așteptam *señor* . Vedeți, *señora*? V-am spus că nu sunteți singura care sunteți interesată de Patricio.

– Nu înțeleg, spuse ea uitându-se pe rând la cei doi bărbați.

– Semnează actele, Salina, continuă Christopher fără să-și dezlipească privirea de interlocutorul său. N-am de gând să-ți dau nici un ban în plus.

– Dar, *señor* ...

– Te rog, Christopher, interveni tânăra femeie. Ești amabil să-mi spui și mie ce cauți aici? De ce vorbește individul ăsta despre cineva care încearcă să-l adopte pe Patricio?

– Bună, Lisa, îi răspunse el cu blândețe. Mi-a fost dor de tine.

– Nu-ți mai bate joc de mine, Christopher ... Ce se întâmplă?

El luă documentele din mâna Lisei și i le întinse lui Salina împreună cu un pix.

– Semnează! îi ordonă el.

– *No comprende, señor* . Credeam că-l vreți pe Patricio. Mi-ați dat și bani ca să aștept întoarcerea dumneavoastră.

– Ți-am spus că aș vrea să discut subiectul cu soția mea înainte să iau o hotărâre.

– Soția ta! exclamă ea cu răsuflarea tăiată.

Bărbatul ei o trase brusc la pieptul lui și o strânse foarte tare.

– Da, viitoarea și iubita mea soție, *señora* Saxon, o anunță el zâmbind cu tandrețe.

– *Su esposa!* spuse Salina făcând ochii mari de uimire.

– Exact, continuă Christopher. Și-l vom adopta împreună pe Patricio, dar te avertizez, Salina, că nu vei obține nici o centimă mai mult decât ți-a oferit soția mea. Și acum, semnează!

Unchiul se conformă, semnând cu o mână tremurândă, de data asta nemaifăcând nici un comentariu. După ce termină, Saxon luă actele și i le înmână tinerei femei.

– Mulțumesc, *señor* Salina, adăugă el. Avocatul nostru vă va contacta pentru continuarea demersurilor.

Îi făcu semn Lisei că întrevederea luase sfârșit și începu să se depărteze. Ea îl urmă ca în vis, deoarece nici acum nu înțelegea nimic din desfășurarea ultimelor evenimente. Totul se petrecuse atât de repede.

– N-am înțeles nici un cuvânt din discuția ta cu Salina, îngăimă ea cu un aer gânditor. Și acum unde mergem?

– La plajă, șopti el la urechea ei. Simt nevoia să fiu puțin singur cu tine.

– Dar ... De ce?

– Știi cât de dor mi-a fost de tine, Lisa? oftă el trecându-și mâna prin părul ei ciufulit. Ești atât de frumoasă, draga mea!

– Christopher ...

– Nu fi îngrijorată. I-am anunțat pe Maria și pe Patricio că s-ar putea să ne întoarcem târziu. Am atâtea lucruri să-ți spun!

O luă de mână și coborâră în golf, acolo unde făcuseră dragoste prima oară și unde se regăsiseră după atâția ani ...

Se întinseră pe nisip și Lisa se cuibări în brațele soțului ei. El începu să-i vorbească, povestindu-i despre întâlnirea lui cu Patricio, afecțiunea copilului și îndoielile pe care le simțea referitoare la refacerea cuplului lor.

Lisa se uita la el, uluită. Nu-i venea să-și creadă urechilor și nu se simțea în stare să-l oprească. Avea impresia că se trezește dintr-un coșmar îngrozitor. Atunci când în cele din urmă el tăcu, ezită puțin, după care spuse:

– Dar de ce ai așteptat atât de mult?

– Aveam multe lucruri de rezolvat la Valencia, îi spuse el zâmbind. Acum, totul e pus la punct și pot să rămân aici cu tine până când totul va fi gata pentru plecarea lui Patricio. Vreau să devii soția mea, iubito ... Vreau să retrăim împreună luna aceea de miere de neuitat.

– Te iubesc atât de mult, Christopher, șopti ea, simțind deja cum o căldură plăcută îi invadează trupul.

– Ssstttt ... N-am chef de vorbă acum ...

El o legănă în ritmul valurilor care se spărgeau de țărm și-i acoperi chipul cu o ploaie de sărutări fierbinți.

Sfârșit